BUDDHAS LÆRE

Copyright © 1966, **BUKKYŌ DENDŌ KYŌKAI**

Et hvilket som helst afsnit af denne bog kan citeres uden tilladelse. Vi beder blot om at **Bukkyō Dendō Kyōkai**, Tōkyō, bliver nævnt, og at en kopi af publikationen bliver tilsendt os.
Tak.

BUKKYŌ DENDŌ KYŌKAI
(Organisationen for udbredelsen af buddhismen)
3-14, 4-chome, Shiba
Minato-ku, Tōkyō, Japan, 108
Tel. (03) 455-5851

2. Udgave, 1986

Trykt af
Kosaido Printing Co., Ltd.
Tokyo, Japan

Buddhas visdom er uendelig som havet, og hans sind er fyldt med barmhjertighed.

Buddha har ingen form, men manifesterer sig i skønheden, og leder os med sin lære på rette vej.

Denne bog indeholder essensen af Buddhas lære, som blev nedskrevet i over fem tusinde værker. Læren er i mere end to tusind fem hundred år blevet bevaret og udbredt til alle lande og folkeslag på jorden.

Bogen indeholder Buddhas ord, som omhandler og giver svar på livets og sindets problemer.

DHAMMAPADA

Sejr avler had; de tabende lider. De som har fred i sindet, lever lykkeligt, og tænker ikke på sejr eller nederlag. (*Dhammapada* 201)

Sult er den værste sygdom, legemet er den største lidelse. Den vise som indser dette, oplever den største lykke. (*Dhammapada* 203)

Bortskær dine begær, som var de efterårets lotusblomster. Dyrk fredens sti. Buddha, den lovpriste, prædikede denne største lykke. (*Dhammapada* 285)

Det er vanskeligt at blive født som menneske, vanskeligt at leve som én der må dø, vanskeligt at høre den ædle sandhed, og vanskeligt at se Buddha. (*Dhammapada* 182)

Det er vanskeligt at finde et sandt lovprist menneske. Et sådant menneske fødes ikke hvor som helst. Fødes et sådant menneske, vil hans slægt leve lykkeligt (*Dhammapada* 193)

En Buddhas fødsel bringer lykke, Buddhas ædle lære bringer lykke, de troendes enighed bringer lykke, og de forenede anstrengelser bringer lykke. (*Dhammapada* 194)

INDHOLDSFORTEGNELSE

BUDDHA

Kapitel 1 Shakyamuni Buddha 2
I. Buddhas liv 2
II. Buddhas sidste lære 10
Kapitel 2 Den evige Buddha 15
I. Hans barmhjertighed og løfter 15
II. Buddhas metoder til hjælp og frelse 19
III. Den evige Buddha 22
Kapitel 3 Buddhas form og hans dyder 25
I. Buddhas tre former 25
II. Buddhas åbenbaring 29
III. Buddhas dyder 32

DHARMA

Kapitel 1 Årsagsforhold 38
I. De fire ædle sandheder 38
II. Årsagskæden 41
III. Den afhængige oprindelse 42
Kapitel 2 Om menneskets sind og tingenes virkelighed 46
I. Der er ingen substans i det forgængelige ... 46
II. Sindets opbygning 49
III. Tingenes virkelighed 52
IV. Middelvejen 57

Kapitel 3 Buddha-natur 65
I. Det rene sind 65
II. Buddha-naturen 71
III. Buddha-naturen og uselviskhed 75
Kapitel 4 Det Menneskelige begær 81
I. Sindets urenheder 81
II. Menneskets natur 88
III. Menneskets liv 90
IV. Livets realitet 95
Kapitel 5 Buddhas frelse 102
I. Amida Buddhas løfter 102
II. Amida Buddhas rene land 110

PRAKTISERING AF LÆREN

Kapitel 1 Vejen til Erkendelsen 116
I. Sindets renselse 116
II. Den rette handlemåde 123
III. De gamle fabler i Buddhas lære 134
Kapitel 2 Vejen til praktisering af læren 150
I. Søgen efter sandheden 150
II. De forskellige veje til Erkendelsen 163
III. Troens veje 176
IV. Buddhas hellige ord 184

ORDENEN

Kapitel 1 Ordenens pligter 194
I. Disciplenes liv 194

II. Lægfolkets vej 200
Kapitel 2 Leveregler 212
I. Familielivet 212
II. Kvindens liv 222
III. Leveregler for alle 230
Kapitel 3 Etablering af et Buddhasamfund 240
I. Fællesskabets harmoni 240
II. Buddhas land 248
III. De som har gjort Buddha ære, og er blevet optaget i hans hellige land 253

Kildehenvisninger 259

Tillæg

I. Buddhismens historie 272
II. Overleveringen af Buddhas lære 282
III. Bogens historie 285
IV. Indeks 287
V. Sanskrit glosar 297
VI. Aṅguttara Nikāya 305

Om Bukkyō Dendō Kyōkai (Organisationen for udbredelsen af buddhismen) 306

BUDDHAS

KAPITEL 1

SHAKYAMUNI BUDDHA

I

BUDDHAS LIV

1. Shakya-klanens hovedstad Kapilavastu lå ved Rohini-floden, som løber langs med Himalayabjergenes sydlige forland. Klanens konge, Shuddhodana Gautama, lod her opføre en borg, hvorfra han regerede sit rige med visdom til folkets store tilfredshed.

Dronningens navn var Maya. Hun var datter af kongens onkel, som fra Devadaha-borgen regerede over Korya-stammen, der var en del af Shakya-klanen.

Kongeparret var barnløst i tyve år; men en nat drømte dronningen, at en hvid elefant trådte ind i hende gennem hendes højre side, og hun blev derefter gravid. Kongefamilien og hele folket så med stor forventning frem til kongebarnets fødsel. I overensstemmelse med den lokale skik rejste dronningen, kort før fødslen forventedes, hjem til sine forældre for at nedkomme der. På vejen gjorde hun ophold i Lumbini haven for at hvile sig.

Det var en strålende forårsdag, og overalt stod Asokablomsterne i fuldt flor. Dronningen strakte sin højre arm ud for at plukke en kvist, og netop da fødtes kongebarnet. Himmel og Jord frydedes og velsignede moder og barn. Denne mindeværdige dag var den ottende april.

Kongen var overvældet af taknemmelighed og gav drengebarnet navnet Siddhartha, som betyder: „Alle ønsker opfyldt".

2. Men glæden fulgtes af sorg, for kort efter fødslen døde Dronning Maya. Dronningens lillesøster, Mahaprajapati, blev herefter prinsens stedmor, og opdrog ham kærligt.

Asita, en eremit, som levede i askese på et bjerg i nærheden, bemærkede en dag en stråleglans på himlen over borgen. Han tydede det som et godt varsel, og kom ned til borgen, hvor han efter at havde set kongebarnet udtalte følgende profeti: „Hvis dette barn forbliver i borgen, vil han blive en stor konge og underlægge sig hele verden, men hvis han forlader borgen og hengiver sig til religiøse studier, vil han blive en Buddha, verdens frelser."

Da kongen hørte denne profeti, blev han først glad, men senere begyndte han at bekymre sig om udsigten til, at hans eneste søn måske ville forsage det verdslige liv og forlade borgen for at blive munk.

Da prinsen blev syv år gammel, påbegyndte han sine litterære og militære studier; men hans tanker gik snart andre veje. En forårsdag gik han med sin far på markerne uden for borgen, hvor en bonde gik og pløjede. Prinsen så en fugl dykke ned og snappe en lille orm, som var blevet afdækket af plovskæret. Dette gjorde et dybt indtryk på ham, og han satte sig i skyggen af et træ og tænkte over det.

„Ak, levende væsner dræber hinanden", sagde han stille til sig selv.

Prinsen, som havde mistet sin mor kort efter, han var blevet født, følte stor smerte ved at iagttage disse små levende skabningers tragiske kamp. Hans sind blev efter denne hændelse mere og mere formørket; det åndelige sår blev dybere og dybere, som arret fra et snit i et ungt træ.

Da kongen så dette, erindrede han sig eneboerens spådom, og blev endnu mere bekymret for sin søn. Han forsøgte derfor på forskellige måder at opmuntre ham og lede ham på andre tanker. Da prinsen blev nitten år, arrangerede kongen et bryllup med prinsesse Yashodhara, datter af kong Suprabuddha, den afdøde dronning Mayas bror, der regerede fra Devadahaborgen.

3. I de næste ti år blev prinsen underholdt med musik, dans og andre fornøjelser i de forskellige pavilloner, forårs-, efterårs- og regntidspavillionen; men hans tanker blev ved med at vende tilbage til lidelsens problem, og han mediterede dybt for at finde den virkelige mening med tilværelsen.

„Paladsets luksus, denne sunde krop, denne lykkelige ungdom, hvad betyder alt dette for mig? Mennesker bliver syge, de ældes, og døden kan ingen undgå. Stoltheden over ungdom, sundheden og livet – alle mennesker burde forsage dette".

„Et menneske, som kæmper for sin eksistens, vil uvægerligt søge efter noget meningsfyldt i tilværelsen. Men der er to måder at søge på; en rigtig og en forkert. Den forkerte måde vil sige, at man nok erkender, at sygdom, ældelse og død er uomgængelige, men alligevel ønsker at bevare forgængelige ting."

„Den rigtige måde vil sige, at man erkender det fejlagtige i at søge efter forgængelige ting, erkender sygdommens, ældelsens og dødens sande natur, og herefter søger efter en mening i det, som ligger udover alle menneskelige lidelser. I det liv jeg fører nu, søger jeg det forkerte."

4. Således fortsatte prinsen sin åndelige kamp, til han

blev niogtyve år. Da fødtes hans eneste barn, Rahula, og han besluttede derefter at forlade paladset for som tiggermunk at finde meningen med tilværelsen. En nat drog han fra paladset med sin kusk, Chandala, og yndlingshesten, den snehvide Kanthaka.

Men hans sorger tog ikke ende hermed, for mange djævle fulgte ham og forsøgte at friste ham. „Vend tilbage til paladset, og vent på, at hele verden skal blive din," lokkede en stemme i ham. Men prinsen bortdrev djævlene med ordene; „Forsvind djævle, jeg ønsker ikke hele verden." Derefter barberede han sit hår af og begyndte med tiggerskålen i hånden sin vandring mod syd.

Prinsen besøgte først eremitten Bhagava, og iagttog dennes asketiske livsførelse. Derefter rejste han til asketerne Arada, Kalama og Udraka Ramaputra for at lære disses meditationspraksis. Men han forstod snart, at han ikke ville kunne finde Erkendelsen og nå Nirvana med disse metoder, og rejste derfor videre til Magadha-landet, hvor han levede i streng askese i skoven ved Nairanjana-floden, der løber forbi Gayaborgen.

5. Hans asketiske metoder var utrolig hårde. Han ansporede sig med disse tanker: „Ingen tidligere, nulevende eller kommende asket har nogensinde praktiseret, eller vil nogensinde komme til at praktisere hårdere askese, end jeg gør."

Men prinsen kunne stadig ikke nå sit mål, og efter seks år besluttede han at opgive askesen. Han vaskede sig i floden, og modtog mælk fra Sujata, en ung pige fra en nærliggende landsby. De fem andre asketer, som havde fastet sammen med prinsen, var chokerede over at se ham fornedre sig ved at modtage mælk fra en ung kvinde, og vendte ham ryggen.

Prinsen var dermed alene i sin kamp. Ham var stadig svag, men han satte sig under et træ, og begyndte her, med fare for at miste livet, sit sidste forsøg på at nå Erkendelsen ved meditation. Han sagde til sig selv: „Jeg vil ikke rejse mig fra dette sted, før jeg har nået den fulde erkendelse, om så mit blod skal størkne, mine muskler svinde ind, eller mine knogler falde fra hinanden."

Det var en ualmindelig voldsom kamp. Hans sind var formørket og blev udsat for fristelser af alle djævle, men

han undersøgte dem omhyggeligt én for én, og forkastede dem alle. Det var virkelig en hård kamp, som fik hans blod til at blive tyndt, hans muskler til at forsvinde, og hans knogler til at brække.

Men da morgenstjernen viste sig på den østlige himmel, var kampen overstået, og prinsens sind var klart og skinnende; han havde endelig fundet vejen til den fulde erkendelse, og var blevet til en Buddha. Dette skete om morgenen den ottende december i prinsens femogtredivte år.

6. Fra denne tid blev prinsen kendt under forskellige navne: nogle kaldte ham Buddha: den som som har opnået den fulde erkendelse, Tathagata, Shakyamuni: den vise fra Shakyaklanen, eller den lovpriste.

Han rejste først til Murigadava i Varanasi, hvor de fem tiggermunke, der havde levet i askese sammen med ham, boede. Først undgik de ham, men efter han havde forklaret dem om sin erkendelse, troede de ham, og blev hans første diciple. Han rejste derefter til Rajagriha-borgen og omvendte her kong Bimbisara. Med dette sted som sit udgangspunkt drog han herefter rundt i landet og prædikede sin lære.

Mennesker flokkedes om ham, som tørstige der

ønsker vand, eller sultne der ønsker mad. To store diciple, Sapiputra og Maudgalyayana og to tusind andre sluttede sig også til ham.

Buddhas far, kong Shuddhodana, som havde følt stor smerte og bekymring ved at se sin søn forlade borgen for at blive tiggermunk, blev også omvendt til den nye tro. Maha prajapati, som var Buddhas stedmor, prinsesse Yoshodhara, som var hans kone, alle medlemmer af Shakyaklanen og utallige andre mennesker fra andre dele af landet, blev også hans hengivne og trofaste tilhængere.

7. I femogfyrre år drog Buddha rundt i landet og udbredte sin nye lære. I sit firsindstyvende år blev han syg i Vaisali, og forudsagde, at han ville indgå i Nirvana tre måneder senere. Han rejste alligevel videre, til han nåede Pava, hvor hans sygdom forværredes af mad som han modtog af en grovsmed ved navn Chunda. Trods store smerter nåede han frem til Kusinagara.

Han gik ind i skoven udenfor borgen, og lagde sig mellem to store Sala-træer. Her fortsatte han med at undervise sine disciple til det sidste, og indgik derefter i Nirvana, efter at have fuldført sit arbejde som verdens største lærer.

8. Buddhas legeme blev brændt efter anvisninger fra Ananda, hans yndlingsdiscipel, og alle folk i Kusinagara sørgede over Buddhas indgang i Nirvana.

Kong Ajatasatru og syv andre konger fra omkringliggende kongedømmer, bad om at få delt Buddhas jordiske levninger mellem sig. Folkene i Kusinagara modsatte sig dette, og det udviklede sig til strid. Men problemet blev løst efter anvisninger fra en viis mand ved navn Drona, og Buddhas jordiske levninger blev fordelt mellem de otte store kongedømmer. Urnen og den resterende aske blev givet til andre herskere, og der blev opført ti store tårne til opbevaring af Buddhas jordiske rester.

II

BUDDHAS SIDSTE LÆRE

1. Under Sala-træerne uden for Kusinagara gav Buddha sine disciple de sidste instruktioner:

„Gør min lære til jeres lys. Stol på jer selv og ikke på andre. Sæt jeres lid til min lære, og lad den lede jer; stol ikke på andre doktriner.

Se på jeres legeme; tænk på dets urenhed. Hvordan

kan I hengive jer til sanselige nydelser, når I ved, at både legemets smerte og velbehag er årsag til lidelse? Tænk på „Jeg'ets" ubestandighed; hvordan kan I forfalde til selvforblindelse og være opfyldt af stolthed og selviskhed, når I ved, at det uundgåeligt medfører lidelse. Lad jer ikke vildlede, men følg min läere også efter min død, og lidelsen vil ophøre. I vil da i sandhed kunne kaldes mine disciple."

2. „Mine disciple, I må aldrig glemme eller fornægte Læren, som jeg har givet jer, Hvis I følger denne lære, vil I altid være lykkelige."

„Det væsentligste i Læren er, at man skal kontrollere sit eget sind. Hold sindet frit for begær, og I vil altid kunne kontrollere jeres handlinger, holde legemet og sindet rent, og man vil kunne stole på jeres ord. Sluk begæret og vreden, hold onde tanker borte, og tænk altid på livets forgængelighed."

„Hvis I bliver fristet og opfyldt af begær, må I undertrykke og kontrollere det. I må blive jeres eget sinds herre."

„Et menneskes sind kan ophøje det til Buddha, eller fornedre det til et dyr. Vildledt bliver man til en djævel; når man Erkendelsen, bliver man til en Buddha. Kontroller derfor sindet og bestræb jer på ikke at afvige fra Lærens sande vej."

3. „I bør respektere hinanden og undgå stridigheder. I må ikke sky hinanden som olie og vand, men blande jer som mælk og vand."

„Studér sammen, lær sammen, praktisér min lære sammen, og opildn hinanden; spild ikke jeres tid med lediggang og skænderier. Glæd jer over erkendelsens blomst, og pluk Lærens frugter."

„Læren, som jeg har givet jer, er den erkendelse jeg selv har opnået. Følg og bevar Læren, og overhold dens anvisninger på alle punkter."

„Hvis I ikke følger Læren, betyder det, at I aldrig rigtig møder mig. Det vil sige, at I er langt fra mig, selv om I er sammen med mig; men hvis I føler og udbreder Læren, vil I altid være mig nær, selv om I er langt borte."

4. „Mine disciple, mit liv er ved at være til ende, og

tiden for vor afsked näermer sig a men sørg ikke. Livet er forgængeligt, ingen som fødes kan undgå døden. Denne forgængelighed vil jeg nu vise med min egen død, hvor min krop vil falde fra hinanden som er rådden kærre."

„Lad være med at sørge, men erkend, at intet er bestandigt, og indse derved sandheden om livet. I må ikke klamre jer til et umuligt ønske om, at det forgængelige bliver bestandigt."

„Begærets djævel vil altid forsøge at friste jeres sind. Hvis der er en giftslange i jeres værelse, kan I først sove, når den er drevet ud. I må bryde begærets bånd, som I ville drive en giftslange bort. I må uophørligt vogte jeres sind."

5. „Mine elever, min sidste stund er kommet, men glem ikke, at døden kun er legemets død. Legemet blev undfanget af forældre og blev næret af føde, derfor er sygdom og død uundgåelige."

„Men den sande Buddha er ikke et menneskes legeme; det er Erkendelsen. Et menneskes legeme må dø, men Erkendelsen består evigt i Læren og Vejen. Den, der blot ser min krop, ser mig ikke rigtigt; kun den, som tager

imod min lære, ser mig rigtigt."

„Efter min død skal Dharma, min lære, være jeres lærer. Følg Læren, og I vil altid tjene mig."

„Mine disciple, jeg har i de sidste femogfyrre år af mit liv undervist i alt hvad I bør vide, og har ikke tilbageholdt noget i min lære. Der findes ingen skjulte meninger; alt er blevet prædiket åbent og tydeligt."

„Mine kære disciple, dette er min sidste instruktion. Jeg vil om et øjeblik indgå i Nirvana."

KAPITEL 2

DEN EVIGE BUDDHA

I

HANS BARMHJERTIGHED OG LØFTER

1. Buddhas ånd er kærlighed og medfølelse. Med sin store kærlighed forsøger han med alle midler at frelse alle mennesker, med sin store medfølelse er han syg med de syge, og lider med de lidende.

„Jeres lidelse er min lidelse, og jeres lykke er min lykke," sagde Buddha, og på samme måde, som en mor altid elsker sit barn, glemmer han aldrig denne ånd; for det er Buddhas natur at være medfølende.

Buddhas medlidenhed følger menneskers behov. Mennesker føler denne medlidenhed, begynder at tro, og når herved Erkendelsen, på samme måde som en mor opdager, at hun er mor ved at elske sit barn, og barnet, som føler denne kærlighed, føler sig tryg.

Men ofte forstår mennesker ikke Buddhas ånd. De lider, fordi deres uvidenhed gør dem slave af falske forhåbninger, og kan ikke befri sig fra det verdslige begær. De vandrer omkring i bjerge af illusioner, bærende på en tung byrde af syndige handlinger.

2. Tro ikke, at Buddhas medfølelse kun er for dette liv. Hans medfølelse er tidløs, og har eksisteret lige siden den dag mennesket blev ledt på afveje af uvidenhed.

Den evige Buddha viser sig altid for menneskene med sin store kærlighed, og leder dem ad vejen til frelsen.

Shakyamuni Buddha, født som en prins i Shakya-klanen, forlod sit hjem for at leve som asket. Han opnåede fuld erkendelse og blev oplyst ved meditation, prædikede sin lære for folket, og manifesterede læren med sin død.

Buddhas virke er lige så evigtvarende, som menneskers forvildelse er endeløs, og hans medfølelse er lige så bundløs som menneskers uvidenhed er dyb.

Da Buddha besluttede at opgive det verdslige liv, gav han fire store løfter: At frelse alle mennesker, at forsage alt begær, at tilegne sig al visdom, og at opnå den fulde erkendelse. Med disse løfter som grundlag levede han sit asketiske liv. Disse løfter er manifestationer af den store kærlighed og medfølelse, som er grundlaget for Buddhas natur.

3. Buddha lærte sig først at afstå fra den synd, det er at dræbe levende skabninger, og ønskede, at alle ved at gøre ligeså måtte blive velsignet med at langt liv.

Buddha afholdt sig fra at stjæle, og ønskede at alle mennesker måtte få hvad de behøvede. Buddha lærte sig at afholde sig fra den synd det er at bedrive hor, og ønskede at alle mennesker måtte kende velsignelsen ved et rent sind, og ikke lide af umætteligt begær.

Buddha bestræbte sig på at undgå løgn. Han ønskede, at alle mennesker måtte erfare den åndelige ro, som følger af altid at sige sandheden.

Han bestræbte sig på at undgå at føre falsk tale, og ønskede at alle mennesker måtte kende glæden ved venskab.

Han afholdt sig fra at bagtale andre, og ønskede, at alle mennesker måtte opleve den roi sindet, som følger af at leve i fred med andre.

Han bestræbte sig på at undgå unødig tale, og ønskede, at alle måtte erfare glæden ved at føle sympati for hinanden.

Buddha forsøgte endvidere at undgå griskhed, og ønskede med denne dyd, at alle mennesker måtte føle glæden ved at leve befriet for begærlighed.

Han undgik vrede, og ønskede at alle mennesker ville elske hinanden.

Han bestræbte sig på at undgå uvidenhed, og ønskede at alle mennesker måtte forstå, og ikke lade hånt om, loven om lidelsens ophav.

Således omfatter Buddhas kærlighed og medfølelse alle mennesker, og hans største ønske er, at alle skal være lykkelige. Han elsker alle mennesker, som forældre elsker deres børn, og ønsker, at alle bliver i stand til at krydse forblindelsens store hav.

II

BUDDHAS METODER TIL HJÆLP OG FRELSE

1. Det er vanskeligt for mennesker, som er ved at synke ned i forblindelsens hav, at opfatte ordene, som Buddha råber fra Erkendelsens bred. Derfor kommer Buddha selv mennesker i møde for at vise dem vejen til frelse.

„Jeg vil nu fortælle jer en lignelse," sagde Buddha. „Engang udbrød der brand i en rig mands hus. Manden var ude, og da han kom hjem, så han til sin forfærdelse, at hans børn sad inde i huset og var så optagede af deres leg, at de ikke havde lagt mærke til ilden.

Han råbte til dem: „Løb ud børn! Skynd jer at komme ud af huset!" Men børnene hørte ham ikke.

Den ængstelige far råbte da igen: „Børn, jeg har noget spændende legetøj til jer her! Skynd jer at komme ud og få det! " Denne gang hørte børnene ham, og løb ud af det brændende hus."

Denne verden er et brændende hus. Men menneskene er ikke klar over at huset brænder, og er i fare for at indebrænde. Buddha kommer dem derfor i møde med sin store kærlighed, og viser dem på utallige måder hvordan de kan blive frelst.

2. Buddha sagde: „Jeg vil fortælle jer en anden lignelse. Engang forlod en rig mands eneste søn sit hjem, gik omkring som vagabond, og blev meget fattig.

Faderen rejste vidt omkring for at finde sin søn; han gjorde alt, hvad han kunne for at opspore ham, men forgæves.

Flere årtier efter kom sønnen, som nu var i en helt elendig forfatning, tilfældigvis til den egn, hvor faderen boede.

Faderen genkendte straks sin søn, og sendte glædestrålende en tjener ud for at hente ham hjem. Men sønnen tvivlede på tjenerens ord, og nægtede at følge med.

Faderen sendte da igen en tjener ud for at tilbyde sønnen et højtlønnet arbejde som tjener i det store hus. Sønnen accepterede tilbudet, og arbejdede derefter i faderens hus.

Faderen forfremmede gradvist sønnen, som ikke var klar over, at han tjente i sin egen fars hus, og gjorde ham til sidst ansvarlig for opsyn med ejendommens formue. Men sønnen genkendte stadig ikke sin far.

Faderen glædedes ved at se sønnens trofasthed og

pålidelighed, og da han følte døden nærme sig, samlede han sine slægtninge og venner omkring sig, og sagde til dem: „Venner, detter er min søn, min søn, som jeg har søgt efter i mange år. Fra nu af tilhører hele min ejendom og alle mine værdier ham.

Sønnen var overrasket over at høre sin fars bekendelse, og sagde: „Ikke blot har jeg genfundet min far, men alle disse rigdomme er også helt uventet blevet mine."

Den rige mand i denne lignelse symboliserer Buddha, og den omstrejfende søn står for alle mennesker. Buddhas medfølelse omfatter alle mennesker på samme måde som en fars ubegrænsede kærlighed til sin eneste søn. Med sin store kærlighed vejleder Buddha alle mennesker og fører dem til Erkendelsens rigdom.

3. Buddhas medfølelse er lige stor for alle mennesker, men måden det enkelte menneske hjælpes på, varierer i overensstemmelse med dets karakter, på samme måde som forskellige planter begunstiges forskelligt af den samme regn.

4. Forældre elsker alle deres børn, men for et sygt barn viser de særlig omsorg.

Buddhas barmhjertighed er lige stor for alle mennesker, men han tager sig særligt af dem, som bærer på

tunge byrder af synd, og som lider på grund af deres forblindelse.

Solen står op i øst og fjerner mørket, uden specielle fordomme mod, eller favorisering af, noget område. På samme måde omfatter Buddhas barmhjertighed alle mennesker. Han viser dem vejen til at fjerne ondskaben og fremme godheden. Således fjerner han uvidenhedens mørke og lader visdommens lys skinne, og fører menneskene til den fulde erkendelse.

Buddha er med sin barmhjertighed som en far, og med sin kærlighed og medfølelse som en mor. Med sin altfavnende kærlighed bestræber han sig på at hjælpe alle mennesker, og uden hans kærlighed og barmhjertighed kan ingen frelses. Alle må som Buddhas børn frelses ved at følge hans vejledning.

III

DEN EVIGE BUDDHA

1. Folk tror almindeligvis, at Buddha fødtes som prins og opnåede den fulde erkendelse ved at forsage det verdslige liv og leve som tiggermunk. Men i virkeligheden har Buddha altid eksisteret i denne verden, som er uden begyndelse eller slutning.

Som den evige Buddha har han til alle tider været i

verden, har kendt alle menneskers natur, og på forskellige måder gjort alt for at frelse dem.

Der er ingen usandheder i Buddhas lære, for Buddha kender alle ting i verden som de er, og prædiker denne viden for alle mennesker.

Det er i sandhed vanskeligt at forstå denne verden, for selv noget som synes rigtigt, kan være falskt, og noget som synes falskt, kan være rigtigt. Uvidende mennesker kan ikke forstå denne verden.

Kun Buddha forstår fuldt ud verden, som den er, og han siger aldrig om noget, at det er sandt eller falskt, eller godt eller ondt; han viser blot verden, som den er.

Hvad Buddha vil lære os er dette: „Alle mennekser bør, i overensstemmelse med deres natur, adfærd og tro, så godhedens frø."

2. Buddha vejleder ikke blot med ord, men også med sit liv. Skønt hans liv er endeløst, bruger han døden som middel til at vække mennesker, som er besat af begæret.

„Mens en læge var ude at rejse, kom hans børn ved en fejltagelse til at drikke noget gift. Da lægen vendte hjem, så han til sin forfærdelse sine børn ligge og vride sig

i smerter. Han tilberedte hurtigt en modgift til børnene, og bad dem drikke dem. Nogle af børnene, som ikke var alvorligt syge, drak modgiften og blev helbredt. Men de andre var så syge, at de nægtede at drikke modgiften.

Lægen, som elskede sine børn, besluttede derfor at anvende en drastisk metode for at få dem til at drikke modgiften. „Jeg må nu tage på en lang rejse. Jeg er en gammel mand, og kan dø når som helst. Hvis I hører, at jeg er død, må I drikke modgiften her og alle blive raske," sagde han, og begav sig igen ud på en lang rejse. Efter et stykke tid sendte han et sendebud til børnene for at fortælle dem, at han var død.

Da børnene hørte dette, blev de grebet af dyb sorg. „Vores far er død. Nu er der ingen til at tage sig af os," klagede de. I deres fortvivlelse og sorg huskede de faderens sidste ord. De drak da medicinen og blev raske.

Mange vil måske bebrejde denne far, at han således løj for børnene. Men Buddha er som ham. Også Buddha bruger begreberne liv og død for at frelse mennesker, som er bundet af begæret.

KAPITEL 3

BUDDHAS FORM OG HANS DYDER

I

BUDDHAS TRE FORMER

1. Forsøg ikke at finde Buddhas form eller skikkelse, for disse viser ikke den sande Buddha. Buddha er selve Erkendelsen. Kun de som når den fulde erkendelse, ser den sande Buddha.

De, som ser en smuk afbildning af Buddha, og derefter hævder, at de kender den rigtige Buddhas udseende, må vide, at det er et synsbedrag fremkaldt af forblindelsens øjne. For intet menneske kan se Buddhas virkelige form. Ingen kan, selv om de betragter en fremragende afbildning, forstå Buddhas virkelige fremtoning. Ej heller kan han beskrives med ord.

Selv om vi taler om hans form, så har den evige Buddha i virkeligheden ingen bestemt form. Men han kan åbenbare sig for os i en hvilken som helst storslået skikkelse.

Kun de, som tydeligt mener at kunne se Buddhas skikkelse, og alligevel ikke bliver afhængige af at kunne fastholde denne skikkelse, har fået evnen til at se og forstå Buddha.

2. Buddhas legeme er Erkendelsen. Det eksisterer derfor evigt og kan aldrig ødelægges. Det er ikke et fysisk legeme, som skal ernæres af mad, men et stærkt og uforgængeligt legeme bestående af visdom. For Buddha eksisterer der ikke frygt eller sygdom. Han er i evighed uforanderlig.

Buddha vil derfor aldrig forsvinde, så længe der findes erkendelse. Denne erkendelse viser sig for mennesker som en visdommens lysstråle, der leder dem ad vejen til genfødelsen i Buddhas land.

De som fatter dette, bliver Buddhas børn; de modtager Buddhas lære, bevarer den og videregiver den til de næste generationer. Intet er mere mirakuløst end Buddhas styrke.

3. Buddha har et trefoldigt legeme. Den ene form er essens, eller Dharma-kaya, den anden er mulighed, eller Sambhoga-kaya, og den tredje er åbenbaring, eller Nirmana-kaya.

Dharma-kaya er Lærens substans; den er verdens sandhed, og den visdom, som erkender dette.

Selve Læren er Buddha, og Buddha har derfor hverken farve eller form. Han kommer ikke fra nogen steder, og tager ingen steder hen; som himlen omslutter han alt.

Han eksisterer ikke fordi mennesker tror han eksisterer; han forsvinder ikke fordi mennesker glemmer ham. Han viser sig ikke, blot fordi mennesker er glade, eller går bort, fordi de er forsømmelige eller dovne. Han er hævet over, og bliver ikke påvirket af, menneskers tanker.

Buddhas legeme fylder hele universet, det rækker overalt. Det eksisterer evigt, uafhængigt af om mennesker tror på ham eller tvivler på hans eksistens.

4. Sambhoga-kaya betyder, at den formløse Buddha-ånd viser sig i forskellige former, åbenbarer sit hellige navn, og med sine handlinger viser mennesker vejen til frelse.

Barmhjertighed er dette legemes sande væsen, og med dette som grundlag forsøger Buddha på mange måder at frelse menneskene. På samme måde som ilden reducerer alt til aske, vil han bortbrænde alle menneskers begær, og som vinden blæser alt støv bort, vil han fjerne alle menneskers lidelser.

Nirmana-kaya betyder, at for at fuldstændiggøre Buddhas frelse, åbenbarede han sig for verden i et menneskelegeme, og viste med sit liv vejen til frelse. Han fødtes, forsagede det verdslige liv for at leve som tiggermunk, opnåede den sande erkendelse, og anvendte i dette legeme alle metoder, også sygdom og død, til at lede menneskene på rette vej.

Buddhas form er oprindelig en Dharma-kaya; men da menneskers natur varierer, viser Buddha sig også i forskellige former. Men selv om Buddhas form varierer i overensstemmelse med menneskers forskellige begær, handlinger og evner, så viser Buddha kun én sandhed.

Skønt Buddha har et trefoldigt legeme, har han kun ét formål; at frelse alle mennesker.

Buddha har et uforligneligt legeme, som viser sig på alle mulige måder, men dette legeme er ikke Buddha, for

Buddha har ingen krop, og er uden form. Buddha fylder alt, han gør erkendelsen til sit legeme, og viser sig altid for den, som erkender sandheden.

II

BUDDHAS ÅBENBARING

1. Det er meget sjældent, at Buddha åbenbarer sig i denne verden. Når han viser sig, opnår han Erkendelse, forklarer Læren, overskærer mistroens net, opriver begærets rødder, og tildækker ondskabens kilde. Helt uhindret vandrer han gennem denne verden. Der findes ikke noget større end at ære Buddha.

Buddha viser sig i denne verden for at prædike sin lære, og velsigne alle mennesker. Han føler medlidenhed med lidende mennesker, og kommer derfor til denne lidelsens verden.

Det er meget svært at introducere læren i en verden, som er fyldt med usandheder og uretfærdigheder, og hvor mennesker i deres korte liv forgæves forsøger at tilfredstille deres umættelige begær. Men Buddha overvinder alle disse vanskeligheder med sin altfavnende barmhjertighed og kærlighed.

2. Buddha er alle menneskers gode ven. Når Buddha

møder et menneske som bærer på en tung byrde af begær, føler han medlidenhed, og tager byrden på sine skuldre. Hvis han møder et menneske som lider i sin forblindelse, fjerner han mørket med visdommens lys.

På samme måde som en kalv altid holder sig i nærheden af moderen, ønsker, de, som én gang har hørt Buddhas lære, altid at være ved hans side, for hans lære bringer evig lykke.

3. Når månen går ned, siger folk, at månen er forsvundet, når månen ses på himlen, siger folk, at månen er kommet frem. Men månen hverken forsvinder eller kommer frem; den skinner altid på himlen. Buddha er som månen; han hverken opstår eller forsvinder. Han lader det blot synes sådan for at kunne vejlede mennesker.

Folk kalder én månefase for fuldmåne, og en anden for halvmåne; men månen er i virkeligheden altid helt rund, den er hverken tiltagende eller aftagende. Buddha er præcis som månen. For mennesker synes Buddha at skifte form, men i virkeligheden er han uforanderlig.

Månen viser sig overalt; over byer, landsbyer, bjerge og floder. Den kan ses afspejlet i en dam, i en vandkrukke

og i en dugdråbe på et blad. Selv når et menneske går hundredvis af kilometer, følger månen med ham. For mennesket, der betragter den, synes månen at forandre sig, men i virkeligheden forandrer den sig aldrig. Buddha følger som månen alle mennesker i verden og viser sig i forskellige skikkelser, men han eksisterer evigt, og forandrer sig aldrig.

4. Det faktum, at Buddha viser sig og forsvinder, kan forklares med følgende årsagssammenhæng: Når tilstandene er gunstige, viser han sig, og når de er ugunstige, synes han at forsvinde fra verden.

Selv når det ser ud som om Buddha viser sig og forsvinder, gør han det ikke. Man må være sig dette bevidst, og følge den rette vej til den fulde erkendelse og visdom, uden at lade sig forvirre af de tilsyneladende forandringer i Buddhas skikkelse, eller af de vekslende tilstande i verden.

Det er allerede blevet forklaret, at Buddha ikke har noget fysisk legeme, men er Erkendelsen. Et legeme er som en beholder; hvis denne fyldes med med oplysning, kan den kaldes en Buddha. De, som derfor føler sig afhængig af Buddhas fysiske legeme og begræder hans bortgang, vil aldrig være i stand til at se den rigtige Buddha.

I virkeligheden er alle tings sande natur hævet over sondringer mellem begreber som fødsel og død, tilsynekomst og forsvinden, godt og ondt. Alle ting er uden substans og helt ensartede.

Sådanne forsøg på at foretage sondringer skyldes fordomme hos menneskene som iagttager disse fænomener. Buddhas sande form hverken viser sig eller forsvinder.

III

BUDDHAS DYDER

1. Buddha bliver æret og respekteret for sine fem dyder: enestående gode handlinger, fremragende synspunkter, stor visdom, evnen til at føre mennesker til den fulde erkendelse, og styrken, hvormed han får mennesker til at praktisere sin lære.

Desuden har Buddha otte andre store evner, nemlig: evnen til at bringe mennesket velstand og lykke, evnen til straks at kunne bringe hjælp som svar på bønner, evnen til at kunne skelne rigtigt mellem ret og uret, evnen til kunne vise mennesker den rette vej til erkendelsen, evnen til at lede alle ad den samme vej, evnen til at undgå stolthed og arrogance, evnen til at praktisere læren, som han har prædiket, og til at forklare det, han har gjort, og endelig hans evne til, uden forvildelse, at indfri sine løfter og opfylde ethvert ønske.

Buddha opnår sin ro gennem meditation, og hans store barmhjertighed og kærlighed omfatter alle mennesker. Han har et rent hjerte og den sindsro, som følger heraf.

2. Buddha er alle menneskers far og mor. I de første seksten måneder efter et barn er født, taler forældrene til det på barnesprog, og lærer det derefter gradvist at tale som en voksen. På samme måde måde underviser Buddha mennesker med et sprog, som de kan forstå, åbenbarer sig for dem på en måde som de kan fatte, og leder dem til et sted, hvor de kan leve i tryghed.

Det som Buddha prædiker på sit sprog, modtager mennesker med glæde, fordi de føler det, som om det blev sagt specielt til dem.

Buddhas visdom overstiger alle menneskers tanker, den kan ikke forklares med ord, men kun antydes med lignelser.

Ganges-flodens vande bliver ofte plumrede af skildpadder, fisk, heste og elefanter. Men floden flyder videre,

ren og uforstyrret. Buddha er som denne store flod. Selv om andre lærers skildpadder kappes og går mod strømmen, flyder Buddhas lære videre, ren og uforstyrret.

3. Buddhas visdom er perfekt, den undgår yderligheder og holder sig altid til middelvejen. Den overgår enhver beskrivelse, og forstår på et øjeblik alle menneskers tanker og alle forhold i denne verden.

På samme måde som himlens stjerner spejler sig i det stille hav, afspejles alle menneskers følelser og tanker i Buddhas visdom. Det er derfor, Buddha bliver kaldt „Den Fuldstændigt Oplyste," „Den Altvidende."

Buddhas visdom beriger alle menneskers sind, giver dem lys, og belærer dem om denne verdens mening, årsagsforhold og omskiften. Det er i sandhed kun ved hjælp af Buddhas visdom, at denne verdens forhold bliver forståelige for mennesker.

4. Buddha åbenbarer sig ikke altid som en Buddha. Somme tider viser han sig som en djævel, somme tider som en kvinde, en gud, en konge eller en statsmand, og somme tider viser han sig i et bordel eller i en spillebule.

Under en epidemi kan han åbenbare sig som en læge, der helbreder med sin medicin, og i krigstid prædiker han sin sande lære for de lidende, så de skånes for katastroferne. For den som tror, at ting er uforgængelige, prædiker han alle tings forgængelighed. For stolte og egoistiske mennesker prædiker han ydmyghed og selvopofrelse; de som er fanget i den verdslige verdens net af begær, viser han denne verdens elendighed.

Buddhas arbejde er at manifestere Dharma-kayas sande essens i alle verdens forhold. Buddhas barmhjertighed og medfølelse strømmer ud fra denne Dharma-kaya i evighed som et grænseløst lys, og bringer frelse til menneskeheden.

5. Denne verden er som et brændende hus. Menneskene er indhyllet i uvidenhedens mørke, og forblindet af vrede, jalousi, misundelighed og begær. De er afhængige af Buddhas kærlighed og barmhjertighed som et barn er adhængigt af sin mor.

Buddha er den helligeste af alle hellige personer; han er hele verdens far, og alle mennesker er hans børn. Verden står i brand, og der er ældelse, sygdom, død og lidelse overalt. Men mennesker er kun optaget af verdens nydelser og besidder ikke visdommen til at se faren i dette.

Buddhas form og hans dyder

Buddha forstod, at denne verdslige verden fyldt med uvidenhed og forvildelse er et brændende hus; han vendte den ryggen, og fandt ro og fred i en stille skov. Her sagde han: „Denne ustadige verden fyldt med lidelse tilhører mig. Alle levende skabninger i denne verden er mine børn, og kun jeg kan frelse dem fra den endeløse lidelse."

Buddha er den store læres konge, og kan derfor prædike for mennesker som han ønsker. Han åbenbarer sig i denne verden for at velsigne og give alle mennesker fred. For at frelse dem fra lidelsen, prædiker han Læren for dem, men folk er så opslugt af begæret, at de ikke hører ham.

Men alle, som lytter til læren og glædes herved, bliver frigjort fra denne verdens lidelser og forvildelse. Buddha sagde: „Kun ved at tro på mine ord, kan mennesker forstå min lære og blive genfødt i min verden." Man må derfor lytte til Buddhas lære og praktisere den.

DHARMA

KAPITEL 1

ÅRSAGSFORHOLD

I

DE FIRE ÆDLE SANDHEDER

1. Verden er fuld af lidelse. Fødsel er lidelse, og ældelse, sygdom og død er lidelse. At møde en mand, som man hader, er lidelse, at skilles fra én man elsker, er lidelse. Ikke at få det man begærer, er lidelse. Et menneske, som ikke kan frigøre sig fra begæret, vil altid lide. Dette kaldes sandheden om lidelsen.

Årsagen til menneskets lidelse findes uden tvivl i begæret, der følger mennesket som en skygge. Hvis man følger dette begær til dets udspring, vil man finde, at mennesket fødes med det, og at det har sin rod i stærke fysiske instinkter. Mennesket begærer derfor alt, hvad det ser og hører om, endog somme tider døden. Dette kaldes sandheden om lidelsens ophav.

Hvis man helt kan fjerne begærets rødder, vil begæret slukkes og lidelsen ophøre. Dette kaldes sand-

heden om lidelsens ophør.

For at nå en tilstand, hvor der ikke findes mere lidelse, må man følge en bestemt vej, den Ædle Ottefoldige Vej: Ret anskuelse, ret tanke, ret tale, ret handlemåde, ret levevis, ret stræben, ret omtanke, og ret koncentration. Dette er sandheden om den Ædle Ottefoldige Vej, som fører til lidelsens ophør.

Man må altid erindre sig disse sandheder. Verden er fuld af lidelse; den der ønsker at frigøre sig fra lidelsen, må overskære begærets bånd. Kun ved at nå den fulde erkendelse, kan man nå tilstanden, hvor begæret er udslukket og lidelsen ophørt; og den fulde erkendelse opnår man kun ved at følge de Ædle Ottefoldige Vej.

2. Alle, som ønsker at nå den fulde erkendelse, må forstå de Fire Ædle Sandheder. Forstår man ikke disse, vil man evigt vandre forvildet omkring på forblindelsens vej. Men de som forstår de Fire Ædle Sandheder, kaldes „de som har fået Erkendelsens øjne."

De som ønsker at følge Buddhas lære, må derfor koncentrere sig om at forstå de Fire Ædle Sandheder til

fuldkommenhed. En hvilken som helst helgen, i enhver tidsalder, vil, hvis han er en rigtig helgen, forstå disse sandheder, og forkynde dem for andre.

Først når et menneske fuldt ud forstår de Fire Ædle Sandheder, vil det kunne løsrive sig fra begæret, og ikke strides med andre, ikke slå ihjel, ikke stjæle, ikke bedrive hor, ikke lyve, ikke tale ondt om andre, ikke smigre, ikke misunde, ikke blive ophidset, og ikke glemme sandheden om livets forgængelighed. Det vil da altid følge den rette vej.

3. Det at følge den rette vej, er som at gå ind i et mørkt rum med et lys i hånden; mørket forsvinder på et øjeblik, og rummet fyldes med lys.

De som følger den Ædle Vej, og som har forstået de Fire Ædle Sandheder, vil få visdommens lys, og med dette fjerne uvidenhedens mørke.

Buddha vejleder mennesker blot med disse fire sandheder. De som forstår dem rigtigt, vil opnå den fulde erkendelse, og dermed blive i stand til at hjælpe og lede

andre. Når de Fire Ædle Sandheder er helt forstået, vil alle begærets kilder tørre ud.

Udfra disse Fire Ædle Sandheder vil Buddhas disciple forstå alle andre vigtige sandheder; de vil opnå visdom og indsigt, og blive i stand til at forstå alle tings mening, så de kan prædike læren for alle mennesker i verden.

II

ÅRSAGSKÆDEN

1. Der er årsager til alle lidelser, og alle lidelser kan overvindes, fordi alt opstår og forsvinder som følge af årsagssammenhænge.

De fænomener, at regnen falder, vinden blæser, blomsterne blomstrer, og bladene visner og blæser bort, skyldes alle bestemte årsagsforhold.

Man fødes, fordi man har forældre, kroppen ernæres af føde, og sindet opdrages af belæring og erfaringer.

Derfor er både krop og sind afhængige af årsagsforhold, og undergår forandringer, når forholdene skifter.

På samme måde som et net består af mange masker, er alt i verden forbundet indbyrdes. De som tror, at én maske i nettet er uafhængig og isoleret, tager fejl.

Et net kaldes et net fordi det består af mange masker; og hver maske har sin bestemte plads og sit eget ansvar overfor de andre masker.

2. Blomsterne blomstrer, og løvet visner og blæser af træerne, fordi en række forhold medfører det. Blomsterne blomstrer ikke uafhængigt af andre forhold, og blade falder ikke af træerne af sig selv. Således er alt foranderligt. Intet er uafhængigt og bestandigt.

Det er en evig og uforanderlig sandhed, at alt opstår og forsvinder som følge af en række årsager og betingelser.

III

DEN AFHÆNGIGE OPRINDELSE

1. Hvorfra opstår menneskets sorger, bekymringer og lidelser? De har deres oprindelse i menneskets længsel

efter at knytte sig til noget.

Mennesket higer efter rigdom og ære, bekvemmeligheder og fornøjelser, og klynger sig til dets egen eksistens. Fra sådanne længsler efter at knytte sig til noget, stammer menneskers lidelser.

Helt fra tidernes morgen har mennesket lidt og følt smerte ved naturkatastrofer og andre uundgåelige forhold som sygdom, ældelse og død.

Men hvis man grundigt undersøger disse forhold, vil man finde, at lidelsens oprindelse findes i menneskets længsler og dets klamren sig til sin eksistens. Kan man frigøre sig fra dette, vil også lidelsen forsvinde.

Og hvis disse længsler yderligere undersøges, vil det ses, at de har deres oprindelse i menneskets uvidenhed og begær.

Uvidenhed medfører, at ens øjne ikke åbnes for sandheden om alle tings forgængelighed, og at man ikke kan fatte årsagskæden.

Begæret forblinder mennesket, og får det til at

længes efter ting som er uopnåelige. Det er uvidenheden og begæret, som får folk til at se forskelle, hvor der ingen forskelle findes.

Det er også uvidenhed og begær, som får folk til at sondre mellem ondt og godt, selv om en sådan sondring i følge sagens natur ikke kan foretages.

På grund af uvidenhed får mennesket onde tanker, og har ikke de rigtige opfattelser; de klamrer sig til deres eget Jeg, og handler forkert. Som følge heraf dannes forblindelsen.

Forblindelse opstår således, når mennesker gør deres handlinger til selvets mark, og her sår sindets frø, som de dækker med uvidenhedens jord, gøder med deres onde tanker, og lader begærets regn falde på.

2. Det er derfor menneskets eget sind, som frembringer sorger, bekymringer og lidelser.

Denne forblindede verden er ikke andet end en skygge som kommer fra sindet. Men fra sindet kommer også Erkendelsens verden.

3. Der findes i denne verden tre forskellige forkerte

anskuelser. Lever man efter disse anskuelser, vil alt i denne verden nægtes én.

Den første anskuelse, som nogle mennesker har, er, at alle de oplevelser mennesker i denne verden har, et bestemt af skæbnen. Andre mener, at alt styres af guds vilje, og endelig siger nogle, at alt sker tilfældigt uden årsagssammenhænge.

Hvis det skulle være sådan, at alt bestemmes af skæbnen, er alle gode gerninger og alle dårlige gerninger, ulykke og lykke, forudbestemt. Dette ville betyde, at alle menneskets anstrengelser og håb ville være forgæves, og ingen fremskridt eller forbedringer mulige.

Det samme gælder for de to andre anskuelser. For hvis alt blev styret af en Gud, eller alt foregik helt tilfældigt uden årsagssammenhænge, ville det være nytteløst for mennesker at bestræbe sig på at gøre gode gerninger og undgå ondskab.

Derfor er disse tre anskuelser forkerte. Alle ting opstår og forsvinder som følge af årsagssammenhænge.

KAPITEL 2

OM MENNESKETS SIND OG TINGENES VIRKELIGHED

I

DER ER INGEN SUBSTANS I DET FORGÆNGELIGE

1. Skønt både legemet og sindet er skabt af årsagssammenhænge, betyder det ikke, at legemet har substans. Legemet er en samling af årsagsforhold, og er derfor ubestandigt.

Hvis legemet havde substans, ville det kunne gøre helt som det selv ønskede.

En konge kan straffe og belønne folk som han ønsker, men også han kan blive syg mod sin vilje og ældes uden han selv ønsker det.

Heller ikke sindet har substans. Også sindet er en samling af årsagsforhold og skifter bestandig form.

Hvis sindet havde substans, ville det kunne gøre alt,

hvad det ønskede; men sindet gør ofte ondt mod sin vilje. Intet synes at ske nøjagtigt som man ønsker det.

2. Hvis man bliver spurgt, om legemet i evighed er bestandigt, eller om det er forgængeligt, må svaret blive: „forgængeligt".

Hvis man bliver spurgt, om uforgængelig eksistens er lykke eller lidelse, vil alle, når de erindrer sig, at sygdom, ældelse og død er uundgåelige, svare, at det er lidelse.

Det er forkert at tro, at noget så ubestandigt, så omskifteligt, og så fyldt med lidelse, kan have substans.

Menneskets sind er således ubestandigt, fyldt med lidelse, og uden substans. Legemet og sindet, som danner mennesket, er derfor ikke forbundet til begreberne „Jeg" og „Mit".

Legemet og dets omgivelser er også opstået som følge af bestemte årsager og betingelser, og undergår derfor til stadighed forandringer.

Sindet er, som det rindende vand og lysets brændende flamme, i evig bevægelse; som en abe, der springer omkring uden at være i hvile et øjeblik.

En viis mand, som indser dette, vil frigøre sig fra længslen efter at fastholde legemet og sindet, og således blive i stand til at opnå den fulde erkendelse.

3. Der er fem ting ingen i denne verden kan undgå: At ældes når man bliver gammel, at være syg når man bliver syg, at dø når man skal dø, at blive udslettet når man bliver udslettet, at slutte sin eksistens når den skal slutte.

Alle almindelige mennesker vil før eller siden konfronteres med disse kendsgerninger og føle smerte; men de, som har modtaget Buddhas lære, forstår at disse ting er uundgåelige, og lider derfor ikke.

Der er fire sandheder i denne verden: Alle levende skabninger bliver født i uvidenhed; alt som er genstand for begær er forgængeligt og medfører lidelse; alt eksis-

terende er ubestandigt, og resulterer i lidelse; og begreber som „Jeg" eller „Mit" eksisterer ikke.

Disse sandheder, at alt er forgængeligt, vekslende og uden substans, er uafhængige af om Buddha åbenbarer sig i verden eller ej. Buddha ved, at disse sandheder er ufejlbarlige, og derfor prædiker han han dem for alle mennesker.

II

SINDETS OPBYGNING

1. Både forblindelse og erkendelse kommer fra sindet, og på samme måde, som en tryllekunstner fremtryller forskellige ting, dannes alle fænomener af sindet.

Sindets forandringer og virkemåder er grænseløse. Et urent sind er omgivet af urene ting, og et rent sind er omgivet af rene ting. Forandringerne i omgivelserne er derfor også grænseløse.

Omgivelserne dannes af sindet på samme måde som et billede males af en kunstmaler. Buddhas verden er ren og uden begær; men almindelige menneskers omgivelser er tilsmudsede af længsler og begær.

Sindet kan som en maler fremkalde uendelig mange detaljer. Der findes ikke noget i denne verden, som ikke kan fremkaldes af sindet. Buddha er som sindet, og mennesker er som Buddha. Med hensyn til at kunne frembringe ting, er der derfor ingen forskel på sindet, Buddha og mennesker.

Buddha ved, at alt dannes af sindet, og mennesker som erkender dette, vil være i stand til at se den sande Buddha.

2. Men sindet er altid plaget af frygt og bekymringer. Det frygter både det som er sket, og det, som vil ske i fremtiden, for også i bevidstheden er der forblindelse, og sygeligt begær.

Fra dette begærlige sind opstår forblindelsens verden, og alle årsager til forblindelsen har deres udspring i sindet.

Både fødsel og død er fænomener som dannes af sindet; hvis sindet udslukkes, ophører også fødsel og død.

Forblindelsens verden dannes af sindet. Fordi man ser verden gennem det forblindede sind, danner man en forblindet verden. Hvis man erkender, at der ikke findes en forblindet verden uden for sindet, vil man ikke danne urene omgivelser og opnå den fulde erkendelse.

Således dannes, ledes og kontrolleres verden af sindet. Det forblindede sind danner en verden fuld af lidelse.

3. Alt er derfor først og fremmest styret af sindet. På samme måde som hjulene følger oksen, der trækker kærren, følger lidelsen det menneske som taler og handler med et urent sind.

Men hvis et menneske taler med et rent sind, vil lykken følge det som en skygge. De, som handler ondsindet, vil være plaget af tanker om, hvad de har gjort; de vil lide, og blive straffet for deres handlinger i de næste liv. Men de som gør gode gerninger, vil glædes, når de tænker på, hvad de har gjort, og blive belønnnet med lykke i de næste liv.

Hvis sindet er urent, vil vejen gennem livet blive ujævn, og man vil ofte snuble. Men er sindet rent, vil vejen blive jævn, og rejsen let.

De, som nyder glæden ved et rent sind og legeme, vil kunne bryde djævlens net, og komme til Buddhas land. De, som har ro i sindet, vil kunne leve et fredfyldt liv, og være i stand til at udvikle og forbedre deres sind, både dag og nat.

III

TINGENES VIRKELIGHED

1. Da ting i denne verden fremkommer som følge af årsagsforhold, er der ingen fundamental forskel mellem dem. Det er menneskets fordomme, som får det til at frembringe forskelle.

I himlen findes der ingen skelnen mellem øst og vest; det er mennesker, der har foretaget denne inddeling, og kalder de to dele øst og vest.

Hvert tal fra ét til uendelig er komplette hele tal, og ingen af dem har nogen kvantitativ forskel; men mennes-

ker skaber disse forskelle for deres egen bekvemmeligheds skyld.

Oprindeligt er der ingen forskel på det som opstår og det som forgår, men mennesker adskiller de to processer, og kalder dem fødsel og død. Menneskets handlinger kan heller ikke inddeles i forkerte og rigtige; men mennesket foretager sådanne inddelinger for dets egen bekvemmeligheds skyld.

Buddha undgår sådanne sondringer, og ser ned på verden som en drivende sky på himlen. For Buddha er alt i verden sansebedrag. Han ved, at alt, hvad sjælen optager eller forkaster, er uden substans, og undgår derfor at sondre mellem ting.

2. Det er menneskets natur at ønske at binde sig til alt. Det binder sig til rigdom, til ære, og til livet.

Det drager skillelinier mellem eksistens og ikke-eksistens, mellem godt og ondt, ret og uret; fortaber sig i forblindelsen og lider.

Der var engang en mand, som tog på en lang rejse. Han kom en dag til en stor flod, og tænkte: „Denne flodbred er meget farlig at gå langs med, men flodbredden

på den anden side ser ud til at være mere sikker." Han lavede derfor en tømmerflåde, og krydsede floden uden problemer. Han tænkte da: „Denne tømmerflåde har været mig til stor hjælp, uden den ville jeg ikke have kunnet krydse floden. Jeg vil ikke lade den ligge her, men tage den med mig."

Handlede denne mand rigtigt ved således at tage tømmerflåden med sig? Nej, det kan man ikke sige.

Denne lignelse lærer os, at selv de ting, som synes at være gode, bør kastes bort, når de bliver en byrde. Dette gælder i endnu højere grad ting der er dårlige.

3. Ting hverken kommer eller går bort, ej heller opstår de eller forsvinder. Man kan derfor hverken få eller miste ting.

Buddha lærer os, at ting hverken opstår eller forsvinder, da de er hævet over både benægtelse og bekræftelse af eksistensen. Det vil sige, at alt er en følge af betingelser og årsagssammenhænge. Og da en ting ikke kan eksistere i sig selv, kan den siges at være uden eksistens. Men samtidig kan man, fordi tingen er forbundet med årsager og betingelser, ikke sige, at den er ikke-eksisterende.

At binde sig til en ting efter dens form, er oprindelsen til sindets forblindelse. Hvis man undlader at gribe og binde sig til en form, opstår de falske forestillinger ikke. Den fulde erkendelse er at indse denne sandhed og frigøre sig fra sådanne indbildninger.

Verden er i sandhed som en drøm, og dens skatte som et drømmebillede. Som de tilsyneladende afstande i et maleri, kan de ses, men eksisterer ikke; de er som en varmedis.

4. At tro, at ting dannes ved et uendeligt antal årsagsforhold, og derefter kan eksistere i al evighed, er en fejlagtig anskuelse, som kaldes teorien om alle tings uforgængelighed. Men det er lige så fejlagtigt at tro, at alle ting fuldstændigt ophører med at eksistere. Dette kaldes teorien om ikke-eksistens.

Disse begreber: evig død, evig fødsel, eksistens og ikke-eksistens, har ingen forbindelse til tingenes essentielle natur; men er begreber dannet af menneskets længsel efter at knytte sig til noget. Oprindeligt er alle ting hævet over sådanne sondringer.

Da alle ting opstår på grund af årsagssammenhænge, vil de alle ændre sig; de er altså ikke evigt bestandige, som ting med substans bør være. På grund af denne ubestandighed, er alle ting som et drømmesyn, et fata morgana. Men trods disse uendelige forandringer, er alle ting, i deres essentielle natur, konstante og uforanderlige.

For et menneske ser en flod ud som en flod. Men for en sulten djævel, som ser ild i floden, ser denne ikke ud som en flod. Derfor kan der være mening i at tale om flodens eksistens for et menneske; men for en djævel vil det være uforståeligt.

Alle ting kan således siges at være indbildninger; man kan hverken sige, at de har eksistens eller ikke-eksistens.

Men det er en fejl at sige, at der uden for denne illusoriske verden findes en anden bestandig og sand verden. Denne verden kan hverken betragtes som temporær eller virkelig.

Men denne verdens mennesker tror, at dette er den virkelige verden, og fortsætter med at basere deres

handlinger på denne fejlagtige antagelse. En sådan fejlagtig antagelse opstår hos uvidende mennesker, som ikke forstår sandheden om, at verden er en illusion, og som tror, at verden er temporær og har virkelig eksistens.

Et viist menneske forstår, at dette er en fejlagtig antagelse, og erkender, at denne verden blot er en illusion.

IV

MIDDELVEJEN

1. De, som vælger at følge vejen, der fører til denne fulde erkendelse, må undgå to fejlagtige levemåder. Den ene er at hengive sig helt til sanselige nydelser. Den anden er det modsattte af dette; at leve i askese og selvplageri.

Mellem disse to modsatte ekstremer, findes en middelvej, som åbner sindets øjne, giver visdom, og leder til den fulde erkendelse. Hvad består denne middelvej af? Det er den Ædle Ottefoldige Vej: Ret anskuelse, ret tanke, ret tale, ret handlemåde, ret levevis, ret stræben, ret omtanke, og ret koncentration.

Som det er blevet forklaret, opstår og forsvinder alt som følge af årsagssammenhænge. Uvidende mennesker betragter livet som eksisterende eller ikke eksisterende; men vise mennesker søger efter noget, som er hævet over disse fejlagtige antagelser. Dette er middelvejens rigtige opfattelse.

2. Forestil jer en træstamme, som flyder i en stor flod. Hvis den flyder midt i floden, og ikke støder på grund, ikke synker, ikke skylles op på en af bredderne, ikke bliver taget op af mennesker, ikke forsvinder i hvirvelstrømme, og ikke rådner op, vil den til sidst flyde ud i havet.

Menneskets liv er som denne træstamme. Det menneske, som ikke klynger sig til ydre eller indre ting, som ikke tror på tingenes eksistens eller ikke-eksistens, ikke skelner mellem ret og uret; ikke bliver forblindet, og herved forhindret i at nå den fulde erkendelse, og som undgår yderligheder;– dette menneske følger Middelvejen.

Det vigtigste når man følger Middelvejen, er at undgå at hengive sig til yderligheder; ikke at hengive sig til sanselige nydelser eller til selvplageri.

Man skal erkende, at ting hverken har eksistens eller ikke-eksistens, og at de ikke har nogen fast form; at undlade at være stolt over gode gerninger, som man har gjort, eller at binde sig til noget som helst.

De som følger Middelvejen, frygter ikke døden, og klynger sig ikke til døden. De følger ikke snart den ene, snart den anden antagelse.

Det øjeblik, man ønsker at fastholde noget, begynder forblindelsens liv. Den, som følger den Ædle Vej til Erkendelsen, vil ikke forsøge at gribe og fastholde noget, men møder med et roligt sind alt, hvad der måtte komme.

3. Erkendelsen har ikke nogen bestemt form eller natur. Der findes Erkendelse, men der er ikke noget noget som får Erkendelse.

Erkendelsen findes, fordi der eksisterer illusioner og uvidenhed. Hvis illusionerne og uvidenheden forsvinder, vil også Erkendelsen forsvinde; hvis Erkendelsen forsvinder, vil også illusionerne og uvidenheden forsvinde.

Derfor må man undgå, at Erkendelsen bliver en forhindring. Der findes lys, fordi der findes mørke. Hvis

mørket forsvandt, som ved opnåelse af Erkendelse, vil også lyset, Erkendelsen, forsvinde.

Så længe mennesker higer efter Erkendelse, vil de stadig være bundet af forblindelsen. De, som følger vejen til Erkendelsen, må derfor ikke forsøge at fastholde den.

Når mennesket har opnået Erkendelse i denne betydning, vil det sige, at alt er Erkendelse, som det er. Man må derfor følge Vejen til den fuldkomne erkendelse, indtil ens tanker, verdlige begær og Erkendelsen bliver identiske.

4. Dette begreb om universel enhed: at ingen ting er forskellige, kaldes Śūnyatā. Śūnyatā betyder, at tingene i sig selv ikke har nogen natur, ingen substans; de kan ikke opstå, og forsvinder ikke.

Som det er blevet forklaret tidligere, er alt indbyrdes forbundet af årsagssammenhænge; alt opstår og forsvinder som følge af disse, intet eksisterer uafhængigt.

Hvor der er lys, er der skygge. Hvor der er længde, er der korthed. Hvor der er hvidt, er der sort. Da tingenes natur ikke kan eksistere i sig selv, siger man, at tingene er uden substans.

På samme måde kan Erkendelsen ikke eksistere uden uvidenhed, og uvidenhed kan ikke eksistere uden Erkendelsen. Da tingene er forskellige i deres essentielle natur, findes der ingen dualisme.

5. Mennesker tænker sædvanligvis, at de er forbundet til begreberne fødsel og død; men i virkeligheden eksisterer disse begreber ikke.

Når menneskers øjne åbnes for denne sandhed, har de indset livets og dødens ikke-dualisme.

Fordi mennesker tror, at der findes et „Jeg", ønsker de at eje ting; men da et sådant „Jeg" ikke eksisterer, eksisterer begrebet at eje noget heller ikke. Når mennesker har indset dette, har de fattet sandheden om ikke-dualisme.

Om menneskets sind og tingenes virkelighed

Mennesker holder af at skelne mellem renhed og urenhed. Men i virkeligheden findes en sådan forskel ikke; den dannes blot af menneskets bevidsthed.

På samme måde skelner mennesket mellem godt og ondt, men godhed og ondskab kan ikke eksistere uafhængigt. Den som følger vejen til den fuldkomne erkendelse, ved, at der ikke kan sondres mellem disse to begreber.

Mennesker frygter ulykke, og higer efter lykke. Men hvis disse begreber studeres nærmere, vil det ses, at lykke ofte viser sig at føre til ulykke, og at ulykke fører til lykke. Den som har erkendt, at de to begreber er identiske, møder livets skiftende omstændigheder med et roligt sind, og bliver ikke overstadig over succes, eller deprimeret over uheld.

Således er disse tilsyneladende modsatte begreber; eksistens og ikke-eksistens, forvildelse og erkendelse, virkelighed og uvirkelighed, ret og uret, i virkeligheden ikke modsætninger, og det er ikke muligt at sige noget om, eller forstå, deres form. Først når mennesker kan frigøre sig fra sådanne begreber og de følelser, som de medfører, vil de fatte sandheden i Śūnyatā.

6. På samme måde som den smukke lotusblomst vokser op gennem snavset dynd, opstår Erkendelsen sået af Buddhas lære fra forvildelsens og begærets sump.

Hvis en dykker ønsker at finde de kostbare perler, må han overvinde alle farer, og dykke ned til havets bund. På samme måde må man krydse begærets og forvildelsens mudrede hav, for at finde Erkendelsens skat. Når man er faret vild i bjerge af egoisme, vækkes længslen efter at finde vejen til den fulde erkendelse.

Der findes en legende om en eneboer, som så stærkt ønskede at finde den rette vej, at han klatrede op på et bjerg af sværd, og kastede sig ned i et bål. Han udholdt smerten ved dette på grund af sit store håb. Den som af hjertet ønsker at finde den rette vej til Erkendelsen, vil på egoismens sværdbesatte bjerge og i hadets bål møde en svalende brise.

7. Buddhas lære leder os til ikke-dualisme, til erkendelsen om, at der ikke findes modsatte begreber. Det er fejlagtigt at klynge sig til ét af to tilsyneladende modsatte begreber, selv om dette synes at være godt eller rigtigt.

Hvis mennesker hævder, at ting til stadighed undergår forandringer, er det en lige så stor fejl som at påstå, at alt er bestandigt. Hvis et menneske klynger sig til begrebet om et „Jeg", er det også en fejl, og det vil aldrig kunne befri sig fra lidelsen. At hævde, at der ikke er et „Jeg", er også en fejl, og det vil være nytteløst at følge vejen til Erkendelsen. Det er også en fejl, hvis mennesker påstår, at alt er lidelse, eller at alt er lykke. Buddha prædiker Middelvejen, hvor der ikke findes denne dualisme.

KAPITEL 3

BUDDHA-NATUR

I

DET RENE SIND

1. Der findes mange forskellige slags mennesker. Nogle er vise, andre er uvidende, nogle er venlige og andre er uvenlige; nogle er lette at lede, og andre er vanskelige at lede.

Verden kan sammenlignes med en lotusdam: der er blå, røde, gule og hvide lotusblomster, nogle befinder sig under vandoverfladen, nogle blomstrer på vandoverfladen, og andre hæver sig over vandoverfladen.

Mennesker udviser endnu større forskelle. Der er også forskellen mellem mand og kvinde; men i virkeligheden er der ingen forskel på mennesker med hensyn til deres mulighed for at nå den fulde erkendelse. Ved at følge den rette vej, kan både mænd og kvinder nå Erkendelsen.

For at blive en god elefanttræner, må man have fem

kvalifikationer: pålidelighed, flid, oprigtighed, visdom, og et godt helbred. Også for at kunne følge Buddhas vej til Erkendelsen behøver man de samme kvalifikationer. Hvis man har dem, opnås den fulde erkendelse hurtigt, både for mænd og kvinder, for det ligger i alle menneskers natur at kunne nå Erkendelsen.

2. På vejen til Erkendelsen ser mennesker på Buddha med forskellige øjne og sind. Disse øjne og sind som ser Buddha er de samme, som indtil da bevægede sig omkring i den illusoriske verden med fødsel og død.

En konge som er plaget af overfald fra banditter, må, før han kan angribe dem, først finde deres skjulested. På samme måde må et menneske, som er forblindet af sit begær, først finde oprindelsen til dette.

Når et menneske står inde i et hus og åbner øjnene, vil det først lægge mærke til husets interiør, og derefter se udsigten uden for vinduet. Der er ingen, som kun ser ud ad vinduet uden at lægge mærke til husets interiør.

Hvis der findes et sind i legemet, må det først kende legemets detaljer; men mennesker synes kun at kende

deres omgivelser, og interesserer sig kun i ringe grad for at lære deres legeme at kende.

Hvis sindet befinder sig udenfor legemet, vil legemet ikke vide, hvad sindet ved, og sindet ikke vide, hvad legemet ved. Men i virkeligheden føler legemet dét, som sindet ved, og sindet ved, hvad legemet føler. Man kan derfor ikke sige, at sindet befinder sig udenfor legemet. Men hvor befinder sindets substans sig da?

3. Helt fra tidernes morgen, har mennesker gået rundt i uvidenhed, bundet af følberne af deres egne handlinger, og har ladet sig lede af to fundamentalt forkerte opfattelser.

Den første er, at de har troet, at det sind, som skelner mellem fødsel og død, var deres virkelige natur. Den anden er, at de ikke har vidst, at Erkendelsens rene sind findes skjult bag det forblindede sind.

Når et menneske knytter næven og løfter armen, ser øjet det, og sindet opfatter det. Men sindet, som ved dette er ikke det virkelige sind.

Sindet, som foretager sondringer, opstår fra begær, og registerer kun for sin egen skyld. Det opstår som følge af årsagssammenhænge; er uden substans, og altid skif-

tende. Fordi mennesker tror på dette sind, opstår forblindelsen.

Hvis et menneske åbner næven, opfatter sindet det. Men hvad er det, som bevæger sig? Er det hånden eller sindet, eller ingen af dem? Hvis hånden bevæger sig, bevæger sindet sig også; hvis sindet bevæger sig, bevæger hånden sig også. Men sindet, som bevæger sig, er kun en overfladisk manifestation; det virkelige sind bevæger sig ikke.

4. Alle mennesker har oprindeligt et rent sind, men det er sædvanligvis dækket af støv fra forblindelsen, som er opstået fra en kæde af årsager. Men dette forblindede sind er ikke essensen af ens natur, det er som en tjener, og ikke som en vært.

Månen er ofte skjult bag skyer, men den flyttes ikke af dem, og bliver ikke tilsmudset af dem.

Mennesker må derfor ikke tro, at det forblindede, tilsmudsede sind er deres eget rene og sande sind.

De må bestræbe sig på at finde deres oprindelige, rene og sande sind, oplyst af Erkendelsen.

Fanget af sit eget forblindede sind, og vildledt at

fejlagtige antagelser, vandrer mennesket omkring i forblindelsens verden.

Sindets forblindelse og urenhed opstår af begæret, og af dets reaktioner på skiftende omstændigheder.

Det sind, som ikke lader sig påvirke af de skiftende ydre forhold, og som altid er rent og roligt, er det sande, oprindelige sind.

Man kan ikke sige, at en kro forsvinder, fordi gæsterne forlader den. På samme måde kan man ikke sige, at man selv ophører med at eksistere, når det urene sind, som påvirkes af livets skiftende omstændigheder, er forsvundet. Det som ændrer sig efter skiftende omstændigheder, er ikke sindets sande natur.

5. Lad os forestille os en forelæsningssal, som bliver oplyst, når solen skinner, og indhyllet i mørke, når solen går ned.

Vi kan sige, at lyset forsvinder med solen, og at mørket kommer med natten. Men vi kan ikke sige det samme om sindet, som ser lys og mørke. Det kan ikke forsvinde eller komme; men kun vende tilbage til dets oprindelige og sande natur.

Det er kun det forgængelige sind som registrerer, at det bliver lyst når solen viser sig, og mørkt når den går ned.

Det er kun det forgængelige sind, som har forskellige følelser afhængigt af livets skiftende omstændigheder. Det er ikke det virkelige, sande sind. Det oprindelige, fundamentale sind som registrerer lyset og mørket, er menneskets sande natur.

De flygtige følelser af godhed og ondskab, kærlighed og had, der opstår som følge af skiftende ydre omstændigheder, er kun forbigående reaktioner, som har deres oprindelse i det urene sind.

Bag alt begær ligger, klar og ren, sindets fundamentale og ægte natur.

Vand er rundt i en rund beholder, og firkantet i en firkantet beholder. Men vandet har i virkeligheden ingen bestemt form. Mennesker glemmer ofte dette, og tillægger vandet en form.

Mennesker betragter ofte noget som godt, og noget som ondt; de kan lide noget, og hader andet, de skelner mellem eksistens og ikke-eksistens, de bliver fanget og bundet af disse antagelser, og lider.

Hvis blot mennesker vil ophøre med at binde sig til sådanne falske sondringer og vende tilbage til deres oprindelige, rene sind, så vil både sindet og legemet frigøres fra urenheden og lidelsen, og de vil kunne føle roen som følger af denne frihed.

II

BUDDHA-NATUREN

1. Det fundamentale og rene sind er med andre ord Buddha-naturen; det vil sige Buddhas frø.

Man kan skabe ild ved at holde en linse mellem solens stråler og Mókse-planten, men hvor kommer ilden fra? Solen og linsen er umådelig langt fra hinanden, og selv om de således ikke er i kontakt med hinanden, passerer ilden fra solen gennem linsen og opstår i Mókse-planten. Men hvis Mókseplanten ikke havde evnen til at bryde i brand, ville der ikke opstå ild, selv om solen skinnede på den gennem linsen.

På samme måde kan lyset fra Buddhas visdom, hvis det koncentreres på menneskets sind, få dets Buddha-natur; dets sande sind, til at blusse op og oplyse og vække mennesker i troen på Buddha.

Buddha kan holde visdommens linse op foran menneskers sind, og få troens ild til at blusse op.

2. Mennesker lader ofte hånt om den mulighed for at opnå erkendelse, som findes i deres sind. De er derfor bundet af verdslige begær; skelner mellem godt og ondt, og klager over, at de lider og er ufrie.

Hvorfor klynger mennesker sig til disse falske opfattelser, dækker for Buddha-naturens lys, og vandrer omkring i forblindelsens verden, når deres sind oprindeligt er rent?

Der var engang en mand som mistede forstanden, da han en morgen kiggede sig i et spejl, og ikke kunne se sit eget ansigt og hoved, fordi han var kommet til at vende spejlet forkert.

På samme måde som denne mand led unødvendigt på grund af sin fejltagelse, behøver folk ikke at lide, blot fordi de ikke kan finde Erkendelsen, hvor de forventer at finde den. Der findes ingen fejl i Erkendelsen; fejlen ligger hos den, som i lang tid har ladet sig påvirke af ydre omstændigheder, og ved at begære det uopnåelige har dannet en verden af forblindelse.

Hvis man kan vende sig fra de falske antagelser, vil man kunne opnå den fulde erkendelse. Men det underlige er, at de som én gang har opnået den fulde erkendelse, vil

erkende, at uden falske opfattelser ville der ikke eksistere erkendelse.

3. Buddha-naturen er ikke noget som ophører. Selv om mennesker skulle blive født som dyr eller sultne djævle, eller endog falde ned i helvede, vil de aldrig miste deres Buddha-natur.

Selv om et menneske er indestængt i et urent legeme, eller sunket til bunds i verdsligt begær, vil det altid være omgivet af Buddha-naturens lys.

4. Der var engang en mand, som besøgte en vens hus, og her drak sig fuld og faldt i søvn. Vennen måtte pludselig rejse bort, og da han bekymrede sig over, hvordan den sovende mand skulle klare sig uden hans hjælp, syede han en juvel ind i mandens klæder. Da den fulde mand vågnede næste dag, vidste han ikke at han var i besiddelse af en juvel, og levede som vagabond, i sult og fattigdom. Lang tid senere mødte han igen sin ven, som nu fortalte ham om juvelen, og bad ham bruge den.

Mange mennesker vandrer rundt på samme måde

som denne mand, uvidende om, at Buddha-naturens juvel ligger gemt under begærlighedens og vredens klæder.

Således er alle mennesker, selv om de ikke er klar over det, forsynet med Buddhas visdom, og Buddha mister aldrig troen på dem, for han ved, at de alle er i besiddelse af Buddhas visdom og dyder.

Derfor vækker Buddha alle, som i deres forblindelse ikke kan se deres egen Buddha-natur, leder dem bort fra illusionerne og lærer dem, at der ikke er nogen forskel mellem dem selv og Buddha-naturen.

5. Buddha er én, som har fundet sin Buddha-natur. Et menneske er én, som kan finde sin Buddha-natur; det er den eneste forskel.

Men hvis et menneske selv tror, at det har opnået den fulde erkendelse, og er blevet en Buddha, begår det en stor fejl. Selv om det tror det er på rette vej, er der stadig langt til den fulde erkendelse.

Buddha-naturen fremkommer ikke uden en stor indsats, og viser den sig ikke, må man stadig bevæge sig

videre ad vejen til Erkendelsen.

6. Der var engang en konge, som samlede en gruppe blinde mennesker omkring en elefant, og bad dem røre den, og derefter fortælle ham, hvad en elefant var. Den første mand, som rørte ved elefantens stødtand, sagde, at en elefant var som en stor gulerod. Den anden rørte ved elefantens øre og sagde, at en elefant var som en stor vifte. Den tredje rørte ved dens snabel og sagde, at en elefant var som en støder til en morter. Den fjerde rørte ved dens ben, og sagde, at en elefant var som en morter, og den sidste, som rørte ved halen, sagde at den var som et reb. Ingen var i stand til at beskrive elefantens rigtige form.

På samme måde er det muligt at beskrive dele af et menneske, men umuligt at beskrive menneskets virkelige natur, dets Buddha-natur.

Der findes kun én metode til at forstå menneskets udødelige og bestandige natur; dets Buddha-natur, og det er at følge Buddhas lære.

III

BUDDHA-NATUREN OG USELVISKHED

1. Vi har talt om Buddha-naturen, som om den er

noget som kan beskrives; som om den er som andre lærers „Jeg", men det er ikke tilfældet.

„Jeg"-begrebet er noget, som det forblindede sind har skabt, og som det klynger sig til, men et menneske som har opnået den fulde erkendelse, må forkaste dette begreb. Buddha-naturen er ubeskrivelig, og kan kun opleves. Buddha-naturen ligner på en måde „Jeg'et", men det er ikke et „Jeg" i betydningen „Jeg er" eller „Min, Mit".

Det er en fejlagtig antagelse at tro på eksistensen af et „Jeg", for det er at tro på eksistensen af noget, som ikke eksisterer. Det at benægte Buddha-naturen er også en fejlagtig antagelse, for det er at benægte eksistensen af noget, som ikke eksisterer.

Dette kan forklares med en lignelse. En mor tog sit syge barn med til lægen, som gav barnet noget medicin, og sagde til moderen, at hun ikke måtte amme barnet før medicinen var fordøjet.

Moderen smurte da sine bryster med en bitter salve, for at holde barnet fra dem. Senere, da barnet havde fordøjet medicinen, vaskede moderen sine bryster, og ammede barnet igen. Moderen brugte denne metode for at redde barnet, fordi hun elskede det.

På samme måde benægter Buddha, for at fjerne misforståelser og tilknytning til et „Jeg", „Jeg' ets" eksistens. Og når disse forkerte opfattelser er fjernet, forklarer han sandheden om Buddha-naturen.

Troen på et „Jeg" leder mennesker til forblindelsen, men troen på Buddha-naturen leder dem til den fuldkomne erkendelse.

En kvinde havde arvet et skrin. Hun vidste ikke, at det indeholdt guld, og fortsatte med at leve i fattigdom, indtil en anden åbnede det og viste hende indholdet. På samme måde åbner Buddha menneskets sind, og viser dem storheden i deres Buddha-natur.

2. Hvis alle har Buddha-naturen, hvorfor er der så store forskelle i folks status og rigdom, og hvorfor bedrager folk hinanden og dræber hinanden?

En bryder i et kejserpalads plejede at gå med en kostbar juvel fæstnet på panden. En dag under en brydekamp fik han slået juvelen ind under huden i

panden. Han troede han havde mistet juvelen, og gik til lægen for at få såret behandlet. Da lægen ville rense og forbinde såret, fandt han juvelen skjult af blod og snavs. Han tog juvelen ud, og viste den til bryderen.

Buddha-naturen er som denne kostbare juvel. Den kan blive skjult af begærets urenheder, så mennesker tror at de har mistet den, men en god lærer kan finde den for dem igen.

Buddha-naturen findes i alle mennesker, selv om den er skjult af begærlighed, vrede eller uvidenhed, eller bundet af ens handlinger og følger heraf. Buddha-naturen kan ikke tabes eller blive ødelagt; når man finder vej ud ad forblindelsen, vil den atter vise sig.

På samme måde som bryderen ved lægens hjælp genfandt juvelen, vil mennesker også, ved hjælp af Buddhas lys, finde deres Buddha-naturer.

3. På samme måde som mælken altid er hvid, uanset koens farve, vil alle mennesker altid have den samme rene Buddha-natur, uanset hvilke omgivelser de lever i, hvilket liv de fører, og hvilke handlinger de foretager.

Der findes en legende om en værdifuld medicinsk urt, som voksede under det høje græs i Himalaya-bjergene. I lang tid søgte folk forgæves efter den, indtil en viis mand fandt den ved at gå efter dens duft. Han lavede da en stor tønde og opbevarede heri de indsamlede urter. Men efter mandens død blev urten igen skjult af bevoksningen i bjergene, og det som var i tønden rådnede bort og mistede sin søde smag.

Således er også Buddha-naturen skjult under begærets vildnis, og det er ikke let for mennesker at finde den. Men Buddha kan rydde dette vildnis af begær, og vise mennesker deres sande Buddha-natur. Buddha-naturen har altid den samme søde smag, men for mennesket varierer smagen, afhængigt af dets begær og levemåde.

4. Diamanten, den hårdeste sten i verden, kan ikke knuses. Sand og sten kan knuses, men ikke diamanten. Buddha-naturen er som diamanten, og kan derfor ikke knuses.

Legeme og sind kan blive knust, men ikke Buddha-naturen.

Buddha-natur

Buddha-naturen er i sandhed menneskets bedste egenskab. Det siges ofte, at mænd er kvinder overlegne, men Buddha prædiker, at alle har samme Buddha-natur, og lige store muligheder for at finde den.

Rent guld fremkomer ved at man smelter malmen og fjerner alle urenheder. Alle mennesker kan, hvis de smelter deres sinds malm, og fjerner alle begærets urenheder, genfinde den samme rene Buddha-natur.

KAPITEL 4

DET MENNESKELIGE BEGÆR

I

SINDETS URENHEDER

1. Der findes to former for lidenskaber, som tilsmudser og dækker Buddha-naturen.

Den ene er lidenskaben for diskussion og analyse. Den anden er lidenskaben for at lade sig påvirke af sine følelser.

Disse to lidenskaber er grundlaget for urenheder i alle menneskers sind, men i virkeligheden hviler dette grundlag på to andre karaktertræk: uvidenhed og seksuelt begær.

Uvidenhed og seksuelt begær har stor magt over menneskets sind, og er oprindelsen til alle menneskers lidelse.

Uvidende mennesker kan ikke drage de rigtige

konklusioner og fatte sandheden om tilværelsen. Begæret medfører, at man klynger sig til livet, og ønsker at erhverve alt hvad man ser og hører om. Nogle mennesker stræber endog efter døden.

Fra uvidenhed og begær opstår griskhed, vrede, uforstandighed, misforståelser, had, jalousi, smiger, svig, stolthed, foragt, uoprigtighed, selviskhed, og så videre.

2. Griskhed og vrede opstår når vi ser noget, som vi kan lide, og har forkerte tanker herom. Uforstandighed opstår, når vi ikke ved, hvordan vi skal handle.

Disse tre: griskhed, vrede og uforstandighed, kaldes verdens tre brande. Griskhedens ild brænder alle, som har mistet deres sande sind på grund af begæret. Vredens ild brænder alle, som på grund af vrede har taget andre levende væsners liv. Uforstandighedens ild brænder alle, som i deres forblindelse vender sig bort fra Buddhas lære.

Denne verden står i sandhed i brand, med mange forskellige slags flammer: griskhedens flammer, vredens

flammer, tåbelighedens flammer, livets, ældelsens, sygdommens og dødens flammer, sorgens flammer, klagens flammer, lidelsens flammer, og smertens flammer. De brænder ikke bare én selv, men får også andre til at lide, og får dem til at foretage legemets, talens, og sindets onde handlinger. Alle der berører sårene dannet af disse brande, vil blive forgiftet og vildledt.

3. Griskhed opstår, fordi man ønsker tilfredsstillelse, og uforstandighed opstår af urene tanker. Griskhedens synd har kun lidt urenhed, men er ikke let at befri sig fra. Vredens synd har megen urenhed, men kan let fjernes. Uforstandighedens synd har megen urenhed, og er vanskelig at fjerne.

Derfor må disse brande altid slukkes, når de opstår, og det man kan lide og ikke kan lide, må altid bedømmes efter, hvad der kan give den sande tilfredsstillelse. Hvis sindet er fyldt med vise, rene og uselviske tanker, vil verdsligt begær aldrig slå rod.

4. Griskhed, vrede og uforstandighed er som en feber.

Et hvert menneske, som har en sådan feber, vil, selv om det ligger i et stort smukt værelse, få mareridt, og være ude af stand til at sove roligt.

Men de, som ikke lider af denne slags feber, vil kunne sove behageligt, selv på en skovbund en kold vinternat, med et tyndt lag blade som tæppe, eller i et lille indestængt værelse en varm og fugtig sommernat.

Disse tre: griskhed, vrede og uforstandighed er således oprindelsen til alle denne verdens lidelser. For at fjerne dem, er det nødvendigt at koncentrere sindet og have visdom. Følger man forskrifterne i Læren, vil begærets urenheder fjernes. Ret koncentration vil fjerne vredens urenheder, og visdom vil fjerne uforstandighedens urenheder.

5. Menneskets begær er endeløst. Det er som tørsten hos en mand, der har drukket saltvand. Han finder ingen tilfredsstillelse herved, og tørsten øges blot.

På samme måde vil mennesket, som forsøger at tilfredsstille sine begær, blot herved øge utilfredsheden og lidelsen.

Mennesket kan aldrig få tilfredsstillet sit begær; dets uro og irritation vil aldrig forsvinde, og det vil ofte blive

drevet til vanvid i sit forgæves forsøg på at få begæret tilfredsstillet.

Mennesker vil ofte strides i forsøget på at tilfredsstille begæret. Konge mod konge, vasal mod vasal, forældre mod børn, bror mod bror, søster mod søster, ven mod ven; alle vil de kæmpe mod, og endog ofte dræbe hinanden, for at tilfredsstille deres begær.

Mennesker vil ofte, for at tilfredsstille deres begær, stjæle, bedrage, bedrive hor, og dermed ødelægge livet for sig selv. De vil ofte fanges, blive dømt og straffet, og herved yderligere lide.

De vil på grund af begæret synde med legemet, talen og sindet, og derfor lide ikke blot i dette liv, men også i de næste.

6. Det seksuelle begær er det stærkeste begær, og alle andre begær synes at opstå som følge af det.

Det seksuelle begær er jorden, som alle andre former for begær vokser i. Det er som en djævel, der spiser og tilintetgør alle verdens gode dyder.

Det seksuelle begær er som en giftslange, som ligger

skjult i en blomsterhave og forgifter alle som søger begærets blomster. Det seksuelle begær er som en slyngplante, der vokser op ad et træ og omslutter grenene, til træet visner. Det seksuelle begær omslynger menneskets sind og udsuger dets godhed. Kødets lyster er lokkemad kastet af djævlen, som folk bider på og derved bliver trukket ned i den onde verdens dyb.

Hvis et afpillet ben bliver smurt med blod og givet til en hund, vil hunden gnave på det, til den bliver træt og frustreret. Det seksuelle begær er som dette kødben; mennesker vil hige efter det, til de er helt udmattede.

Hvis et stykke kød bliver kastet til to hunde, vil de kæmpe om det og såre hinanden. En uforstandig mand, som bærer en fakkel mod vinden, vil sandsynligvis brænde sig selv. Mennesker vil som disse to hunde og denne uforstandige mand skade sig selv på grund af deres begær.

7. Man kan beskytte sig mod giftpile, som kommer flyvende udefra, men man kan ikke beskytte sig mod pile, som kommer indefra. Griskhed, vrede, uforstandighed og egoisme er fire giftpile, som forgifter sindet og fører til forskellige sygdomme.

Hvis der er griskhed, vrede og uforstandighed i

menneskers sind, vil de med deres tale lyve, bedrage, bagtale og være tvetungede, og med deres legeme dræbe, stjæle og bedrive hor.

Disse sindets tre onder, talens fire onder, og legemets tre onder, kaldes de ti store onder.

Hvis mennesker vænner sig til at lyve med vilje, vil de også begynde at foretage onde handlinger. Før de handler ondt, må de lyve, og når de begynder at lyve, vil de uden anger begå forbrydelser.

Griskhed, begær, frygt, vrede, uheld og ulykke, har deres oprindelse i uforstandighed. Uforstandigheden er derfor den værste gift af alle.

8. Handling følger begær; af handling følger lidelse. Begær, handling og lidelse er som et hjul i evig bevægelse.

Dette hjul har ingen begyndelse, og er uden ende. Mennesker ved ikke, hvordan de kan undslippe dette evige kredsløb af genfødsler. De dør og fødes uden ende i dette kredsløb.

Hvis ét menneskes knogler og aske brændt i dette kredsløb blev stablet op, ville det blive til et højt bjerg; og hvis al mælken som ét menneskes mødre har givet blev samlet, ville det blive til en mængde større end havet.

Selv om alle mennesker besidder Buddha-naturen, er denne skjult af begærets snavs, og er svær at kalde frem. Dette er grunden til de fleste menneskers endeløse lidelse.

II

MENNESKETS NATUR

1. Menneskets natur er svær at trænge ind i, som et tæt krat uden indgang. Sammenlignet med menneskets natur, er dyrets natur lettere at forstå. Men det er alligevel muligt at inddele mennesker efter deres egenskaber i fire grupper.

For det første er der de mennesker som har modtaget og praktiseret en forkert lære, og derfor lider.

For det andet er der de, som er onde mod andre mennesker, som dræber levende skabninger, stjæler, eller foretager andre onde handlinger.

For det tredje er der de, som lider selv, og derfor får andre til at lide.

For det fjerde er der de, som ikke lider selv, og som ikke påfører andre lidelser; som vender sig fra begæret og lever et fredfyldt liv, som bevarer Buddhas lære, som ikke stjæler, men kun gør gode gerninger.

2. Det kan også siges, at der er tre typer mennesker i denne verden. Den første type er som bogstaver hugget i sten. Den anden er som bogstaver skrevet i sand, og den tredje som bogstaver skrevet i vand.

Den første type mennesker bliver let vrede, og fortsætter med at være vrede i lang tid; deres vrede fjernes vanskeligt, som bogstaver hugget i sten.

Den anden type mennesker bliver også ofte vrede, men deres vrede forsvinder lige så hurtigt som bogstaver skrevet i sand.

Den tredje type mennesker er som bogstaver skrevet i vand: de fastholder ikke deres flygtige tanker, og selv om de hører andres menneskers bagtalelser og sladder, fæstner de sig ikke ved det; deres sind er altid rent.

Der findes også tre andre typer mennesker. Den første types natur er let at forstå. De er stolte, ubesindige, og aldrig tilfredse. Den anden types natur er vanskelig at forstå. De er stille, selvudslettende, handler kun efter nøje overvejelse, og forsøger at undertrykke begæret. Den tredje types natur er helt umulig at forstå. Det er mennesker som har overvundet deres begær fuldstændigt.

Mennesker kan således inddeles i grupper på flere forskellige måder, men det er alligevel svært at forstå deres naturer. Kun Buddha er i stand til at forstå alle menneskers natur, og vejlede dem på forskellig vis.

III

MENNESKETS LIV

1. Der findes en lignelse som beskriver menneskets liv. Der var engang en mand som sejlede i en båd ned ad en flod. En mand, som stod på bredden, råbte til ham: „Du skal ikke sejle så ubekymret ned ad denne flod. Lidt længere fremme er der en stærk malstrøm, og i huler lurer krokodiller og djævle. Du vil blive dræbt, hvis du fortsætter! "

„Floden" i denne lignelse, er et liv fyldt med begær; „sejle ubekymret", er at lade sit liv styre af begæret; „en malstrøm" er lidenskabens glæder. „Huler, hvor der lurer krokodiller og djævle" betyder den død og tilintetgørelse, som følger af at leve et liv i synd.

Her er en anden lignelse: En mand har begået en forbrydelse og flygter. Han forfølges, og i sin desperate situation når han frem til en gammel brønd. Han forsøger at gemme sig i den ved at klatre ned ad nogle slyngplanter der vokser i den, men opdager pludselig, at der på brøndens bund ligger giftslanger med åbne munde

og venter på ham. Han klamrer sig til slyngplanten, men bliver snart helt udmattet. Så ser han, at to mus, en hvid og en sort, gnaver i slyngplanten.

Hvis slyngplanten rives over, vil han falde ned i brønden og blive dræbt. Pludselig, idet han ser op, får han øje på en bikube, hvorfra der drypper sød honning. Manden glemmer da al fare og drikker henrykt honningen.

„En mand" i denne lignelse er et menneske, som er født til at lide og dø alene. „Forfølgerne" og „slangerne" er legemets begær, „slyngplanten i den gamle brønd" er menneskets liv, „de to mus, den ene hvid og den anden sort", symboliserer tiden, dag og nat; og „honningen" er kødets lyster.

2. Her er endnu en lignelse. En konge lagde fire giftslanger i en æske og befalede en tjener at passe på dem. Han sagde til tjeneren, at hvis denne fik blot én af giftslangerne til at blive vred, ville han blive henrettet. Tjeneren blev så rædselsslagen, at han kastede æsken bort og flygtede.

Da kongen opdagede dette, sendte han fem vagter ud for at fange manden. De nærmede sig ham først med venlige miner, og bad ham følge med tilbage. Men manden stolede ikke på deres venlighed, og flygtede til en

anden landsby, hvor han ledte efter et skjulested.

Da hørte han en stemme fra himlen sige, at der ikke boede nogen mennesker i denne landsby, og at han ville blive blive angrebet af seks banditter den samme aften. Han blev forskrækket, og fortsatte sin flugt, til han kom til en stor rivende flod. Han tænkte på de farer som var i hælene på ham, og lavede en tømmerflåde, med hvilken han krydsede den rivende strøm, og kom i sikkerhed på den anden bred.

„De fire slanger" i denne lignelse symboliserer elementerne jord, vand, ild og luft, som legemet er opbygget af. Dette legeme er fyldt med begær, og er sindets fjende. Derfor løb tjeneren væk fra det.

„De fem vagter som nærmede sig ham med venlige miner", symboliserer form, følelse, erkendelse, vilje og bevidsthed, som danner rammen om legemet og sindet.

„Et skjulested", er de seks sanser, og „de seks banditter", er de fem objekter for sanserne. Da han således ser farerne, som objekterne for disse sanser repræsenterer, flygter han videre, og kommer til „en rivende flod", som symboliserer et liv oversvømmet af begærets strømme. Han laver derefter en tømmerflåde (Buddhas lære) og krydser ved hjælp af den sikkert begærets dybe flod.

3. Der findes tre tilfælde, i hvilke et barn vanskeligt kan hjælpe sin mor, og en mor vanskeligt kan hjælpe sit barn. Det er ved brand, oversvømmelse og indbrud. Men selv i disse tre tilfælde kan mor og barn ofte hjælpe hinanden.

Men der findes tre tilfælde, hvor det er umuligt for et barn at hjælpe sin mor, og for en mor at hjælpe sit barn. Det er, når de konfronteres med ældelse, sygdom og død.

Hvordan kan et barn bytte plads med sin mor, når hun bliver gammel? Hvordan kan en mor bytte plads med sit barn, når det bliver sygt? Hvordan kan de bytte plads med hinanden, når den enes død nærmer sig? Lige meget hvor dybt de elsker hinanden, kan de ikke hjælpe hinanden i disse tre tilfælde.

4. Yama, helvedes konge, spurgte engang en mand, som, uden tilsyneladende at have gjort noget ondt, var faldet ned i helvedes dyb: „Mødte du ikke tre udsendinge fra himlen i dit liv på jorden?" Og manden svarede: „Nej herre, jeg mødte aldrig sådanne personer".

„Men mødte du aldrig en gammel person med kroget ryg, som gik og støttede sig til en stok?" „Jo, herre, sådanne personer mødte jeg ofte." „Du er blevet straffet

fordi du, da du mødte disse udsendinge fra himlen, ikke forstod, at du selv ville ældes, og måtte forbedre dig selv og gøre gode gerninger, før du selv blev gammel.

Yama spurgte ham, om han aldrig havde set et sygt, nedslidt, fattigt menneske. „Jo, sådanne mennesker har jeg ofte set", svarede manden. „Du er kommet i helvede, fordi du ikke, da du mødte disse udsendinge fra himlen, forstod, at du selv ville blive syg engang, og ikke forberedte dig på dette.

Yama spurgte ham igen: „Har du aldrig set et menneske dø?", og manden svarede, at han ofte havde set mennesker dø. „Du er blevet straffet, fordi du da du så disse mennesker som var blevet udsendt for at advare dig, ikke forstod, at du også skulle dø, og derfor måtte forbedre din levemåde."

5. Der var engang en ung kvinde ved navn Kisagotami, som var gift med en rig mand. Da hendes søn pludselig døde, mistede hun forstanden, og gik med det døde barn i armene fra hus til hus, og bad folk om at hjælpe med at helbrede barnet.

Selv om de følte medlidenhed med hende, kunne de naturligvis ikke gøre noget for bringe barnet til live igen;

men til sidst sagde en af Buddhas disciple, at hun skulle rejse til Jetavana, hvor Buddha befandt sig. Kvinden skyndte sig at rejse dertil bærende på sit døde barn.

Buddha så stille på kvinden og sagde så; „Kvinde, for at helbrede dette barn, behøver jeg nogle valmuefrø. Tag ind til byen, og bed om fire eller fem frø. Men de skal være fra et hjem, hvor der aldrig har været et dødsfald i familien".

Kvinden, som havde mistet forstanden, tog da til byen for at bede om valmuefrø. Det var let nok at få valmuefrø, men at finde et hjem, hvor der ikke havde været et dødsfald, var helt umuligt. Til sidst gav hun op, og gik tilbage til Buddha. I hans rolige nærværelse genvandt hun forstanden, og forstod meningen med hans ord. Hun gik bort med sit barn og begravede det, og vendte tilbage til Buddha for at blive hans discipel.

IV

LIVETS REALITET

1. Denne verdens mennesker er ofte selviske, og elsker og respekterer ikke hinanden. De strides over bagateller, og tilbringer deres liv i lidelse og ulykkelighed.

Alle mennesker, både rige og fattige, bekymrer sig

om penge. Mangler de penge, lider de; hvis de har mange penge, lider de. Deres liv styres af griskhed, og derfor kender de ikke glæden ved et fredfyldt sind, og er aldrig tilfredse.

En rig mand bekymrer sig om sine marker hvis han har nogle; har han en gård, bekymrer han sig om den. Han føler sig bundet til sine ejendele, og lider derfor. Han er bange for, at han skal blive ramt af modgang; at hans gård skal nedbrænde, at han bliver bestjålet, og dør til sidst af sine bekymringer. Men hans vej til døden er ensom; ingen følger ham.

En fattig mand bekymrer sig altid over, hvad han mangler, han ønsker sig et hus, eller han ønsker sig en mark. Hans griskhed brænder i hans sind og udmatter ham, så han dør, før han bliver gammel.

Han føler det, som om hele verdener imod ham, og også hans vej til døden er lang og ensom.

2. Der er fem onder i denne verden. Det første er grusomhed; alle levende skabninger fra mennesket til insektet bekæmper hinanden. De stærke angriber de svage, og de svage snyder de stærke; overalt er der kamp og grusomhed.

Det andet onde er manglen på en klar grænse mellem forældre og børns rettigheder, og mellem brødres, ægtefolks og slægtninges rettigheder. De ønsker alle at være i centrum, er uoprigtige og bedrager og bagtaler hinanden.

For det tredje er der ingen klar grænse mellem mænd og kvinders adfærs. Derfor plages alle til tider af urene tanker og længsler, som fører til forkerte handlinger, stridigheder og ondskab.

For det fjerde er folk tilbøjelige til ikke at tænke på andre når de handler; de fremhæver sig selv på andres bekostning, de lyver, bagtaler og bedrager hinanden.

For det femte har folk ofte en tendens til at forsømme deres pligter overfor andre, de glemmer de tjenester andre har gjort dem, tænker kun på deres egen magelighed og begær, de plager andre mennesker, og vil til sidst begå en stor synd.

3. Mennesker bør have sympati for hinanden, respektere hinanden, og hjælpe andre som lider nød. Men i

stedet er de selviske, og nærer uvilje mod dem som har det lidt bedre. Deres uvilje vokser gradvist, og bliver til sidst et uudholdeligt had.

Dette had resulterer ikke nødvendigvis i voldelige handlinger med det samme, men det forgifter livet med følelser af had og vrede, som bliver hugget så dybt ind i sindet, at mennesker bærer sårene herfra med i genfødslernes kredsløb.

Et menneske fødes i sandhed alene i denne begærets verden, og må dø alene. Der er ingen at dele straffen med i det næste liv.

Loven om årsagskæden er universel; dens sandheder er uforanderlige. Godheden medfører lykke, ondskaben medfører ulykke, og alle mennesker må bære deres egen byrde af synd i overensstemmelse med deres handlinger.

4. Efterhånden som årene går, og folk opdager, hvor meget de er bundet til begær og lidelse, bliver de modløse. De begynder at strides med andre, og opgiver at følge den rette vej. Ofte dør de en pludselig død midt i

deres ondskab, og må lide i al evighed.

Sådanne menneskers handlinger er unaturlige og i modstrid med himlens og jordens love. De vil derfor lide både i dette liv og i de efterfølgende.

Alt i denne verden er i sandhed forgængeligt; det er beklageligt, at mennesker ignorerer dette og blot forsøger at tilfredsstille deres begær.

5. Det er naturligt, at mennesker i denne lidelsens verden tænker og handler selvisk, og lige så naturligt er det, at denne selviskhed følges af mere lidelse og ulykke.

Mennesker tænker blot på sig selv, og ringeagter andre. De lader deres griskhed føre til alle andre slags begær, og lider derfor mere og mere.

Gode tider med velstand varer ikke evigt; der er intet i denne verden som kan nydes evigt.

6. Mennesker bør derfor, mens de er unge og sunde, vende sig fra begæret, og ikke leve som om livet varede evigt, men i stedet bestræbe sig på at opnå den fulde

erkendelse, for der findes ikke anden vedvarende trøst og lykke end den man finder i Erkendelsen.

Men de fleste mennesker tror ikke på denne lov om årsag og effekt. De ved ikke, at mennesker dør og genfødes, og forstår ikke, at godhed medfører lykke, og ondskab medfører ulykke.

De har mange fejlagtige antagelser, kender ikke den rette vej, ved ikke, hvad godhed er; deres sind er formørket, og de kender ikke årsagerne til den evige vekslen mellem lykke og ulykke, men tænker kun på deres nuværende lidelse.

Intet i denne verden er evigt og bestandigt, alt undergår til stadighed forandringer. Mennesker sørger og beklager sig over dette; de lytter ikke til læren og mediterer ikke. De tænker kun på øjeblikkets fornøjelser, og på rigdom og begær.

7. Fra verdens begyndelse er mennesket blevet født og har vandret omkring i denne forblindelsens verden, og har følt lidelsen og smerten. Forblindelsen fortsætter, men mennesket har den lykke nu at kunne blive hjulpet ved at modtage Buddhas lære, og tro på den.

Mennesker bør derfor tænke dybt, vende sig fra ondskaben, og dyrke godheden.

Nu er det lykkelige indtruffet, at Buddhas lære er kommet til os, og vi bør derfor tro på den og ønske at blive født i Buddhas rene land. Når vi kender Buddhas lære, skal vi ikke som andre mennesker blive slaver af begær og synd, og vi skal heller ikke holde vores viden om Buddhas lære for os selv; men praktisere den og prædike den for andre mennesker.

KAPITEL 5

BUDDHAS FRELSE

I

AMIDA BUDDHAS LØFTER

1. Som det er blevet forklaret tidligere, har mennesker svært ved at løsrive sig fra deres begær; de har fra tidernes morgen båret på tunge byrder af synd, og er kommet dybere og dybere ind i forblindelsen. Selv om de besidder Buddha-naturens skat, er det vanskeligt for dem at afdække den.

Buddha, som fuldstændigt forstod menneskets natur, blev for længe siden en Bodhisattva for at befri mennesker for deres frygt og lidelse. Han lovede, at han ville gøre alt for at frelse mennesker, og afgav følgende løfter:

(a) „Selv om jeg opnår den fulde erkendelse og bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle i mit land er i stand til at finde deres Buddha-natur og opnå Erkendelsen".

(b) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før mit lys skinner over hele verden."

(c) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jet ikke blive fuldkommen, hvis jeg ikke lever evigt, og frelser et uendeligt antal mennesker."

(d) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle Buddhaer i verdens ti retninger lovpriser mit navn."

(e) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle mennesker i verdens ti retninger med oprigtig tro stræber efter at blive genfødt i mit land, og genfødes ved at fremsige mit navn ti gange."

(f) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle mennesker beslutter sig til at følge Vejen, at gøre gode gerninger, og oprigtigt ønsker at blive genfødt i mit land. Når menneskers død er nær, skal jeg komme dem i møde sammen med mange Bodhisatva'er for at lede dem til mit Rene Land."

(g) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle mennesker, når de hører mit navn, vil tænke på mit land, og så de gode dyders frø, for at kunne blive genfødt der."

(h) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før alle som genfødes i mit rene land er sikre på at opnå den fulde erkendelse, således at de kan praktisere Læren og lede mange ad den rette vej til Erkendelsen."

(i) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg ikke blive fuldkommen, før mit lys har skinnet på og påvirket alle mennesker i verden, og renset deres sind og legeme, således at de er blevet hævet over denne verdens forhold."

(j) „Selv om jeg bliver en Buddha, vil jeg aldrig blive fuldkommen, før alle verdens mennesker, når de hører mit navn, vil tro dybt, og ikke klynge sig til begreber som fødsel og død, men opnå en fuldkommen visdom, som giver dem sindsro, selv om de må leve i denne verden som er fuld af griskhed og lidelse."

„Hermed giver jeg disse løfter. Hvis jeg ikke kan opfylde dem, vil jeg ikke blive en Buddha. Måtte jeg blive et uendeligt lys, som åbenbarer min lære og mine dyder, og bringer oplysningens frelse til hele verden."

2. Sådanne løfter gav han, og foretog uendelig mange gode handlinger i uendelig lang tid, hvorefter han lavede

det Rene Land. Han blev en Buddha, og lever nu i sit Rene Land, hvorfra han udbreder sin lære.

I dette Rene Land er der ingen lidelse; det er fyldt med Erkendelsens lykke. Mennesker, som bor her, får alle de måltider og alle de smukke ting, de kan ønske sig. Når en mild brise går gennem de juvelbesatte træer, kan man høre den hellige læres stemme fra alle sider; den renser sindet på alle mennesker, som lytter til den.

I dette land er der også lotusblomster i mange forskellige farver og med forskellige dufte. Hver blomst har mange kronblade som stråler i forskellige farver. Disse blomsters stråler prædiker Buddhas visdom, og alle, som lytter, vil finde Buddhas vej til den fuldkomne fred.

3. Nu lovpriser Buddhaer fra alle de ti retninger denne Buddhas uovertrufne dyder.

Alle som hører denne Buddhas navn, vil glædes og styrkes i deres tro, og vil blive genfødt i Buddhas Rene Land.

De, som genfødes i det Rene Land, vil som Buddha få et endeløst liv; de har medfølelse med andre, der lider, og ønsker at frelse dem.

I disse løfters ånd forsager de alle længsler, og erkender livets forgængelighed. De helliger sig arbejdet med at frelse andre mennesker, tager del i disses bekymringer og lidelser, og frigør sig samtidig fra længslen efter at knytte sig til noget.

De kender vanskelighederne i denne verdens liv, men kender samtidig mulighederne i Buddhas grænseløse medlidenhed. De er ikke bundet af nogen længsel, de kan komme og gå helt frit som de vil, men de vælger at blive sammen med dem, som Buddha har medlidenhed med.

Derfor, hvis et menneske hører Buddhas navn, og herved opmuntres til at sige hans navn med oprigtig tro blot én gang, vil dette menneske blive omfattet af Buddhas medlidenhed. Alle bør derfor lytte til og glædes ved Buddhas lære, og følge den, selv om den synes at føre dem gennem flammerne som omgiver denne verden.

Hvis mennesker oprigtigt ønsker at opnå den fulde erkendelse, er de nødt til at stole på Buddhas styrke. Uden hjælp fra Buddha, kan almindelige mennesker ikke opnå Erkendelsen.

4. Buddha befinder sig ikke langt fra nogen. Buddhas Rene Land synes at ligge langt borte, men det findes også i sindet på de mennesker, som oprigtigt ønsker at være med Buddha.

Når nogen prøver at forestille sig Buddhas form, ser de en skikkelse, som skinner i utallige farver og deler sig i fireogfirstusinde forskellige skikkelser, med specielle egenskaber, som udsender fireogfirstusinde stråler. Hvert lys oplyser verden, og ikke ét menneske, som tror på Buddha, vil forblive i mørke.

Ved at forestille sig Buddha, kan man erkende Buddhas sind. Barmhjertigheden i Buddhas sind omfatter alle; han frelser naturligvis alle som tror, men hans hjælp udstrækker sig også til dem, som er uvidende om eller har glemt hans barmhjertighed.

De, som tror, har muligheden for at blive ét med Buddha. For dem bliver Buddhas legeme allestedsnærvær-

ende, og kan optages i deres sind.

Dette betyder, at når et menneske tænker på Buddha, er det i besiddelse af Buddhas skikkelser og specielle egenskaber. Menneskets sind bliver med andre ord til et Buddha-sind.

Alle, som har en ren og oprigtig tro, bør forestille sig, at deres eget sind er Buddhas sind.

5. Buddhas legeme har mange former, og åbenbarer sig i overensstemmelse med det enkelte menneskes evner.

Hans legeme er uendelig stort, og fylder hele verden. Det åbenbarer sig i universet, i naturen og endog i menneskets sind.

Han vil helt sikkert åbenbare sig for dem som troende fremsiger Buddhas navn. Han kommer altid de troende i møde ledsaget af to Bodhisattva'er.

Hans inkarnationer viser sig overalt i verden, men kun de troende vil bemærke dem.

De som er i stand til at forestille sig hans temporære åbenbaring, vil opnå uendelig lykke. De, som kan se den sande Buddha, vil opleve en ubeskrivelig ro og tilfredshed.

6. Da Buddha har uendelig stor barmhjertighed og visdom, kan han frelse alle mennesker.

De som af dumhed begår forfærdelige forbrydelser, de hvis sind er fyldt med begær, vrede, og forblindelse, de som lyver, sladrer, bagtaler og bedrager, de som dræber, stjæler og bedriver hor, vil alle blive straffet med evig lidelse.

En god ven kommer til dem, når de ligger for døden, og belærer dem: „Nu vil du lide på grund af dine onde handlinger; men hvis du blot gentager Buddhas navn, vil du stadig kunne blive frelst af hans barmhjertighed."

Hvis disse onde mennesker fremsiger Amida Buddhas navn med oprigtighed, kan de frelses fra den onde

verden som ellers venter dem.

Hvis mennesker blot ved at gentage Buddhas navn kan opnå dette, hvor meget mere kan de da ikke opnå ved at koncentrere sig om at blive ét med Buddhas sind.

De, som reciterer Buddhas navn, bliver så prægtige som de hvide lotusblomster. De vil møde Buddha og barmhjertighedens og visdommens to Bodhisattva'er, og altid kunne følge den rette vej til genfødslen i det Rene Land.

Derfor må alle påkalde sig Buddha ved at recitere „Namu-Amida-Butsu" (jeg tror på Amida Buddhas frelse). At ihukomme disse ord, er at ihukomme Buddhas navn.

II

AMIDA BUDDHAS RENE LAND

1. Amida Buddha er virkelig her nu, og prædiker sin lære. I hans Rene Land kender mennesket ikke lidelse, og lever altid i lykke.

I dette land er der en dam, som er lavet af syv skatte; vandet i den er krystalklart, og bunden er dækket af guldstøv. Her og der blomster lotusblomster så store

som vognhjul. Fra de blå blomster udstråler et blåt lys, fra de gule blomster kommer et gult lys, fra de hvide blomster et hvidt lys, og hele luften fyldes af duften fra dem.

Mange steder omkring dammen er der pavillioner forsynet med marmortrapper og dekoreret med guld, sølv, safirer og kvartskrystaller. Flere steder er der balustrader og rækværk som er overhængt med tæpper dekoreret med kostbare juveler, og mellem disse rækværk er der små lunde med velduftende træer og blomster.

Luften er fyldt med den skønneste musik, og jorden skinner som guld. Seks gange hver dag og nat falder der blomster fra himlen, og menneskene i landet går ud og samler dem i kurve og bærer dem til andre Buddha-lande, hvor de ofrer dem til myriader af Buddhaer.

2. I dette lands park er der også mange forskellige fugle: svaner, påfugle, papegøjer, og andre tropiske fugle, som kvidrer smukt om Buddhas lære og lovpriser hans dyder.

Alle, som lytter til denne musik, lytter til Buddhas

stemme, de styrkes i deres tro, og føler et varmt fællesskab med alle, som har modtaget Buddhas tro.

En brise blæser i de juvelbesatte træer, og får de små klokker på pavillionens forhæng til at ringe, spillende de skønneste melodier.

De, som hører denne musik, tænker på Buddha, på Læren og på Ordenen. Buddhas Rene Land er således forsynet med utallige egenskaber og udsmykninger.

3. Hvorfor kaldes Buddha i dette land Amida, som betyder „Uendeligt lys" og „Evigt liv"? Det er fordi hans lys ikke kan måles, fordi det oplyser alle lande i verden, og fordi hans liv aldrig slutter.

Og det er fordi antallet af de som genfødes i det Rene Land, og aldrig mere skal vende tilbage til denne forblindelsens verden, er uendeligt; og fordi de, som af Buddhas lys vækkes til et nyt liv, er utallige.

Derfor må mennesker koncentrere deres sind om

hans navn, og når livets afslutning nærmer sig, med oprigtig tro recitere hans navn én dag eller syv dage. Så vil Buddha sammen med mange andre hellige, komme dem i møde, og vise vejen til genfødslen i det Rene Land.

Hvis et menneske hører hans navn og oprigtigt tror på hans lære, vil det blive beskyttet af Buddha og kunne opnå den fulde erkendelse.

PRAKTISERING AF LÆREN

KAPITEL 1

VEJEN TIL ERKENDELSEN

I

SINDETS RENSELSE

1. Mennesker har verdslige begær, som fører til forblindelse og lidelse. Men der findes måder, på hvilke man kan frigøre sig fra begærets bånd.

For det første må man have de rigtige opfatttelser, og forstå tingenes årsagssammenhænge. Da alle lidelser har deres oprindelse i sindets begær og længslen efter at knytte sig til noget, og fordi dette opstår på grund af troen på et „Jeg" eller uvidenhed om årsagssammenhænge, kan man kun opnå fred i sindet, hvis man kan løsrive sig fra disse verdslige begær.

For det andet kan man frigøre sig fra disse begær og længsler ved at forsøge at kontrollere sit sind. Man kan frigøre sig fra begæret ved at kontrollere stimuleringerne af øjnene, næsen, tungen, huden og sindet.

For det tredje må man forstå den rette anvendelse af ting. Man må ikke tænke på mad og klæder som ting til fornøjelse. Klæder bruges til at beskytte kroppen mod kulde og varme, og for at skjule kroppens nøgenhed. Mad anvendes til at ernære kroppen mens man stræber mod at opnå Erkendelse. Tænker man således, vil begær og længsler ikke opstå.

For det fjerde bør man lære sig tålmodighed og udholdenhed. Man må kunne udholde varme, kulde, sult og tørst, samt kunne tåle at blive skældt ud og hånet; for det er med tålmodighed man kan udslukke begærets ild, som opbrænder legemet.

For det femte må man lære at undgå alle slags farer. På samme måde som en viis mand holder sig fra vilde heste og bidske hunde, bør man undgå at blive venner med onde mennesker, og holde sig fra farlige steder, Gør man således, vil begærets ild slukkes.

2. Der findes i denne verden fem indgange til begæret.

Begæret opstår fra det øjet ser, fra det ørerne hører, fra det næsen lugter, fra det tungen smager, og fra det kroppen føler. Fra disse fem indgange kommer længslen efter bekvemmeligheder.

Mange mennesker, som er påvirket af kroppens higen efter bekvemmeligheder, ser ikke faren ved de onder som følger, og de fanges i djævlens net på samme måde som hjorten fanges i jægerens snare. Disse fem indgange til begæret er i sandhed som fælder, og mennesket, som ikke vogter dem, undgår ikke lidelsen.

3. Der er kun én måde at undgå begæret på. Hvis man for eksempel har fanget en slange, en krokodille, en fugl, en hund, en ræv og en abe, og binder disse forskellige dyr sammen med et stærkt reb og herefter lader dem gå, vil hvert dyr på sin egen måde forsøge at nå tilbage til sit bo. Slangen vil krybe mod græsset, krokodillen mod vandet, fuglen vil flyve mod himlen, hunden løbe mod landsbyen, ræven mod markerne, og aben mod skoven. De vil hver trække i én retning, men da de er bundet med det samme reb, vil den stærkeste trække alle de andre med sig.

På samme måde som dyrene i denne lignelse, vil mennesket blive trukket i forskellige retninger af begæret fra dets seks sanser; fra det øjet ser, fra det øret hører, næsen lugter, tungen smager, huden berører, og fra det

sindet føler; og blive kontrolleret af den stærkeste af disse.

Hvis de seks dyr blev bundet til en stor stærk pæl, ville de alle forsøge at slide sig fri, og til sidst lægge sig ned, helt udmattede.

Den som opøver sig i at kontrollere sit sind, vil ikke blive trukket i forskellige retninger af de andre fem sanser. Hvis sindet er under kontrol, vil man blive lykkelig både nu og i fremtiden.

4. Mennesker brænder i begærets ild, og længes efter berømmelse. Men berømmelse forsvinder så let som røgelse fra en røgelsespind. Hvis mennesker stræber efter berømmelse og hæder, og ikke holder sig til Vejen, vil de være i fare, og senere komme til at fortryde deres handlinger.

En mand, som higer efter rigdom og berømmelse, er fuldstændig som et barn, der slikker honning fra en kniv. Mens det smager på den søde honning, er det i fare for at skære sig på kniven.

Et menneske, som uden at ænse faren, er helt opslugt af sit eget begær, er som en mand der bærer en fakkel mod vinden, og herved selvfølgelig bliver forbrændt på arme og krop.

Man kan ikke stole på sit eget sind, hvis det er forgiftet af begær, vrede eller uforstandighed. Man må kontrollere sit sind, og undgå at lade det løbe frit.

5. For at kunne opnå den fulde erkendelse, må man først slukke begærets ild. Den som søger vejen mod Erkendelsen, må undgå begærets ild på samme måde som en mand der bærer på et bundt tørt græs undgår at komme i nærheden af gnister.

Det ville være tåbeligt at stikke øjnene ud på sig selv for at undgå at blive lokket af smukke ting. Sindet er herre over øjnene; når det er under kontrol, vil øjnene også være det.

Det er vanskeligt at følge den rette vej til Erkendelsen, men at undlade at forsøge, giver endnu større lidelser. Lidelsen ved fødsel, ældelse, sygdom og død er endeløs.

At følge vejen mod Erkendelsen, er at være som en okse der bærer en tung byrde gennem en mudret mark. Selv om den er træt, går den ufortrødent videre, og først når den er nået over marken, hviler den sig. Begærets dynd er endnu dybere, men hvis sindet følger vejen mod Erkendelsen, vil det komme gennem dyndet og overvinde lidelsen.

6. Den, som ønsker at følge vejen til Erkendelsen, må først fjerne al stolthed, og ydmygt modtage lyset fra Buddhas lære. Ingen rigdomme i denne verden, guld eller sølv, kan sammenlignes med rigdommen i gode dyder.

For at besidde et godt helbred, og bringe ægte lykke til sin familie, må man først og fremmest lære at kontrollere sit sind. Kan man dette, vil man kunne finde vejen til Erkendelsen, og naturligt blive begunstiget med alle dyder.

På samme måde som ædelstene graves op af jorden, kommer dyder fra gode handlinger, og visdom fra et rent, fredfyldt sind. For at kunne komme over forblindelsens store slette, behøver man dydens ledetråd, og visdommens lys til at oplyse vejen.

Buddhas lære, som forklarer mennesker, hvordan de kan frigøre sig fra begær, vrede og uforstandighed, er en god lære, og de som følger den, vil få et lykkeligt liv.

7. Mennesker har tendens til at lade sig styre af deres tanker. Hvis de har griske tanker, vil de blive mere griske, hvis de har vrede tanker, bliver de vredere, hvis de har tanker om hævn, bliver de mere hævngerrige.

Bønderne lukker deres køer ind i stalden, mens høsten står på. Det er for at undgå, at de nedbryder

gærder, og giver anledning til klager, eller dræber nogen.

Mennesker må også være på vagt overfor det som fremkalder ulykker, lukke deres sind for onde tanker som medfører griskhed, vrede og uforstandighed, og i stedet fremme tanker som giver kærlighed og venlighed.

Når det bliver forår og markens græs begynder at stå højt, lukker bønderne deres køer ud. Men de holder selv da godt øje med dem.

Det forholder sig på samme måde med menneskers sind. Man må altid vogte på sine tanker, og undgå at de går i de forkerte retninger.

8. Shakyamuni Buddha opholdt sig en gang i byen Kausambi. I denne by boede der en mand, som hadede Buddha og betalte nogle for at udsprede onde rygter om ham. På grund af dette, fik Buddhas disciple intet når de tiggede om mad, men måtte i stedet høre mange skældsord.

Da sagde Ananda til Shakyamuni: „Vi bør ikke opholde os i denne by. Der er andre og bedre byer." Men Buddha svarede: „Men hvad vil du gøre, hvis den næste by er som denne?" „Så går vi til en anden by," svarede Ananda.

Men Buddha svarede: „Nej Ananda, der bliver aldrig nogen ende på det på den måde. Det er bedre, at vi bliver her og tålmodigt finder os i at blive skældt ud. Når vi ikke bliver skældt ud mere, går vi til en anden by."

„Der findes i denne verden gevinster og tab, bagtalelse og ære, ros og udskældning, lidelse og fornøjelse, men de, som har opnået den fuldkomne erkendelse, lader sig ikke påvirke af den slags ydre flygtige forhold."

II

DEN RETTE HANDLEMÅDE

1. De, som søger den fulde erkendelse, må altid sørge for at holde legeme, tale og sind rene. For at holde legemet rent, må man ikke dræbe nogen levende skabning, ikke stjæle, og ikke bedrive hor. For at holde talen ren, må man ikke lyve, bagtale, bedrage, eller spilde tiden med unødvendig snak. For at holde sindet rent, må man fjerne griskhed, vrede, og forkerte opfattelser.

Hvis sindet er urent, bliver ens handlinger også urene, og man undgår ikke lidelsen. Derfor er det af stor vigtighed at holde sind og legeme rent.

2. Der var engang en rig enke, som var kendt for at være venlig, høflig og beskeden. Hun havde en klog og flittig tjenestepige.

En dag tænkte tjenestepigen: „Min frue har et meget godt omdømme. Gad vide om hendes godhed ligger i hendes natur, eller om den skyldes hendes omgivelser. Det vil jeg prøve at finde ud af."

Næste morgen stod tjenestepigen sent op, og viste sig ikke for fruen før ved middagstid. Fruen blev vred og skældte hende ud.

Men tjenestepigen svarede: „Der er ingen grund til at blive så vred, blot fordi jeg står sent op en dag eller to." Da fruen hørte dette svar, blev hun endnu vredere.

Også næste dag stod tjenestepigen sent op. Fruen blev nu endnu mere ophidset, og slog hende med en stav. Dette blev kendt i vide kredse, og enken mistede sit gode omdømme.

3. Alle mennesker er som denne enke. Når deres forhold er gode, er de venlige, beskedne og rolige; men det er tvivlsomt, om de vil opføre sig på samme måde, hvis deres forhold forværres.

Det er kun når et menneske holder sit sind rent og roligt, og fortsætter med at være venligt, selv om det

hører ubehagelige bemærkninger og møder uvenlighed, eller mangler klæder og bolig, at man kan sige, at dette menneske er godt.

De, som kun er venlige og rolige, når forholdene er gode, kan derfor ikke kaldes virkelig gode mennesker. Kun de, som glædes ved Buddhas lære og lever efter den med legeme og sind, kan siges at være rolige, beskedne og gode mennesker.

4. Med hensyn til ret tale, kan man sige, at der er fem sæt ord med modsat betydning: ord som passer i en bestemt situation, og ord som ikke passer; ord som lyder behagelige, og ord som lyder fornærmende; ord som gavner, og ord som skader; ord som udtrykker medfølelse, og ord som udtrykker had; ord som er i overensstemmelse med virkeligheden, og ord, som ikke er.

Lige meget hvilke ord vi bruger, må vi vælge dem med omhu, og undgå hadefuld tale. Hvis vores sind er fyldt af medfølelse, vil der ikke opstå vrede og had.

Men på samme måde som en mand med en hakke og

spade ikke kan fjerne al jord fra en mark, kan vi heller ikke undgå alle ord. Man må derfor bestræbe sig på at fylde sit sind med så megen medfølelse, at ingen ord kan forstyrre en.

Man kan forsøge at male et billede med vandfarver på himlen, men det er ikke muligt. Det er også umuligt at udtørre en stor flod med en fakkel, eller at frembringe en knitrende lyd ved at gnide to garvede læderstykker mod hinanden. På samme måde må mennesker opøve sig i ikke at lade deres sind påvirke af, hvad de end måtte høre.

Man må bestræbe sig på at gøre sindet så åbent som marken, så uendeligt som himlen, så dybt som havet, og så blødt som garvet læder.

Hvis man bliver omringet og fanget af sine fjender, og herefter føler had, følger man ikke Buddhas lære. Under alle forhold må man tænke således: „Mit sind må være urokkeligt, intet hadefuldt eller vredt ord må undslippe min mund. Jeg vil omgive min fjende med medfølende og kærlige tanker."

5. Der findes en lignelse om en mand som fandt en myretue der stod i flammer om dagen, og hvorfra det røg om natten. Han gik til en vismand for at spørge hvad han skulle gøre. Vismanden svarede, at han skulle grave i myretuen med et sværd, og dette råd fulgte manden. Først gravede han en bolt ud, derefter vandbobler, en høfork, en æske, en skildpadde, en slagterkniv, et stykke kød, og til sidst en drage. Han fortalte vismanden dette, og denne forklarede betydningen af de ting der var gravet ud, og sagde derefter: „Kast det hele bort undtagen dragen, og forstyr den ikke."

I denne lignelse symboliserer „en myretue" menneskets legeme. „Stod i flammer om dagen" betyder, at mennesker om dagen realiserer det de drømte om natten. „Røg om natten" betyder, at mennesker om natten med glæde eller anger tænker på det de gjorde dagen før.

„En mand" i lignelsen er den som søger Erkendelsen, og „vismanden" er Buddha. „Sværdet" symboliserer visdom, og „at grave dybt" står for den anstrengelse som er nødvendig for at opnå den fulde erkendelse.

„En bolt" i lignelsen symboliserer uvidenhed, „vandbohler" er vrede og lidelse, „en høfork" er tøven og

uro. „En æske" er griskhed, vrede og vægelsindethed, anger og forblindelse. „En skildpadde" er legemet og sindet, „en slagterkniv" er de fem slags sanser der fører til begær. „Et stykke kød" er begæret, og den evige higen efter nydelser. Alle disse ting forgifter legeme og sind, og derfor sagde Buddha: „Kast det hele bort."

„Dragen" symboliserer et sind som er helt renset for begær. Hvis en mand graver med visdommens sværd, vil han til sidst komme til denne drage. „Lad dragen være og forstyr den ikke", betyder at lede efter, og grave et sind frem, som er fri fra alt verdsligt begær.

6. En af Buddhas disciple, Pindola, rejste, efter han havde opnået den fulde erkendelse, tilbage til sin fødeby Kausambi for at agengælde den venlighed, man havde vist ham. Han bestræbte sig her på at forberede marken for såningen af Buddhas frø.

I udkanten af Kausambi er der ved en Gangesfloden en lille park, som er omkranset af lange rækker af kokuspalmer, og hvor der altid blæser en kølig brise.

En varm sommerdag sad Pindola her og mediterede i skyggen af et træ, da fyrst Udyana med sine koner og hofdamer kom til den samme park for at fornøje sig med musik og dans. Efter nogen tid blev Udyana træt, og lagde sig til at sove i skyggen af et træ.

Mens han sov, gik hans koner og hofdamer en tur i parken, og fik øje på Pindola som sad og mediterede under et træ. De forstod, at han var en hellig mand, og bad ham prædike sin lære.

Da fyrsten vågnede og opdagede, at kvinderne var borte, blev han mistænksom, og gik rundt i parken for at lede efter dem. Han fandt dem siddende rundt om den hellige mand, lyttende til hans prædiken. Da han var en meget utugtig og jaloux mand, begyndte han at overfuse Pindola: „Det er skandaløst, at du, en hellig mand, spilder din tid med intetsigende snak med kvinder." Pindola lukkede øjnene, og sagde ikke et ord.

Den gale fyrste drog nu sit sværd, og holdt det truende over Pindolas hoved, men denne sagde stadig intet, og sad urokkelig som en klippe.

Fyrsten blev nu så ophidset, at han ødelagde en

myretue og kastede myrer på Pindola, men denne sad stadig stille og udholdt fornedrelsen og smerten.

Fyrsten skammede sig nu over sin voldsomme opførsel, og bad om forladelse. Som følge af denne begivenhed, vandt Buddhas lære anderkendelse i fyrstens borg, og blev herfra senere spredt ud over hele landet.

7. Nogle dage efter hændelsen i parken tog fyrsten til skoven hvor Pindola boede, og spurgte: „Hvordan kan Buddhas disciple, som alle er unge mænd, undertrykke begæret og holde deres legeme og sind rent?"

Pindola svarede: „Ædle herre, Buddha har lært os at respektere alle kvinder. Han har lært os at betragte alle ældre kvinder som vore mødre, alle kvinder på vor alder som vore søstre, og alle yngre kvinder som vore døtre. Ved at følge Buddhas lære, kan vi undertrykke begæret, og holde vores sind og legeme rent, selv om vi er unge."

„Men, ærede lærer, man kan også blive fristet af kvinder, der er som ens moder, søster eller datter. Hvordan kontrollerer Buddhas diciple da deres begær?"

„Ædle fyrste, Buddha lærte os at tænke på, at legemet er fyldt med alle slags urenheder som blod,

materie, sved og fedt. Når vi tænker på dette, kan selv vi, som er unge, holde vort sind rent."

„Ærede lærer, det er måske let for Buddhas disciple, som har arbejdet på at forbedre deres sind og legeme, og som er i besiddelse af stor visdom, men det vil være svært for almindelige mennesker, som ikke har erhvervet disse egenskaber. Selv om de forsøger at tænke på urenhederne, vil de lokkes af smukke ting, og selv om de tænker på hæslighed, vil de blive fristet af smukke former. Der må være en anden grund til, at Buddhas disciple altid er i stand til at handle rigtigt."

„Herre, Buddha lærte os at vogte sansernes fem indgange. Når vi ser smukke farver og former med vore øjne, når vi hører behagelige lyde med vore ører, lugter noget godt med vor næse, smager noget godt med vor tunge, eller rører ved noget behageligt med vore hænder, må vi ikke klynge os til disse tiltrækkende ting; men ej heller må vi føle føle afsky ved frastødende ting. Således belæres vi om at vogte de fem sansers indgange, og kan derfor, selv om vi er unge, holde vort legeme og sind rent."

„Ærede lærer, Buddhas lære er i sandhed vidunderlig. Jeg ved af egen erfaring, at det er sandt. Hvis jeg ikke vogter de fem sansers indgange, forstyrres jeg snart af sanseindtryk, og får urene tanker. Det er meget vigtigt, at

vi vogter disse fem sansers indgange og dermed holder legeme og sind rent."

8. Når et menneske udtrykker sine tanker med en handling, vil der altid følge en reaktion. Hvis et menneske bliver skældt ud, vil det altid ønske at svare igen, eller at hævne sig. Men man må være på vagt over for denne reaktion, for den skader kun en selv. Det er som at spytte mod vinden, eller at feje støv mod vinden. Man fjerner ikke støvet, men bliver blot selv tilsmudset. Ulykke følger altid den, som ønsker at tage hævn.

9. Det er godt at bortkaste snævertsynethed, og i stedet forsøge at udvide sit sind. Og det er en endnu bedre dyd at bestræbe sig på at holde sit sind rent og følge den Ædle Vej.

Mennesker bør bortkaste et selvisk sind, og erstatte det med et sind som oprigtigt forsøger at hjælpe andre mennesker. En god gerning får også andre mennesker til at gøre gode gerninger, og skaber således lykke.

En fakkel kan antænde tusind andre fakler, og stadig brænde med samme styrke. På samme måde mindskes ens lykke ikke ved at blive delt med andre mennesker.

De, som søger den fuldkomne erkendelse, må være omhyggelige når de foretager deres første skridt. Lige meget hvor stærk deres vilje er, må de huske på, at den fuldkomne erkendelse kun kan opnås gradvist. Skridtene på vejen til Erkendelsen må tages dag for dag.

10. På vejen mod Erkendelsen er der først tyve vanskeligheder, som må overkommes i denne verden: 1. Det er svært for et fattigt menneske at være generøs. 2. Det er svært for et stolt menneske at finde vejen til Erkendelsen. 3. Det er svært at søge Erkendelsen ved selvopofrelse. 4. Det er svært at blive genfødt i Buddhas verden. 5. Det er svært at opfatte Buddhas lære. 6. Det er svært at undertrykke og vende sig fra begæret. 7. Det er svært at lade være med at begære smukke ting. 8. Det er svært for et stærkt menneske at lade være med at bruge sin magt til at undertrykke andre mennesker. 9. Det er svært at undlade at blive vred når man bliver fornærmet. 10. Det er svært at forblive uskyldig når man fristes. 11. Det er svært at få sig selv til at studere meget og grundigt. 12. Det er svært ikke at foragte en begynder. 13. Det er svært at være beskeden. 14. Det er svært at finde gode venner. 15. Det er svært at følge vejen og opnå Erkendelsen. 16. Det er svært ikke at lade sig påvirke af ydre omstændigheder. 17. Det er svært at undervise andre i overensstemmelse med deres evner. 18. Det er svært altid

at have ro i sindet. 19. Det er svært at lade være med at skændes om hvad der er rigtigt og forkert. 20. Det er svært at finde gode metoder.

11. Gode og onde mennesker har forskellige naturer. Onde mennesker forstår ikke, at det de gør er forkert, de tænker ikke på at forbedre deres sind, og bliver vrede når andre bebrejder dem deres ondskab.

Gode mennesker kender forskellen mellem godt og ondt; når de bliver klar over, at de er ved at gøre noget forkert, holder de straks inde. De er taknemmelige mod dem, som gør dem opmærksom på deres fejl.

Dette er således forskellen mellem gode og onde mennesker. Onde og uforstandige mennesker påskønner aldrig andre menneskers venlighed, men kloge mennesker viser altid taknemmelighed ikke blot mod dem som viser dem venlighed, men også mod alle andre.

III

DE GAMLE FABLER I BUDDHAS LÆRE

1. For meget længe siden var der et land, som havde den skik at bære gamle mennesker, når de nåede en vis alder, op på et højt bjerg for at lade dem dø der.

En af kongens ministre følte sig ikke i stand til at følge denne skik, og gravede en hemmelig hule, hvor han gemte og plejede sin gamle far.

En dag viste en gud sig for kongen, og gav ham en vanskelig opgave: „Her er to slanger. Fortæl mig deres køn. Hvis du ikke kan løse dette proglem, vil jeg ødelægge dit land."

Hverken kongen eller nogen i paladset var i stand til at bestemme slangernes køn, og kongen lod derfor bekendtgøre i hele landet, at han ville give en stor belønning til den, som kunne løse problemet.

Ministeren spurgte sin gamle far, og denne svarede: „Det er ikke så vanskeligt et problem. Læg de to slanger på et blødt tæppe. Den slange som bevæger sig meget, er hankøn, og den, som ligger stille, er hunkøn." Ministeren tog dette svar til kongen, som derefter var i stand til at bestemme slangernes køn.

Derefter gav guden det ene vanskelige problem efter det andet, som hverken kongen eller folk i paladset var i stand til at løse. Kun ministeren kunne, efter at have rådført sig med sin gamle far, give de rigtige svar.

Disse spørgsmål og svar var som følger: „Hvem er det, som når han sover kaldes den vågne, og når han er vågen kaldes den sovende," Svaret er: „Det er ham som stræber efter Erkendelse. Han er vågen sammenlignet med den som ikke er interesseret i at finde vejen til Erkendelse. Han sover sammenlignet med den som allerede har opnået Erkendelsen.

„Hvordan kan man veje en stor elefant?" „Anbring elefanten på et skib, og sæt et mærke som viser, hvor dybt skibet er sunket. Fjern derefter elefanten fra skibet, og læg sten i skibet, indtil det synker så dybt som til mærket, og vej derefter stenene."

Hvad betyder udtrykket: „En kop vand er mere end alt vand i havet?" „En kop vand givet af medlidenhed og med et rent sind til sine forældre eller en syg, er en god gerning som har evig værdi, men vandet i havet varer ikke evigt."

Dernæst fik guden en udhungret mand, som var bare skind og ben, til at sige: „Er der nogen i denne verden som lider mere af sult end jeg gør?" „Ja, de som er så selviske og griske, at de ikke tror på de tre skatte i Buddhas lære, og som ikke giver ofre til deres forældre og lærere, disse mennesker er ikke blot mere sultne, men vil også blive straffet ved i det næste liv at falde ned til de sultne djævles verden, og der i al evighed lide af sult."

„Her er en planke lavet af Candana-træ. Hvilken ende vendte mod træets rod?"

„Lad planken flyde på vandet. Den ende, som synker dybest, vendte mod træets rod."

„Her er to heste som har samme størrelse og form. Hvordan kan man finde ud af, hvilken hest der er moderen, og hvilken der er dens føl?"

„Giv dem noget hø; moderen vil da skubbe hø hen til sit føl."

Hvert svar glædede både guden og kongen. Da kongen fik at vide, at svarene var kommet fra ministerens gamle far, som blev holdt skjult i hulen, befalede han, at gamle mennesker ikke mere skulle forlades i bjergene, men i stedet plejes og passes godt i deres alderdom.

2. Dronning Videha i Indien drømte engang om en elefant, som havde seks stødtænder. Hun ønskede at få disse stødtænder, og bad kongen skaffe dem til hende. Selv om det syntes at være en umulig opgave, udlovede kongen, som elskede hende meget højt, en dusør til den, der kunne finde en sådan elefant.

Det viste sig, at der i Himalaya-bjergene fandtes en elefant med seks stødtænder. Denne elefant opøvede sig i at få Buddha-natur, og havde en gang reddet en jægers liv. Da denne jæger kom tilbage til sit land og her så bekendtgørelsen om dusøren med de seks stødtænder, glemte han elefantens venlighed, og rejste tilbage til bjergene for at dræbe den.

Jægeren vidste, at elefanten forsøgte at opnå Buddha-naturen, og forklædte sig derfor som en tiggermunk. Elefanten blev narret af dette, og det lykkedes ham at nærme sig den og skyde den med en giftpil.

Elefanten, som forstod, at den skulle sø af giften, og at jægeren var blevet forblindet af sit eget begær, fik medlidenhed med ham, og beskyttede ham med sin krop mod de andre hævngerrige elefanter. Derefter spurgte den ham hvorfor han havde gjort noget så tåbeligt. Jægeren fortalte om belønningen, og sagde at han ønskede de seks stødtænder. Elefanten brød da straks sine stødtænder af mod et træ, og gav dem til jægeren, idet den sagde: „Med dette offer har jeg fuldført min træning for at opnå Buddha-natur, og jeg vil blive genfødt i Buddhas Rene Land. Når jeg bliver en Buddha, vil jeg først hjælpe dig ved at fjerne de tre giftpile: griskhed, vrede og uforstandighed fra dit sind."

3. I en bambuslund ved foden af Himalaya-bjergene levede der en gang en papegøje sammen med mange andre fugle og dyr. En dag under en tyfon gik der ild i nogle bambustræer på grund af friktionen mellem træerne. Ilden spredtes med vinden, og fugle og dyr begyndte at flygte i panik. Papegøjen følte stor taknemmelig mod bambuslunden som i lang tid havde givet den et hjem, og havde medlidenhed med de mange fugle og dyr. Den fløj derfor, for at redde bambuslunden og fugle og dyr, til en dam i nærheden; dykkede ned i vandet, og fløj tilbage over den brændende bambuslund, hvor den rystede vandet af sig.

Papegøjen gentog dette gang på gang, og dens medfølelse og selvopofrelse blev iagttaget af en gud, som kom ned fra himlen og sagde: „Du har et ædelt sind, men hvordan kan du slukke denne kæmpebrand med de få vanddråber fra dine fjer?" Papegøjen svarede: „Der findes intet som ikke kan opnås ved hjælp af taknemmelighed og medlidenhed. Jeg vil forsøge igen og igen, også i mit næste liv."

Papegøjens stærke vilje gjorde et stort indtryk på guden, som herefter hjalp den med at slukke ilden.

4. Der levede engang i Himalaya-bjergene en fugl, som havde to hoveder.

En dag så det ene hoved at det andet spiste en sød frugt. Det blev misundeligt, og hævnede sig ved at spise en giftig frugt, hvorved hele fuglen døde.

5. Engang skændtes en slanges hoved og hale om, hvem der skulle være forrest.

Halen sagde til hovedet: „Du er altid forrest; det er ikke retfærdigt, Du burde lade mig være forrest en gang imellem" Men hovedet svarede: „Det er naturens lov, at hovedet skal være forrest; jeg kan ikke bytte plads med dig."

Men de skændtes videre, og en dag holdt halen fast om et træ, således at hovedet ikke kunne komme videre. Da hovedet blev udmattet og opgav, slap halen træet og fortsatte fremad, med det resultat, at slangen kort efter faldt i et ildsted, og blev brændt op.

Alt i naturen har sin bestemte funktion og orden. Hvis denne orden forstyrres, vil alt blive udslettet.

6. Der var engang en mand, som let blev vred. En dag standsede to mennesker foran hans hus og talte om ham.

„Den mand, som bor her, er et meget godt menneske, men han har et hidsigt temperament og bliver let vred," sagde den ene. Da manden i huset hørte dette, for

han ud af huset og overfaldt de to, slog og sparkede dem, så de kom alvorligt til skade.

Når en viis mand bliver gjort opmærksom på sine fejl, vil han indrømme dem, og forsøge at rette dem. Men hvis en uforstandig mand bliver gjort opmærksom på sine fejl, vil han være ligeglad, og snart begå samme fejl igen.

7. Der var engang en rig, men uforstandig mand. Da han så en anden mands smukke treetages hus, blev han misundelig, og tænkte, at da han selv var lige så rig, ville han også lade et sådant hus bygge.

Han kaldte på en håndværker og bad denne bygge et hus magen til. Håndværkeren gik straks i gang, først med fundamentet, derefter første etage, og anden etage. Da han skulle til at begynde på tredje etage, råbte den rige mand irriteret: „Jeg er ligeglad med fundamentet, første og anden etage; jeg ønsker bare en smuk tredjeetage. Skynd dig at lave den."

Et uforstandigt menneske er kun interesseret i resultatet, og tænker ikke på det arbejde som går forud. Men på samme måde som man ikke kan lave den tredje etage på et hus uden først at bygge de andre etager, kan man heller ikke opnå et godt resultat uden først at gøre en stor indsats.

8. En mand fik besøg af en ven mens han var ved at koge noget honning; han ville byde vennen på noget

honning, men da den var for varm, viftede han over den, idet han glemte at tage den af ilden. På samme måde er det ikke muligt at få visdommens kølige honning uden først at slukke begæret.

9. Der var engang to djævle som brugte en hel dag på at skændes om en æske, en stok og et par sko. En mand, som kom forbi, spurgte dem: „Hvorfor skændes I sådan. Hvilken magisk kraft har disse ting, siden I skændes så gevaldigt om dem?" Djævlene forklarede ham: „Fra denne æske kan man få alt hvad man måtte ønske sig: mad, rigdomme, og så videre. Med denne stok kan man overvinde alle fjender, og med disse sko kan man flyve frit gennem luften."

Da manden hørte dette, sagde han: „Hvorfor skændes? Hvis I to vil gå væk et øjeblik, skal jeg tænke over hvordan tingene kan fordeles retfærdigt."

De to djævle gik bort som han foreslog, og så snart de var ude af syne, tog manden skoene på, greb stokken og æsken, og fløj bort.

Disse to djævle symboliserer mennesket, der tror på den forkerte lære. Æsken er de gaver som kommer fra velgørenhed. Mennesker er ikke klar over hvor mange skatte der kommer fra velgørenhed. Stokken symboliserer sindets koncentration. Mennesker ved ikke, at åndelig

koncentration kan undertrykke alle verdslige begær. Skoene symboliserer rene tanker og handlinger, som vil bringe dem hinsides alle begær og stridigheder. De ved ikke dette, og strides derfor om en æske, en stok, og et par sko.

10. Der var engang en mand som rejste alene. En aften kom han til et tomt hus, og besluttede sig at overnatte der. Omkring midnat kom en djævel ind, bærende på et lig, og lagde det på gulvet. Kort efter kom en anden djævel, og sagde at liget var hans, hvorefter de to djævle begyndte at skændes.

Lidt efter sagde den første djævel: „Det er spild af tid at skændes med dig. Lad os finde en dommer som kan afgøre hvem af os der har ret.

Den anden djævel var enig i dette. De fik da øje på manden, som rystende af skræk sad og krøb sammen i et hjørne, trak ham frem, og bad ham afgøre hvem der var kommet først og derfor havde ret til liget. Manden var rædselsslagen, for han vidste, at lige meget hvad han sagde, ville djævlen som tabte hævne sig, og dræbe ham. Men han bestemte sig alligevel for oprigtigt at fortælle, hvad han havde set.

Som ventet blev den anden djævel meget vred og greb mandens arm og rev den af. Men den første djævel

erstattede straks armen med en arm han tog fra liget. Den anden djævel rev mandens anden arm af, men igen erstattede den første djævel den med en arm fra liget, og sådan fortsatte de, indtil de havde ombyttet alle mandens legemsdele: ben, hoved og krop med ligets tilsvarende dele.

Derefter holdt de to djævle op med at skændes, og spiste mandens legemsdele som lå spredt rundt om på gulvet, tørrede sig om munden, og gik bort sammen.

Den stakkels mand, som havde søgt tilflugt i det forladte hus, var helt ulykkelig. De legemsdele, som han havde fået af sine forældre, havde djævlen spist, og erstattet med en død mands legemsdele. Hvem var han nu? Var han sig selv, eller var han blevet en anden? Han tænkte hele natten, til han blev vanvittig. Om morgenen forlod han huset, og kom lidt efter til et tempel, hvor han fortalte munkene om den uhyggelige hændelse.

Fra denne historie kan folk erkende sandheden om, at der ikke eksisterer et „Jeg".

11. En smuk og velklædt kvinde besøgte engang et hus. Husets herre spurgte, hvem hun var, og hun svarede, at hun var rigdommens gudinde. Manden blev meget glad, inviterede hende ind, og behandlede hende gæstfrit.

Lidt senere kom en anden kvinde, som var grim og tarveligt klædt. Husets herre spurgte hende, hvem hun var, og hun svarede, at hun var fattigdommens gudinde. Manden blev forskrækket, og ville jage kvinden bort. Men kvinden nægtede at gå bort, og sagde: „Rigdommens gudinde, som kom for lidt siden, er min søster. Vi er altid sammen, så hvis du viser mig bort, vil min søster også forsvinde."

Og sandt nok, næppe var hun gået, før også den smukke rigdommens gudinde forsvandt.

Død følger fødsel, efter ulykke kommer lykke, ondskab ledsages af godhed. Mennesker bør huske på dette. Uforstandige mennesker er bange for ulykke, og stræber kun efter lykke. Men de, som søger den fuldkomne erkendelse, må være hævet over disse begreber, og ikke ønske at knytte sig til noget.

12. Der var engang en fattig kunstner, som forlod sit hjem og sin kone for at søge lykken. Efter tre års hårdt arbejde, havde han opsparet en stor sum penge, og besluttede at vende tilbage til sit hjem. På vejen kom han til et stort tempel, hvor mange munke var ved at foretage en offerceremoni. Han følte stor glæde ved at se dette, og sagde til sig selv: „Jeg har aldrig sået lykkens frø. På dette sted har jeg muligheden for at gøre det." Han gav da,

opfyldt af taknemmelighed, alle sine opsparede penge til templet, og rejste hjem.

Da hans kone så, at han kom tomhændet hjem, blev hun rasende, og spurgte ham, hvor han havde gjort af pengene. Manden svarede, at han havde anbragt pengene på et sikkert sted. Da hun insisterede på at få at vide, hvad det var for et sted, tilstod han, at han havde givet pengene til nogle munke i et tempel.

Konen blev nu endnu mere vred, og hun besluttede at bringe sagen for retten. Da dommeren spurgte manden, hvad han havde at sige til sit forsvar, sagde han: „Jeg har ikke spildt de penge, som jeg har tjent ved hårdt arbejde. Jeg havde ikke tænkt på at så lykkens frø, men da jeg så munkenes offerceremoni, følte jeg, at dette var en mark, hvor jeg kunne så lykkens frø. Da jeg derefter gav munkene pengene, følte jeg samtidig, at jeg havde overvundet min griskhed, og erkendte, at det ikke er penge, som er rigdom, men et rent sind.

Dommeren roste kunstneren, og det gjorde også et dybt indtryk på de mange, der havde lyttet til hans beretning. Han blev herefter stærkere i sin tro, og levede lykkeligt med sin kone.

13. En mand som boede nær en gravplads, blev en nat vækket af en stemme, som råbte på ham; og han stod op, rystende af skræk. Da han næste morgen fortalte om hændelsen til sine venner, sagde en modig blandt dem, at hvis stemmen lød næste nat igen, ville han prøve at finde ud af, hvor den kom fra.

Den næste nat lød stemmen fra gravpladsen igen. Manden blev igen ude af sig selv af skræk, men hans modige ven gik ind på gravpladsen, til stedet, hvor lyden kom fra, og spurgte: „Hvem er du?"

„Jeg er en skjult skat, og jeg havde tænkt mig at give mig selv væk. Jeg råbte til en mand i går, men han turde ikke komme. Derfor vil jeg give mig til dig, som belønning for din modighed. I morgen vil jeg komme til dit hus med mine syv følgesvende," svarede stemmen fra graven.

„Jeg vil vente på dig, men sig mig, hvordan skal jeg tage imod dig?" sagde den modige mand. Stemmen svarede: „Vi vil komme som tiggermunke. Vask din krop, gør et rent værelse i stand til os, og stil otte skåle ris frem."

„Når vi har spist, skal du føre os én og én ind i et lukket rum, og der vil vi forvandle os til krukker med guld."

Den næste morgen vaskede han sin krop, gjorde et værelse i stand, og modtog de otte tiggermunke. Han viste dem ind i værelset, gav dem mad og drikke, og førte dem derefter én og én ind i det lukkede rum, hvor de alle otte forvandlede sig til krukker fyldt med guld.

En grisk mand, som hørte om denne hændelse, ønskede sig også krukker med guld, og rengjorde derfor på samme måde et værelse, hvorefter han inviterede otte tiggermunke til at spise i sit hjem. Da han efter at de havde spist førte dem ind et lukket værelse, forvandlede de sig imidlertid ikke til krukker med guld, men blev vrede og løb ud af huset, og meldte ham til politiet, som kom og arresterede ham.

Da den bange mand, som boede nær gravpladsen hørte, at stemmen havde gjort vennen rig, gik han til den modige mands hus og sagde, at guldet tilhørte ham, fordi stemmen først havde råbt til ham. Men da han ville tage krukkerne, opdagede han, at de var fulde af giftslanger, som truende rejste deres hoveder mod ham.

Kongen hørte om dette, og befalede, at alle krukkerne med guldet skulle tilhøre den modige mand.

„At i denne verden er således," sagde kongen.

„Uforstandige mennesker ønsker kun gode resultater, men det er ikke nok bare at ønske. Hvis man ikke tror oprigtigt, opnår man aldrig den sande ro i sindet."

KAPITEL 2

VEJEN TIL PRAKTISERING AF LÆREN

I

SØGEN EFTER SANDHEDEN

1. Hvad består universet af? Er universet evigt eller forgængeligt? Er det uendeligt eller har det en grænse? Hvordan er samfundet opbygget? Hvordan ser det ideelle samfund ud? Hvis et menneske skulle udsætte sin søgen efter Vejen, til det har fået svar på disse spørgsmål, ville det dø, før det kunne nå at finde den.

Vi kan for eksempel forestille os, at en mand blev ramt af en giftpil. Hans familie og venner ville da tilkalde en læge for at få pilen fjernet og såret behandlet.

Men hvad ville ske, hvis manden modsatte sig og sagde: „Vent lidt, før du trækker pilen ud. Jeg vil først vide, hvem der skød den. Var det en mand eller en kvinde? Var det en rig eller fattig person? Hvilken slags bue var det? Var den lavet af træ eller bambus? Hvad var buestrengen lavet af? Af sener eller af tarme? Var pilen

lavet af spanskrør eller siv? Hvilken slags styrefjer var der brugt? Før du trækker pilen ud, vil jeg gerne have svar på disse spørgsmål. Hvad ville der ske, hvis han krævede det?

Før han kunne få svar på disse spørgsmål, ville giften uden tvivl sprede sig til hele kroppen, og han ville dø. Det første man må gøre i en sådan situation, er at trække pilen ud så hurtigt som muligt, og undgå, at giften spreder sig til hele kroppen.

Når man trues af begærets ild, spiller det ingen rolle at vide, hvordan universet er sammensat, eller hvad der er det ideelle samfund.

Spørgsmålet om, hvorvidt universet er uendeligt og evigt, kan vente til vi har slukket ilden fra fødsel, ældelse, sygdom og død, elendighed, sorg, lidelse og smerte. For at løse disse problemer må man hengive sig til studiet af Vejen.

Buddhas lære indeholder det som er nødvendigt at vide, og ingenting, som det er unødvendigt at vide. Det vil sige, den lærer mennesket at de må lære det de skal lære, forkaste det, som de må forkaste, og praktisere det, som

de må praktisere for at opnå den fulde erkendelse.

Mennesker må derfor først bestemme hvilke problemer der er de væsentligste, og hvilke problemer der må løses først. For at gøre dette er det først og fremmest nødvendigt at lære at kontrollere sit sind.

2. Hvis en mand går ind i en skov for at finde marv fra træer, og kommer tilbage bærende på kviste og blade, ville han så ikke være uforstandig og naiv, hvis han var tilfreds, når det var træets marv han gik efter?

Mennesker ønsker at finde den vej, som fører væk fra fødsel, ældelse, sygdom, død, og ulykke, sorg og lidelse; og når de føler, at de er kommet lidt ad denne vej, føler de sig stolte og selvtilfredse, som manden, der søgte træets marv, men kom tilfreds tilbage med kviste og blade.

Nogle er tilfredse med den fremgang de har gjort uden store anstrengelser, føler sig stolte, og ser ned på

andre. De tror også, at de har fået træets marv, selv om de blot har fået kviste.

Andre føler, at de har opnået fred i sindet, og føler sig tilfredse og stolte, men denne slags mennesker har kun fået træets bark, ikke dets marv.

Nogle føler sig stolte og roser sig selv, fordi de føler, at de har opnået nogen indsigt; men de har kun fået noget ved fra træet, og ikke dets marv. Alle disse mennesker, som bliver hovmodige og tilfredse over den smule, de har opnået, vil snart møde lidelsen igen.

De som søger den rette vej til Erkendelsen, må ikke tro, at den fører til respekt, ære, eller hengivenhed. De må heller ikke tro, at målet kan nås blot med en smule anstrengelse en smule ro i sindet, eller en smule indsigt.

Mennesker må først og fremmest erkende livets og dødens grundlæggende natur.

3. Verden har ikke nogen substans i sig selv. Den er udelukkende et produkt af det forblindede sind. Verden danner ikke selv nogen forblindelse. Mennesker baserer deres handlinger på begær, de brændes op af dette begær, og lider. De lever i uvidenhed, omgivet af forblindelsens mørke, og er ulykkelige. De som ønsker at finde vejen til erkendelsen, må bekæmpe et sind som skaber en sådan forblindelse.

4. Mit sind, hvorfor går det mod en så unyttig og formålsløs tilstand? Hvorfor er det så uroligt og rastløst? Hvorfor forblinder det mig, og får mig til at knytte mig til så mange ting?

Det er som en plov, som går i stykker, før den har rørt jorden, som et ror, der går løs før man begiver sig ud på livets og dødens store hav. Hvad er formålet med de mange genfødsler, hvis vi ikke ved, hvordan dette liv skal leves?

Mit sind! Engang fik det mig til at blive genfødt som en konge, og en anden gang som en fattig mand, som måtte vandre tiggende omkring.

Somme tider får det mig til at blive genfødt i gudernes land, og blive beruset i drømme om storhed; andre gange lader det mig brænde op i helvedets flammer.

Mit uforstandige sind! Det har ledet mig ad forskellige veje, og jeg har altid villigt fulgt det. Men nu har jeg hørt Buddhas lære; lad derfor være med at forstyrre mig, og få mig ikke til at lide mere. Lad os i stedet i fællesskab stræbe efter at opnå Erkendelsen, så hurtigt som muligt.

Mit sind! Hvis det blot kunne forstå, at alle ting er forgængelige og uden substans, hvis det blot ville lade være med at begære og klynge sig til ting, og vende sig fra griskhed, vrede og uforstandighed. Da ville begærets bånd blive overskåret med visdommens sværd, og uforstyrret af skiftende omstændigheder, ulykke og lykke, ville vi kunne leve i fred.

Mit sind! Det var dét, som vækkede mig, og fik mig til at søge vejen mod Erkendelsen. Men hvorfor bliver det nu så let tiltrukket af begæret, og af drømme om storhed og ære?

Mit sind! Hvorfor farer det hid og did uden formål.

Indtil nu har jeg fulgt sindets vilje, men fra nu af skal det følge min vilje. Lad mig krydse dette forblindelsens hav, og sammen skal vi følge Buddhas lære.

Mit sind! Disse bjerge, disse floder og have er ubestandige, og fulde af ulykker og lidelse. Hvor i denne verden kan vi finde fred? Lad os følge Buddhas lære, og krydse over til Erkendelsens bred.

5. De som virkelig søger vejen til Erkendelsen, har fuld kontrol over deres sind og går beslutsomt fremad, selv om de bliver udskældt og foragtet. De bliver aldrig vrede selv om folk slår dem, kaster sten på dem, eller angriber dem med sværd.

Selv om de får hugget hovedet af kroppen, forstyrres deres sind ikke. Hvis de lader deres sind formørke af modgang, følger de ikke Buddhas lære.

Selv om man rammes af skældsord, foragt, knytnæveslag, sten eller sværd, må man ikke lade sig forstyrre, men forblive rolig i sin klippefaste tro på Buddhas lære.

For at opnå Erkendelsen, må man gøre det umulige,

udholde det uudholdelige, og give så store almisser, som man er i stand til.

Hvis man bliver fortalt, at man for at opnå Erkendelsen kun må spise ét riskorn om dagen, eller gå gennem ild, må man gøre dette.

Men man må ikke gøre disse ting blot for senere at kunne sige, at man har gjort dem. Man må gøre dem fordi det er rigtigt og klogt, på samme måde som en mor, uden at tænke over det, giver sit barn klæder, eller passer det, når det er sygt.

6. Der var engang en konge, som elskede sit folk og regerede med visdom og barmhjertighed, så landet blev fredfyldt og velstående. Kongen bestræbte sig altid på at følge Vejen, og udlovede en belønning til alle som kunne føre ham til en viis lære.

Hans fromhed blev bemærket af en guderne, som besluttede at sætte ham på en prøve. En gud viste sig i en djævels skikkelse foran paladsets port, og bad om at blive ført til kongen, fordi han havde en viis lære til ham.

Kongen blev meget glad, da han hørte dette, og bad djævlen instruere ham i læren. Da viste djævlen pludselig

hugtænder så store som sværd, og sagde: „Jeg er meget sulten nu, og kan ikke instruere, før jeg har spist." Kongen sagde, at han skulle sørge for at der blev bragt mad med det samme, men djævlen svarede: „Det jeg ønsker er varmt menneskekød og blod." Prinsen, og derefter dronningen, gav deres kroppe til djævlen, men denne blev stadig ikke mæt, og forlangte også at få kongens krop.

Kongen svarede roligt: „Jeg klynger mig ikke til mit liv. Men kan du ikke instruere mig i den hellige lære, før du spiser min krop?"

Djævlen reciterede da følgende ord fra den vise lære: „Både lidelse og frygt kommer fra kødets lyster. De som kan undertrykke begæret, vil aldrig blive ulykkelige eller frygte," og forvandlede sig til sin sande skikkelse, hvorved også prinsen og dronningen genopstod i deres oprindelige skikkelser.

7. Der var engang en mand i Himalaya-bjergene, som søgte Vejen. Han var ikke interesseret i jordens eller himlens skatte, men kun i at finde den rette vej væk fra forblindelsen og til Erkendelsen.

Guderne blev imponeret af mandens oprigtighed, og besluttede at sætte ham på en prøve. En af guderne tog

form som en djævel, og viste sig i Himalaya-bjergene, syngende: „Alt er foranderligt, alt opstår og forgår."

Manden hørte denne sang, og blev så glad som en tørstende, der finder en kilde, eller en slave der bliver frigivet. Han sagde til sig selv: „Endelig har jeg fundet den lære, som jeg har søgt så længe." Han så sig omkring for at finde ud af, hvem der sang denne hellige sang, og fik øje på den skrækindjagende djævel. Han nærmede sig frygtsomt djævlen, og sagde: „Var det dig, der sang den sang, jeg lige hørte? Hvis det var dig, kan du så ikke fortsætte sangen?"

Djævlen svarede: „Ja, det var mig. Men jeg er sulten, og hvis jeg skal synge mere, må jeg først have noget at spise."

Manden bad igen: „Vil du ikke godt fortsætte sangen. Den sang har en hellig mening for mig, og jeg har søgt dens lære i lang tid. Men jeg har kun hørt en del af den, vil du ikke godt synge resten af den for mig?"

Djævlen svarede: „Jeg er så sulten, at jeg ikke kan synge. Men hvis jeg blot får lidt varmt menneskekød og blod, skal jeg synge sangen færdig for dig."

Manden var så opsat på at høre resten af sangen, at han lovede at give sin egen krop til djævlen, når han

havde hørt sangen.

Djævlen sang da resten af sangen: „Alt er foranderligt, alt opstår og forgår. Hvis man hæver sig over fødsel og død, vil man finde evig fred og ro."

Manden indhuggede sangens tekst i sten og træer, og klatrede derefter op i et træ, hvorfra han kastede sig for fødderne af djævlen. Men netop da forvandledes djævlen til en gud, som strakte sine arme ud og greb ham.

8. Der var engang en mand ved navn Sadaprarudita, som søgte vejen til den fulde erkendelse. Han modstod alle fristelser om rigdom og ære, og tænkte kun på at opnå Erkendelsen. En dag hørte han en stemme fra himlen, som sagde: „Sadaprarudita! Gå direkte mod øst. Tag ikke hensyn til hede eller kulde, til ros eller skældsord, til skelnen mellem godt og ondt; fortsæt bare med at gå mod øst, og du vil finde en sand lærer som kan hjælpe dig med at opnå den fulde erkendelse.

Sadaprarudita blev meget glad, da han hørte dette, og begyndte straks rejsen mod øst. Han sov på marker og i bjerge, og led mange ydmygelser i forskellige lande; han måtte sælge sig selv som slave, og måtte arbejde længe og hårdt for at tjene til føden. Men til slut lykkedes det ham at finde den sande lærer og blive vejledt.

Der er et ordsprog som siger, at gode ting koster meget. Det vil sige, at den, som ønsker at få noget godt, møder mange hindringer. Sadaprarudita, som søgte vejen til erkendelsen, måtte sande dette.

Han havde ikke penge til at købe røgelse for til sin lærer. Han forsøgte derfor at finde arbejde, men ingen havde brug for ham. Det var som om en djævel lagde forhindringer hvor han end gik. Vejen til Erkendelsen er meget vanskelig, og kan koste én livet.

Da han endelig var i stand til at modtage undervisning fra sin lærer, mødte han en ny forhindring. Han havde ikke noget at skrive på, og intet at skrive med. Han tog derfor et sværd, og skar sig i armen, hvorefter han med sit eget blod nedskrev lærenens instruktioner på sin krop. Således var han i stand til at opnå den fulde erkendelse.

9. Der var engang en dreng ved navn Sudhama, som oprigtigt ønskede at finde vejen til Erkendelsen. Af en fisker lærte han om havets mysterier, af en læge lærte han at have medlidenhed med syge mennesker, og af en velhavende mand lærte han, at alt har en værdi.

Af en mediterende munk lærte han, at det rene og fredfyldte sind har en mirakuløs kraft til at rense også andre mennesker. Engang mødte han en meget ædel kvinde, og blev imponeret over hendes selvopofrelse. Af hende lærte han, at velgørenhed er visdommens frugt. Engang mødte han en gammel vandringsmand, som fortalte ham, at man må bestige bjerge af sværd og gå gennem ild, hvis man ønsker at finde vejen til Erkendelsen.

Således lærte drengen Sudhana, at han kunne lære noget af alt hvad han så og hørte.

Han lærte, at også en svag gammel kvinde kan opnå Erkendelsen, og ved at iagttage børnenes leg på gaden lærte han om den ægte simple lykke. Af blide venlige mennesker lærte han visdommen i at leve i harmoni med hinanden.

Han lærte, at også i røgelsesafbrænding og blomsterdekoration findes Buddhas lære. Han forstod sandheden om livets forgængelighed, da han en dag hvilede sig under et træ i en skov, og her så et ungt træ, som voksede frem under en rådden træstub.

Dagens solskin og nattens stjerner var som forfriskende regn for den søgende Suddhana. Han spurgte overalt hvor han kom frem, om vejen til Erkendelsen, og ved at lytte til svarene, fandt han Vejen i mange ting.

De som søger Erkendelsen, må forestille sig, at deres sind er som et slot som de må udsmykke og forsvare. De må åbne porten til deres sinds slot, og lade Buddha komme ind. Ydmygt og respektfuldt skal de føre ham til det inderste rum, og her tilbyde ham troens blomster og lykkens og taknemmelighedens røgelse.

II

DE FORSKELLIGE VEJE TIL ERKENDELSEN

1. De som søger oplysning, må erhverve sig tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom.

Hvad er disciplin? Alle mennesker, både de som søger Erkendelsen og de som ikke gør, bør følge reglerne for ret handlen. De bør kontrollere både legeme og sind, og bevogte sansernes fem indgange, frygte den mindste synd, og kun stræbe efter at gøre gode gerninger.

Hvad menes der med sindets koncentration? Det betyder, at vende sig fra griskhed og ondskab, og derefter gradvist opnå et roligt sind.

Hvad er visdom? Det er evnen til at forstå den firefoldige sandhed: lidelsen. lidelsens ophav, lidelsens ophør, og vejen der fører til lidelsens ophør.

De, som oprigtigt bestræber sig på at erhverve de tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom, kan med rette kaldes Buddhas disciple.

Hvis et æsel, som hverken har koens horn, stemme eller form, fulgte efter en flok køer og hævdede, at det også var en ko, ville nogen da tro det? Det er lige så tåbeligt, når en mand hævder, at han søger vejen, og er en discipel af Buddha, selv om han ikke besidder de tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom.

Før en bonde kan høste om efteråret, må han først pløje jorden om foråret, så frøene, vande, og fjerne ukrudt. På samme måde må de, som søger Erkendelsen, først søge at erhverve de tre egenskaber.

En bonde kan ikke få frøene til at spire den samme dag han sår dem, se planterne vokse op næste dag, og høste den tredje dag. På samme måde kan de som søger vejen til Erkendelsen ikke fjerne begæret på én dag, holde op med at knytte sig til ting næste dag, og opnå Erkendelsen den tredje dag.

Frøene spirer og planterne trives ved bondens pasning og årstidernes skiften, indtil de til sidst bærer frugt. På samme måde vil også de, som søger den rette vej ved at tilegne sig egenskaberne disciplin, koncentration og visdom, gradvist udslukke begæret, holde op med at knytte sig til ting, og således til sidst opnå Erkendelsen.

2. Det er vanskeligt at følge vejen som fører til Erkendelsen, så længe man bindes og vildledes af sit begær. Der er stor forskel på glæden ved at nyde denne verdens liv, og glæden ved at følge den sande vej.

Som det allerede er blevet forklaret, har alt sin oprindelse i sindet. Hvis sindet føler glæde ved verdslige ting, vil forblindelse og lidelse følge; men hvis sindet føler glæde ved at følge den sande vej, vil Erkendelsens glæde følge.

Derfor må de som søger Erkendelsen, holde deres sind rent, bevare Læren, og udvikle deres selvdisciplin.

Hvis denne selvdisciplin udvikles, vil koncentrationen følge, og med den visdommens lys, som fører til den fuldkomne erkendelse.

Disse tre egenskaber er i sandhed vejen til Erkendelsen. Fordi mennesker undlader at tilegne sig dem, bliver forblindelsen stadig større. Alle må derfor bestræbe sig på at erhverve disse egenskaber, følge den rette vej, undgå stridigheder, og meditere med et rent sind, og således blive i stand til at opnå Erkendelsen.

3. Hvis disse tre egenskaber analyseres, vil de vise den ottefoldige vej, de fire synspunkter, de fire rette fremgangsmåder, de fem kræfter, og praktiseringen af de seks ting.

Den ædle ottefoldige vej er: ret anskuelse, ret tanke, ret tale, ret handlemåde, ret levevis, ret stræben, ret omtanke, og ret koncentration.

Ret anskuelse vil sige at være i stand til at forstå de fire ædle sandheder, at tro på loven om årsagsforhold, og ikke at have forkerte synspunkter.

Ret tanke er beslutningen om ikke at begære noget, og ikke være grisk, vred eller ondsindet.

Ret tale er at undgå løgne, unødig snak, og bagtalelse.

Ret handlemåde er at undlade at stjæle og bedrive hor, og ikke dræbe levende skabninger.

Ret levevis er at undgå en levevis, som medfører skam.

Ret stræben er at gøre sit bedste for at følge den rette vej.

Ret omtanke er at bevare et rent og betænksomt sind.

Ret koncentration er at undgå at stræbe mod forkerte mål, men med et rent sind søge visdommens lys.

4. De fire synspunkter er:
Legemet er urent, og derfor ikke noget, man må være knyttet til.

Sanserne er oprindelse til al lidelse, uanset hvilke følelser de medfører.

Sindet er ikke konstant, men undergår til stadighed forandringer.

Alt opstår som følge af årsagssammenhænge, og intet er uforgængeligt.

5. De fire rigtige fremgangsmåder er:
At undgå at ondskab opstår.
At forsøge at fjerne alt ondt man møder.
At fremme godhed.
At bevare og styrke alt godt som er fremkommet.

6. De fem kræfter er: Tro, stræben, omtanke, koncentration, og visdom.
Med disse fem kræfter opnås Erkendelsen.

7. For at komme fra forblindelsens verden til Erkendelsens bred, er det nødvendigt at praktisere følgende seks ting: ofring, overholdelse af reglerne, stræben, koncentra-

tion, udholdenhed, og erhvervelsen af visdom.

Ofring hjælper én med at undgå selviskhed; at overholde reglerne, medfører ret handlemåde; udholdenhed gør én i stand til at undertrykke vrede. Stræben forhindrer dovenskab; koncentration bringer ro i et hvileløst sind, og visdommens lys fjerner uvidenhedens mørke.

At ofre og følge reglerne er det fundament, hvorpå et slot kan bygges. Udholdenhed og stræben er slottes vægge, som beskytter mod alle udefra kommende farer, og koncentration og visdom er våbnene med hvilke man kan forsvare sig mod livets og dødens angreb.

Hvis man giver almisser blot fordi man tilfældigvis møder en tigger, er det et offer, men ikke et sandt offer. Et sandt offer giver man uden at blive opfordret til det, og ikke af og til, men ofte.

Det er heller ikke et sandt offer, hvis man, efter man har givet det, føler ærgrelse eller stolthed. Et sandt offer gives med glæde, og giveren glemmer at han har givet,

hvem han har givet til, og hvad han har givet.

Et sandt offer kommer fra et rent, medfølende sind, som ikke tænker på belønning, men som blot ønsker at opnå Erkendelsen sammen med modtageren.

Der findes syv slags ofre, som fattige mennesker kan give. Det første offer er det fysiske offer. Man kan udføre arbejde for andre med sin krop, men det største offer man kan give, er at give sit eget liv, som den følgende historie beskriver. Det andet er det åndelige offer, det vil sige at føle medlidenhed med andre. Det tredje er øjnenes offer. Det vil sige at se på andre med venlige, varme øjne, og give dem fred i sindet. Det fjerde er et mildt smilende ansigtsudtryk. Det femte er ordets offer. Det vil sige med sin tale at vise medfølelse for og glæde andre. Det sjette er sædets offer. Det vil sige at tilbyde andre sin plads. Det syvende er husets offer. Det vil sige at tilbyde andre mennesker husly for natten. Alle de nævnte ofre kan gives af alle i det daglige liv.

8. Der var engang en prins ved navn Sattva. En dag legede han med sine to ældre brødre i en skov, og fik her øje på en udsultet tiger, som skulle til at spise sine egne unger.

De to ældre brødre blev bange, og flygtede, men Sattva klatrede op på et klippefremspring, og kastede sig herfra ned foran tigeren for at frelse ungernes liv.

Prins Satva tænkte kun på at følge Vejen: „Denne krop er foranderlig og forgængelig. Jeg har elsket min krop, og ønskede ikke at forlade den, men nu vil jeg ofre den til denne tiger, og hermed opnå Erkendelsen.

9. Der er fire sindstilstande som den, der søger Erkendelsen, må stræbe efter at opnå: barmhjertighed, mildhed, glæde og sindsro. Med barmhjertighed kan man fjerne griskhed, med mildhed kan man fjerne vrede, med glæde kan man fjerne lidelse, med sindsro kan man afholde sig fra at sondre mellem godt og ondt.

En stor barmhjertighed giver mange mennesker glæde og lykke. En stor mildhed fjerner mange mennes-

kers lidelse. En stor glæde opmuntrer mange mennesker. En stor sindsro får én til at tænke på alle mennesker som ligestillede. Man må bestræbe sig på at opnå disse fire sindstilstande og således fjerne griskhed, vrede, lidelse og sondring mellem godt og ondt. Men det er lige så vanskeligt at undgå uret, som det er at undgå en god vagthund. Et rent sind mistes lige så let som en hjort i skoven. Et urent sind er lige så vanskeligt at fjerne som bogstaver hugget i sten, og et rent sind forsvinder lige så let som bogstaver skrevet i vand. Det er derfor i sandhed vanskeligt at følge den rette vej til Erkendelsen.

10. Der var engang en ung mand ved navn Srona, som var født i en rig familie, men hvis helbred var dårligt. Han var meget opsat på at finde den fuldkomne erkendelse, og blev én af Buddhas disciple. Han anstrengte sig så meget for at finde den rette vej, at hans fødder begyndte at bløde.

Buddha følte medlidenhed med ham og spurgte: „Srona, har du nogensinde spillet på harpe? Du ved, at man ikke kan frembringe en god lyd hvis strengene er for stramme eller for løse. Først når strengene er rigtigt justeret, fremkommer den rette lyd."

„Opnåelsen af Erkendelsen kan sammenlignes med justering af harpestrengene; hverken hvis man er for doven og slap, eller hvis man anstrenger sig for voldsomt, kan man følge Vejen. Man må bestræbe sig på at opnå Erkendelsen i overensstemmelse med sine evner."

Disse ord var til stor hjælp for Srona, og han var snart i stand til at opnå Erkendelsen.

11. Der var engang en prins, som var meget dygtig i brugen af fem våben. En dag da han var på vej hjem fra sin træning, mødte han pludselig på en stor slette et uhyre med usårligt skind.

Uhyret kom imod prinsen, og han skød en pil mod det. Men pilen satte sig blot i uhyrets pels uden at såre det. Så angreb han det med sværd, spyd, lanse og hellebard, men alt prellede af på uhyret. Til sidst slog og sparkede han på det, men til ingen nytte; uhyret greb ham blot, og løftede ham op. Han stødte sit hoved så hårdt han kunne mod uhyrets bug, men uden virkning.

Da sagde uhyret: „Det nytter ikke at gøre modstand; jeg vil sluge dig nu!" Men prinsen smilede og sagde: „Du tror måske, at jeg har brugt alle mine våben; men jeg har

ét tilbage. Hvis du sluger mig, vil jeg dræbe dig inde fra din mave."

Prinsens mod gjorde uhyret uroligt, og det spurgte ham: „Hvordan kan du gøre det?" „Med troens styrke," svarede prinsen. Da slap uhyret prinsen, og bad om at blive instrueret i Læren, hvorefter det aldrig mere gjorde nogen ondt.

12. Både skamløshed og selvhævdelse ødelægger verden, men skam og selvudslettelse bevarer verden. Mennesker som kan føle skam, vil respektere deres forældre, lærere og ældre søskende. Selvkritik er en dyd, fordi den medfører ydmyghed.

Hvis et menneske angrer, vil dets synder forsvinde, men er det uden anger, vil dets synder øges, og fordømme det evigt.

Kun det menneske, som lytter oprigtigt til Læren, og herefter tænker over den og praktiserer den, vil få gavn af den. Den som bare lytter uden at reflektere over, og praktisere det hørte, vil aldrig kunne nå den fuldkomne erkendelse.

Tro, beskedenhed, ydmyghed, stræben og visdom, er

de store kræfter i denne verden. Visdommen er den vigtigste, og de fire andre er afhængige af denne kraft.

Det menneske, som lader sig lokke af verdslige ting, som kan lide at føre intetsigende tale, og som sover for meget, vil fjerne sig fra vejen til Erkendelsen.

13. Blandt dem, som følger vejen til Erkendelsen, vil nogle nå målet hurtigere end andre. Man må derfor ikke miste modet, blot fordi man ser andre opnå Erkendelsen først.

En mand som øver sig i bueskydning, vil i begyndelsen ikke kunne ramme plet ofte, men ved at fortsætte med at øve sig, vil han til sidst være i stand til at ramme gang på gang. En flod begynder som en lille kilde, men strømmer til sidst som en bred flod ud i det store hav. På samme måde vil man ved tålmodighed og udholdenhed til sidst være i stand til at opnå Erkendelsen.

Som det er blevet forklaret, vil man kunne se Læren overalt, hvis man holder øjnene åbne; for mulighederne for at opnå Erkendelsen er til stede overalt.

Der var engang en mand, som opnåede Erkendelsen, da han var ved at brænde røgelse og lagde mærke til, at duften hverken eksisterede eller ikke eksisterede, og

hverken kom eller forsvandt.

En mand fik engang en torn i foden. Han følte en skarp smerte, men forestillede sig, at smerten kun var dannet af hans sind. Ved at meditere yderligere over denne hændelse, kom han frem til, at hvis man ikke kontrollerer sit sind, vil det blive styret af ens begær, mens det vil blive rent, hvis man kan kontrollere det. Af sådanne tanker opnåede han snart den fuldkomne erkendelse.

En grisk mand tænkte en dag over sin egen griskhed, og forstod pludselig, at griske tanker blot er brændestykker, som visdommen kan sætte i flammer. Denne mand opnåede også snart Erkendelsen.

Der er en gammel leveregel, som siger: „Hold sindet i ro. Hvis sindet er i ro, vil hele verden være i ro." Der er mange, som har opnået erkendelse, efter de har hørt denne leveregel og erkendt, at alle tilsyneladende forskelle har deres oprindelse i det diskriminerende sind. Vejene til Erkendelsen er i sandhed utallige.

III

TROENS VEJE

1. De som viser ærbødighed og hengivenhed for buddhismens tre skatte, Buddha, Dharma (Læren) og Sangha

(Ordenen), kan kaldes Buddhas disciple. Buddhas disciple kontrollerer deres sind med visdom, tro, overholdelse af reglerne, og ofringer.

Disciplene må overholde de følgende fem regler: ikke dræbe levende skabninger, ikke stjæle, ikke bedrive hor, ikke lyve og ikke drikke alkohol.

Buddhas disciple tror på Buddhas visdom; de prøver at frigøre sig fra griskhed og selviskhed, og bestræber sig på at hjælpe andre. De forstår loven om årsagsforholdene, og loven om alle tings forgængelighed.

Et træ som hælder mod øst, vil også falde mod øst. På samme måde vil også alle, som lytter til og tror på Buddhas lære, helt sikkert en dag blive genfødt i Buddhas Rene Land.

2. Det er blevet sagt, at de som viser ærbødighed og hengivenhed for de tre skatte i buddhismen: Buddha, Læren, og Ordenen, er Buddhas disciple.

Buddha er en som har opnået den fuldkomne erkendelse, og som velsigner og frelser alle mennesker. Dharma er Buddhas sande Lære, og Sangha er Ordenen.

Vi taler om Buddha, Dharma og Sangha, som om de

var tre forskellige ting; men de er i virkeligheden det samme. Buddha åbenbarer sig i Læren, og denne virkeliggøres af Ordenen.

Hvis man tror på Dharma eller Sangha, betyder det således, at man også tror på Buddha, og hvis man tror på Buddha, vil man også tro på Dharma og Sangha.

Derfor kan alle, hvis de tror på Buddha, frelses og opnå den fulde erkendelse. Buddha elsker alle mennesker, som var de hans børn, og hvis de tror på Buddha på samme måde som et barn stoler på sin mor, vil de kunne blive frelst af ham.

De som oprigtigt tror på Buddha, vil altid modtage visdommens lys og barmhjertighedens sødme.

3. Intet gavner én mere end at tro på Buddha. Blot det at tro på Buddha et kort øjeblik efter at have hørt hans navn, er ubeskriveligt givende.

Man bør derfor give sig den glæde, at lytte til og tro på Buddhas lære, selv om man må gå gennem denne brændende verden.

Det er svært at møde Buddha, eller en lærer som kan forklare hans lære, og det vanskeligste er at tro på hans lære.

Men når man har mødt en lærer som er vanskelig at finde, og fået forklaret det som er vanskeligt at forstå, må man passe på ikke at miste det lærte og glæde sig over sin tro på Buddha.

4. Troen er den bedste følgesvend som man kan have på den lange rejse gennem livet; det er den bedste føde og rigdom man kan få.

Troen er hånden som modtager læren, den rene hånd som modtager alle dyder. Troen er også den ild som fortærer alle sindets urenheder og som oplyser vejen for den som søger Erkendelsen.

Troen fjerner al griskhed, vrede og stolthed; den får mennesker til at være høflige og respektere hinanden. Den giver kræfter til at handle rigtigt, overkomme vanskeligheder, undgå at binde sig til ting, og til at undgå fristelser.

Vejen til praktisering af læren

Troen opmuntrer alle som må gå en lang og trættende vej, og leder til Erkendelsen.

Troen får mennesker til at føle, at de er nær Buddha, og at de omfavnes af hans godhed. Den mildner sindet, og får én til at have medfølelse med andre mennesker.

5. De som tror, vil høre Buddhas lære i alt de hører, og glædes ved visdommen de erhverver sig. De vil forstå, at alle hændelser er betinget af årsagsforhold, og blive i stand til at møde alt i livet med tålmodighed.

Troen får mennekser til at forstå sandheden om livets forgængelighed, og til ikke at blive overrasket eller skuffet over de skiftende omstændigheder de vil møde i livet.

Troen har tre aspekter: anger, fryd og accept.

Mennesker bør tænke over disse tre aspekter, være sig deres synder bevidst, og skamme sig over dem. De bør glæde sig også over andre menneskers lykke og rose deres dyder, og altid ønske, at de kan være hos Buddha og udføre deres handlinger sammen med ham.

Det troende sind er oprigtighedens sind. Det er et dybt sind, og et sind, som glæder sig over at blive ført af Buddha til det Rene Land.

Overalt hvor Buddhas navn bliver reciteret, og hvor der findes mennesker, som tror på ham og frydes, vil Buddhas kraft åbenbare sig, og han vil lede de troende til sit Rene Land, hvor de vil blive genfødt og befriet for forblindelsen.

6. Det troende sind er åbenbaringen af Buddha-naturen som ligger på bunden af sindet. For den som forstår Buddha, er selv en Buddha, og den som tror på Buddha, er selv en Buddha.

Men det er vanskeligt at finde denne Buddha-natur, for den er begravet i begærets dynd, og kun et rent sind befriet fra begæret kan få dens rødder til at vokse op til en blomst.

Det siges, at i en Eranda-skov kan kun det giftige Eranda-træ vokse; det velduftende Chandana-træ kan ikke vokse der. Hvis Chandana-træet voksede på et sådant sted, ville det være et mirakel. På samme måde er det et mirakel, hvis troen på Buddha kan vokse i et menneskes sind.

Troen på Buddha kaldes derfor en „tro uden rødder". Det vil sige, at den ikke har rødder, hvorfra den kan vokse i et menneskes sind, men rødder, hvorfra den kan i vokse Buddhas medfølende sind.

7. Troen leder, og er Vejens begyndelse og dydernes ophav. Men mennesker, som søger Vejen, bliver ofte svækket i troen, fordi de tvivler på fem ting.

Den første er tvivlen på Buddhas visdom, Den anden er tvivlen på Lærens sandheder. Den tredje er tvivlen på de som prædiker Buddhas lære. Den fjerde er tvivlen på om den anviste vej fører til Erkendelsen. Den femte er den tvivl om at andre kan opnå Erkendelsen, som stolte og selvsikre mennesker føler.

Der findes i sandhed intet værre end tvivlen. Tvivlen skiller mennesker, forgifter venskaber, den er en torn, som smerter og irriterer, og et sværd som dræber.

Troende må derfor vide, at troen er noget som blev plantet for længe siden af Buddhas barmhjertighed.

De må også forstå, at Buddhas medlidenhed kan fordrive tvivlens mørke, og oplyse det troende sind.

De troende som fryder sig over Buddhas barmhjertighed, og de love om årsagsforhold, som han opstillede for længe siden, kan, selv om de lever et almindeligt liv, blive genfødt i Buddhas Rene Land.

Det er i sandhed vanskeligt at leve i denne verden. Det er vanskeligt at høre og forstå Læren, og det er endnu vanskeligere at tro. Derfor må man bestræbe sig på at lytte til Buddhas lære, når som helst lejligheden gives.

IV

BUDDHAS HELLIGE ORD

1. Den som ikke kan glemme at han blev bagtalt, leet af, eller slået, kan aldrig slippe af med sin vrede.

Vrede kan man ikke fjerne med vrede, men kun ved at glemme.

Hvis der er et hul i et tag, vil regnen dryppe ned i huset. På samme måde vil griskhed vinde indpas i et sind som ikke er trænet og under kontrol.

Dovenskab er vejen til døden. Stræben er vejen til livet. Uforstandige mennesker er dovne, vise mennesker er flittige.

På samme måde som en pile-mager forsøger at lave sine pile lige, vil et viist mennekse forsøge at gøre sit sind rent.

Et forvirret sind farer hid og did. Hvis sindet kommer under kontrol, vil roen følge.

Det er et menneskes eget sind, ikke en ven eller fjende, som lokker det til at gøre noget forkert.

Den som kan beskytte sit sind mod griskhed, vrede og ondskab, vil opnå sand og varig fred.

2. At sige smukke ord, udenat lade dem ledsage af handling, er som en smuk blomst uden duft.

Blomstens duft flyver ikke mod vinden, men duften fra et menneskes godhed flyver også mod vinden ind i verden.

Natten føles lang for et menneske som ikke kan sove, og vejen føles lang for en træt rejsende. Forblindelsen føles uoverkommelig for den som ikke kender den rette lære.

Man bør, før man begiver sig ud på en rejse, finde ledsagere som er lige så kloge som en selv, eller klogere. Det er bedre at rejse alene, end at rejse med en uforstandig person.

Man bør frygte en uoprigtig og ondsindet ven mere end et rovdyr, for et rovdyr kan kun skade ens krop, men en ondsindet ven vil skade ens sind.

Hvordan kan et menneske uden at kunne kontrollere sit sind føle tilfredstillelse ved at sige: „Dette er mit

barn", eller „dette er min formue". Uforstandige mennesker vil altid lide.

Det er bedre at være uforstandig og være klar over det, end at være uforstandig og tro, at man er viis.

På samme måde, som en ske ikke kan smage maden, som ligger på den, kan et uforstandigt menneske ikke forstå en vismands ord.

Frisk mælk stivner ikke hurtigt, onde handlinger medfører heller ikke ulykke med det samme; de ligger som ulmende gløder dækket af aske, og bryder til sidst i brand.

Det er uforstandigt at hige efter rigdom og ære, for sådanne længsler fører kun til lidelse.

En god ven, som udpeger ens fejl og svagheder, bør respekteres lige så meget som én, der viser, hvor store skatte ligger skjult.

3. Et menneske som glædes ved at blive instrueret i læren, vil sove fredfyldt, fordi dets sind er blevet renset.

En tømrer vil forsøge at lave plankerne glatte, en

pilemager prøver at lave pilene lige, og en grøftegraver forsøger at få vandet til at strømme jævnt. På samme måde prøver et viist menneske at kontrollere og rette sit sind, for at opnå den fuldkomne erkendelse.

En stor klippe flyttes ikke af vinden; et viist menneske lader sig heller ikke påvirke af hverken ros eller bagtalelser.

At overvinde sig selv er en større sejr end at overvinde tusindvis af fjender på slagmarken.

Det er bedre at leve én dag i troen på den rette lære, end at leve i hundrede år uvidende om den rette tro.

Alle som elsker deres liv, må beskytte sig mod alt ondt, og mindst én gang, som unge, midaldrende eller gamle, bør de blive vækket i troen.

Verden står altid i brand. Den brænder med griskhedens, vredens og uvidenhedens flammer. Alle bør flygte fra denne brand så hurtigt, som de kan.

Verden er som skum, som spindelvæv, som en snavset krukke. Man må derfor altid bestræbe sig på at bevare sindets renhed.

4. At undgå alt ondt, søge godheden, og holde sindet rent, dette er Buddhas lære.

Udholdenhed er en af de vanskeligste egenskaber at tilegne sig, men den som viser udholdenhed, vil modtage sejrens blomster.

Når man føler vrede, må man forsøge at glemme den; når man føler sorg, må man overkomme den; når man føler begær, må man undertrykke det. For at kunne leve et uselvisk liv, må man ikke tænke at noget tilhører en selv.

At være rask er den største fordel, at være tilfreds er den største rigdom, at føle tillid er det største venskab, at opnå Erkendelsen er den største lykke.

De som vender sig fra ondskab, som har ro i sindet, og glæder sig over læren, vil kunne leve uden frygt.

Bliv ikke bundet til noget, I kan lide, hav ikke aversioner mod noget, I ikke kan lide. Sympati eller modvilje medfører sorg, frygt og bundethed.

5. På samme måde som rust dannet på jern vil fortære det, vil ondskaben dannet i menneskets sind ødelægge mennesket.

Som et helligt skrift, der ikke bliver læst, samler støv, og et hus, som ikke holdes ved lige, forfalder, vil også et dovent menneskes sind blive urent.

Forkerte handlinger vil tilsmudse mennesker, gerrighed vil tilsmudse et offer, ondskab vil tilsmudse både dette liv og det næste liv.

Men den værste urenhed af alle er uvidenheden. Før den er fjernet, kan man ikke gøre sig håb om at blive ren i sindet.

Det er let at leve et skamløst liv, være kæphøj som kragen, og såre andre uden at føle anger.

Det er svært at være ydmyg, og vise respekt, at frigøre sig fra begæret, være ren i tanke og handling, og leve et viist liv.

Det er let at se andres fejl, men svært at se ens egne. Man spreder andres synder omkring sig i alle retninger, men skjuler sine egne som en falskspiller skjuler sine

ekstra terninger.

Fugle, røg og storm efterlader ikke noget spor på himlen; en forkert lære fører ikke til Erkendelsen. Intet varer evigt, men det oplyste sind er urokkeligt.

6. Som en borg beskyttes både udvendigt og indvendigt, må også sindet beskyttes mod udefra kommende og indefra kommende farer, og man må konstant være på vagt.

Enhver er sin egen herre, og må kunne stole på sig selv. Derfor må man først og fremmest lære at kontrollere sit sind.

For at kunne kontrollere sindet, må man først holde op med at snakke for meget, og tænke mere over tilværelsen.

Solen skinner om dagen, månen skinner om natten. Ridderen skinner i sin rustning, og den, som søger Erkendelsen, stråler i sin stille meditation.

Den som ikke kan vogte indgangene til de fem sanser, øjne ører, næse, tunge og krop, og som bliver fristet af sine omgivelser, vil aldrig kunne finde vejen til

Erkendelsen. Kun den som kontrollerer sit sind, og omhyggeligt vogter indgangene til de fem sanser, vil kunne opnå Erkendelsen.

7. Den som føler sig knyttet til noget, vil have svært ved at se tingene som de er, men den som ophører med at knytte sig til noget, vil kunne se alt i et nyt lys.

Hvor der er sorg, er der lykke; hvor der lykke, er der sorg. Kun den som hæver sig over – og ophører at skelne mellem – lykke og sorg, godhed og ondskab, vil være i stand til at erkende, hvad frihed er.

At længes efter fremtiden, og savne fortiden, er som strå der ligger og rådner.

Hemmeligheden ved et sundt sind og legeme er at leve i núet og ikke begræde fortiden eller bekymre sig om fremtiden.

Dvæl ikke ved fortiden, drøm ikke om fremtiden, men lev i núet.

Udsæt ikke til i morgen det, som kan gøres i dag. Gør det, som skal gøres, så godt som muligt, og dagen vil ikke være spildt.

Troen er menneskets gode ven, og visdommen dets rettesnor. Man må forsøge at undgå uvidenhedens og lidelsens mørke, og i stedet søge Erkendelsens lys.

Troen er den største rigdom, oprigtigheden forsøder livet, at erhverve sig dyder, er den helligste pligt. Hvis et menneske bestræber sig på at leve efter Læren, vil det også opnå fred i sindet.

På livets rejse er troen forplejning, dyderne er husly, visdommen er lyset som viser vej, og rette tanker giver beskyttelse om natten. Kun et mennekse som har fjernet begæret og fået et rent sind, vil føle frihedens glæde.

Man bør glemme sig selv for familiens skyld, glemme familien for sin bys skyld, glemme byen for landets skyld, og glemme alt for Erkendelsens skyld.

Alt er forgængeligt; alt opstår og forgår. Først når man er hævet over livets og dødens smerte, vil man finde fred.

ORDENEN

KAPITEL 1

ORDENENS PLIGTER

I

DISCIPLENES LIV

1. Den som ønsker at blive min discipel, må være villig til at forsage sin familie, sit verdslige liv og sin formue. Den som har opgivet alle disse ting til fordel for Læren, er min discipel og kan kaldes en hjemløs discipel.

Selv om en mand bærer mine klæder eller følger i mine fodspor, er han langt fra mig, hvis hans sind er forstyrret af begær. Selv om han klæder sig som en munk, ser og forstår han ikke Læren, og den som ikke forstår Læren, ser ikke mig.

Men den som har vendt sig fra begæret og er blevet ren i sindet, er mig nær selv om han er tusind mil fra mig. For den som ser min lære ser også mig.

2. En hjemløs discipel må gøre de fire følgende regler til grundpiller i sit liv:

Han må kun bære brugte klæder. Han må få sin føde ved tiggeri. Hans husly for natten skal være steder som under et træ eller på en sten. Han må kun bruge en speciel medicin lavet af urin.

En tiggermunk går med en skål i hånden fra hus til hus for at bede om mad, men han gør det ikke fordi han er blevet tvunget til det af andre, han gør det fordi han tror på at han ved at gøre det kan slippe for denne verdens lidelser.

En tiggermunks liv er ikke let, og han bør opgive det, hvis han ikke kan holde sit sind fri for griskhed og vrede eller ikke kan kontrollere de fem sanser.

3. For at kunne betragte sig selv som en tiggermunk, må man, når man bliver spurgt, kunne svare på følgende måde: „Jeg vil gøre alt for at overholde reglerne for en

tiggermunks liv. Jeg vil være taknemmelig mod dem som giver mig mad, og forsøge at gøre dem lykkelige, og samtidig gøre mit bedste for at opnå mit formål."

Hvad må en tiggermunk bestræbe sig på? Han må være beskeden og skamme sig, hvis han begår en fejl. Han må holde legemet, talen og sindet rent, og vogte indgangene til de fem sanser. Han må ikke lade sig friste af flygtige forlystelser, og ikke rose sig selv eller bagtale andre. Han må ikke være doven eller sove for meget.

Han bør sidde og meditere eller spadsere en tur, før han lægger sig om aftenen. Han bør sove på sin højre side med samlede fødder, og før han sover, må han tænke på, hvilket tidspunkt han skal stå op næste morgen. Ved daggry bør han igen meditere, eller tage sig en spadseretur.

I det daglige liv må han bestræbe sig på at have et rent, retfærdigt sind. Han bør udsøge sig et sted, hvor han i fred og ro kan meditere, og gøre sind og legeme rent ved at fjerne griskhed, vrede, uforstandighed, uopmærksomhed, fortrydelse og tvivl.

Med et koncentreret sind bør man stræbe efter visdom, undertrykke begæret, og kun forsøge at opnå Erkendelsen.

4. Hvis en tiggermunks sind fyldes af griskhed, vrede, had, jalousi, indbildskhed og selvoptagethed, da bærer han på et tveægget sværd, kun dækket af et tyndt klæde.

Man er ikke tiggermunk, blot fordi man har munkeklæder på og bærer en tiggerskål, eller er i stand til at læse en sutra. En sådan person er blot af ydre en tiggermunk.

Selv om han ser ud som en tiggermunk, er han ikke i stand til at udslukke begæret. Et barn, som har fået munkeklæder på, kan ikke kaldes en tiggermunk.

Kun de som kan koncentrere sig, erhverver sig visdom, udslukker begæret og oprigtigt søger at finde vejen til Erkendelsen, kan kaldes rigtige tiggermunke.

En rigtig tiggermunk vil søge at opnå Erkendelsen, selv om hans blod vil størkne, eller hans knogler vil

brække herved. Han vil til sidst nå sit mål og vise dette med sine gode handlinger.

5. Det er tiggermunkes gerning at udbrede Læren. De må prædike læren for alle og vække de uvidende, hjælpe mennesker til at få de rette synspunkter, og rejse overalt for at udbrede læren, selv om det medfører fare for deres liv.

Men det er ikke let at udbrede Buddhas lære, og tiggermunkene må derfor bære Buddhas klæder, sidde på Buddhas plads, og gå ind i Buddhas rum.

At bære Buddhas klæder, vil sige at være beskeden og tålmodig. At sidde på Buddhas plads betyder at forstå at alle ting er uden substans, og ikke at være knyttet til noget. At gå ind i Buddhas rum, vil sige at føle medlidenhed med alle mennesker.

6. De som ønsker at prædike Buddhas lære må indprente sig de fire følgende ting: de må opføre sig korrekt; de må vælge deres ord omhyggeligt; de må være sig deres motiv for at prædike bevidst, og de må have medlidenhed med andre mennesker.

For det første, må de, som prædiker læren, have fødderne solidt plantet på tålmodighedens jord. De må være milde og ikke blive voldsomme; de må konstant tænke på tingenes forgængelighed, og undgå at blive knyttet til noget. Hvis de kan dette, vil de også være i stand til at handle rigtigt.

For det andet vil de møde forskellige situationer og mennesker, men de må bestræbe sig på at undgå mennesker med stor magt og onde mennekser. De må også undgå at have kontakt med det modsatte køn. De må altid bestræbe sig på at forbedre deres sind og altid tænke på, at alt opstår som følge af årsagssammenhænge. De må ikke foragte og se ned på andre, og ikke tale om andres fejl.

For det tredje må de bevare deres sindsro, betragte Buddha som deres åndelige far, og den som søger vejen, som deres lærere. De må have stor medlidenhed med

andre mennesker, og prædike Læren upartisk for alle mennesker.

For det fjerde må de bestræbe sig på at lade deres store medlidenhed omfatte alle mennesker, som Buddha gjorde det, og de bør især ønske at prædike Læren for, og vise vejen til Erkendelsen for, de mennesker som ikke har hørt om Læren.

II

LÆGFOLKETS VEJ

1. Det er blevet forklaret, at det at tro på Buddha vil sige at tro på de tre skatte: Buddha, Læren (Dharma) og Ordenen (Sangha).

Lægfolk må derfor have en urokkelig tro på Buddha, hans lære, og Ordenen, og forsøge at leve i overensstemmelse med Læren.

Lægfolket må også følge de fem bud: ikke dræbe, stjæle, bedrive hor, lyve, eller drikke alkohol.

Lægfolk bør ikke blot tro på de tre skatte og overholde budene; de må også forsøge at hjælpe andre, især slægtninge, venner og bekendte, til at gøre det samme, således at de også kan få glæde af Buddhas store barmhjertighed.

Lægfolk bør altid huske på, at grunden til, at de tror på de tre skatte og overholder budene, er, at de skal blive i stand til at opnå Erkendelsen, og de bør derfor, selv om de lever i denne begærets verden, forsøge at udslukke begæret de omgives af.

De må ikke glemme, at de før eller senere må tage afsked med deres forældre, familie og endog med deres eget liv. De bør derfor ikke knytte sig til forgængelige ting, men i stedet forsøge at opnå Erkendelsen, hvori intet er forgængeligt.

2. Hvis lægfolk lytter til Læren og tror oprigtigt på den, vil de snart opleve en stor skinnende lykke.

Det troende sind er rent og mildt, undgår skænderier, påfører ikke andre lidelse, men tænker kun på de tre skatte: Buddha, Dharma og Sangha. Et sådant sind fyldes med lykke, og spreder sit lys overalt.

De troende bliver ét med Buddha, og ophører med at tro på eksistensen af „Jet' et". Derfor vil de leve et liv uden frygt, og uden at bekymre sig om bagtalelser.

De frygter ikke døden, fordi de skal genfødes i Buddhas Rene Land. Da de har en urokkelig tro på Lærens sandhed og hellighed, kan de uden frygt prædike denne tro for andre.

Da deres sind er fyldt med medlidenhed med alle mennesker, vil de behandle alle ens, hverken have sympati for nogen eller nære afsky for andre, og da deres sind er rent, vil også deres handlinger være rene.

Deres tro vil styrkes, hvad enten de lever i velstand eller fattigdom. Hvis de kender skammen, ærer Buddhas lære, er rene i tale og handlinger, er oplyst af visdommen,

og er urokkelige som et bjerg i troen, da vil de komme stadig længere ad vejen til Erkendelsen.

Hvis deres tro på Buddha er stærk, vil de, selv om de må leve under svære vilkår, blandt folk med urene sind, være i stand til at få dem til at forbedre sig.

3. Derfor må man først og fremmest ønske at høre Buddhas lære.

Hvis nogen fortæller én, at det er nødvendigt at gå gennem ild for at nå Erkendelsen, da må man være villig til at gøre dette.

For ved at gå gennem denne brændende verden for at høre Buddhas navn vil man være i stand til at finde vejen til frelsen.

Hvis man ønsker at følge Buddhas lære, må man ikke være egoistisk, men vise velvilje mod alle; man bør respektere og tjene dem som fortjener det, og føle medlidenhed med alle.

Lægfolk skal derfor lytte til Læren, tro på den, ikke misunde andre, og ikke lade sig vildlede af andres ord. Man må bestræbe sig på kun at tænke på hvad man selv bør gøre, eller ikke bør gøre. Det vigtigste er at disciplinere sit eget sind.

De som ikke tror på Buddha og kun tænker på sig selv, er snævertsynede, og altid urolige og utålmodige. Men de som tror på Buddha, tror på at der findes en altomfavnende kraft og barmhjertighed, og får derfor et åbent og roligt sind.

4. De som lytter til læren, knytter sig ikke til deres legeme, for de ved, at det er forgængeligt, at det samler lidelser, og er oprindelsen til alt ondt.

Men samtidig forsømmer de ikke at tage vare på deres legemer. De gør det ikke for at kunne hengive sig til nydelser, men for at kunne finde vejen til Erkendelsen, og prædike denne viden for andre.

Hvis de ikke tager vare på deres legeme, kan de ikke leve længe, og lever de ikke længe, kan de ikke praktisere

Læren selv, eller videregive den til andre.

Den som ønsker at krydse en flod, passer godt på sin tømmerflåde. Den som skal rejse langt, behandler sin hest godt. På samme måde må en mand som ønsker at søge Erkendelsen, passe godt på sit legeme.

De som tror på Buddha, bærer ikke klæder for at pynte sig selv, men kun for at dække deres nøgenhed, og for at beskytte mod kulde og varme.

De må ikke spise for nydelsens skyld, men for at nære og styrke legemet, så de kan modtage Læren og prædike den for andre.

Man må heller ikke bo i et hus af forfængelighed og for at vise sin status. Man må forestille sig, at ens hus er som Erkendelsens hus, som beskytter mod begærets tyve, og en forkert lære.

Man må derfor ikke tænke på disse ting som noget der eksisterer for ens fornøjelses skyld, og ikke føle stolthed fordi man ejer dem. Man må kun tænke på dem som midler til at kunne opnå Erkendelsen, og prædike læren for andre.

Selv når man er hjemme og sammen med sin familie, må man tænke på læren. Med visdom og medfølelse må man tjene sin familie, og med forskellige metoder forsøge at lede den ad den rette vej til Erkendelsen.

5. Lægfolk i Ordenen må hver dag tænke på hvordan de kan tjene deres forældre, leve med deres familier, og på hvordan de kan kontrollere sig selv og tjene Buddha.

Når de tjener deres forældre, må de beskytte og pleje dem under alle forhold, og bestræbe sig på altid at leve i harmoni med dem. Når de er sammen med kone og børn, må de flygte fra begærets fængsel.

Når de hører musik, må de erindre sig nydelsen ved at modtage læren, og når de opholder sig i et værelse, må de huske på glæden ved at opnå de vises tilstand, hvor man evigt er beskyttet mod urenheder.

Endvidere må de, når de giver et offer, forsøge at rense sindet for al griskhed. Når de befinder sig inde i en folkemængde, må de forestille sig, at de befinder sig sammen med de vise samlet om Buddha. Når de kommer ud for ulykker, må de forsøge at bevare sindsroen.

Når de tror på Buddha, skal de sammen med andre søge hans visdom.

Når de tror på Læren, skal de sammen med andre søge den visdom, som er altomfattende som havet.

Når de tror på Ordenen, skal de sammen med andre dyrke det fredelige broderskab, uden at lade sig forstyrre af selviske interesser.

Når de tager klæder på, må de også huske at bære godhedens og ydmyghedens klæder.

Når de ønsker at tømme sig selv, må de også ønske at frigøre sig fra griskhed, vrede og uforstandighed.

Når de går ned ad en stejl bakke, må de forestille sig, at det er vejen til Erkendelsen, som vil lede dem ud af forblindelsens verden. Når de går ned ad en bakke, må de ønske at kunne gå dybere ned i læren for at forstå den til bunds.

Når de ser en bro, må de ønske at lave Lærens bro, som folk kan gå over på Vejen til Erkendelsen.

Når de ser en bedrøvet mand, må de beklage verdens forgængelighed.

Når de ser et griskt menneske, må de have et stærkt ønske om at undslippe deres forblindelse, og opnå Erkendelsens rigdom.

Når de får serveret velsmagende mad, må de holde måde, og ønske at undgå at knytte sig til noget.

Når de får serveret mad, som ikke smager godt, må de ønske, at de evigt kan undgå grådighed.

Under sommerens hede må de ønske, at de kan frigøre sig fra begærets hede og opleve Erkendelsens kølighed. Under vinterens strenge kulde, må de tænke på Buddhas varme barmhjertighed.

Når de reciterer en sutra, må de ønske at bevare læren og aldrig glemme den.

Når de tænker på Buddha, må de ønske sig at have øjne som Buddha.

Når de falder i søvn om aftenen, skal de ønske at deres legeme, tale og sind vil blive renset og fornyet; når de vågner om morgenen, skal de ønske at de må være

vågne for at kunne forstå alt.

6. De som tror på Buddhas lære, ved, at alt er uden substans, og ringeagter derfor ingen hændelser i denne verden; de tager mod dem som de er, og prøver at bruge dem som midler til at opnå Erkendelsen.

De må ikke tro, at denne verden ikke har nogen mening fordi den er fuld af illusioner, og at kun Erkendelsens verden er rigtig. De må i stedet søge at finde Erkendelsen i alle ting i denne verden.

Hvis man ser på verden med øjne sløret af uvidenhed, vil den se meningsløs og forkert ud, men hvis man ser på den med visdommens klare øjne, vil man se den som Erkendelsens verden.

Sandheden er, at der ikke findes to verdener, en verden som har mening, og en verden som er uden mening, eller en god og en dårlig. Det er kun mennesker, som foretager en sådan sondring; i virkeligheden er der kun én verden.

Hvis de kan afholde sig fra at foretage sådanne sondringer, og lade visdommens lys skinne, vil de kunne

se, at der kun er én verden, i hvilken alt har mening.

7. De som tror på Læren, tror på Buddha, og med denne tro indser de verdens storslåethed og kan endvidere ydmygt tjene andre mennesker.

Derfor er troende uden stolthed, derfor er de ydmyge og tjener andre. Deres sind er som jorden, som fordomsfrit nærer alt, tjener uden at beklage sig, udholder alle lidelser, er pålidelig, og sår godhedens frø i fattige menneskers sind.

Det sind som har medlidenhed med de fattige, bliver som en mor for alle mennesker, ærer alle mennesker og betragter dem som sine egne forældre og gode lærere.

Selv om tusindvis af mennesker hader de troende, betragter dem som fjender og forsøger at skade dem, vil det ikke nytte, for en dråbe gift kan ikke gøre skade i et stort ocean.

8. De som tror på Læren, vil ved at genkalde sig den opnå lykke, og føle taknemmelighed ved at erkende, at

denne tro kommer fra Buddhas styrke, og er en gave fra ham.

I begærets dynd findes troens frø ikke, men Buddhas medlidenhed kan plantes der, således at troen på Buddha vokser.

Som det er blevet forklaret tidligere, kan det velduftende Chandana-træ ikke vokse i en skov af giftige Eranda-træer. Således kan troen på Buddha heller ikke vokse i et sind som er fyldt med begær.

Men i virkeligheden blomstrer glædens blomster der, og det skyldes, at dens rødder er et andet sted, nemlig i Buddhas hjerte.

Hvis en troende følger sine indskydelser, vil han blive jaloux, misundelig, hadefuld, vred, og skade andre, fordi hans sind er blevet fyldt med griskhed, vrede og uforstandighed. Men hvis han vender tilbage til Buddha, vil han kunne udføre endnu større tjenester for ham, som beskrevet ovenfor. Dette må i sandhed betragtes som et under.

KAPITEL 2

LEVEREGLER

I

FAMILIELIVET

1. Det er forkert at tro, at ulykker kommer fra øst eller fra vest. De kommer indefra, fra ens eget sind. Det er derfor uforstandigt at være på vagt mod udefra kommende farer, men ikke kontrollere sindet.

Det har længe været skik, at folk straks efter de står op om morgenen, skyller munden og vasker ansigtet, og derefter bøjer sig i seks retninger; øst, vest, syd, nord, op, og ned, for at beskytte sig mod alle farer, og derved kunne leve i fred dagen igennem.

Men Buddhas lære er forskellig. Buddha siger, at vi skal vise respekt for sandhedens seks retninger, og må handle oprigtigt og med omtanke for at undgå ulykker.

For at beskytte sig i disse seks retninger, er det nødvendigt at fjerne urenhederne fra „de fire hand-

linger", at kontrollere „de fire onde sind", og tilstoppe „de fire seks huller", som ødelægger familie og ejendom.

„De fire gerninger" vil sige drab, tyveri, hor og løgn.

„De fire onde sind", er griskhed, vrede, uforstandighed og frygt.

„De seks huller", som ødelægger familie og ejendom, er alkohol, som får en til at opføre sig ubesindigt, at gå for sent i seng, at forlyste sig med musik og teater, at hengive sig til hasardspil, at omgive sig med dårlige venner, og at forsømme sine pligter.

Efter at have fjernet disse urenheder, undgået disse sindstilstande, og tilstoppet disse seks huller, bøjer Buddhas disciple sig i sandhedens seks retninger.

Hvad er sandhedens seks retninger? Det er øst for forældrenes og barnets vej, syd for lærernes og elevernes vej, vest for ægteparrets vej, nord for vennernes vej, nedad for herrens og tjenerens vej, og opad for Buddhas disciples vej.

Leveregler

Et barn bør ære sine forældre og gøre fem ting for dem: Det bør tjene dem og hjælpe dem med deres arbejde, værne om slægten, beskytte familiens ejendom, og holde messe for dem, efter de er døde.

Forældrene bør gøre fem ting for deres børn: Undgå at gøre ondt, tjene som et godt forbillede, give dem en uddannelse, hjælpe dem med at blive gift, og lade dem overtage familiens ejendom til den rette tid. Hvis forældre og børn følger disse regler, vil familien altid leve uden stridigheder.

En elev bør rejse sig når læreren kommer ind, tjene ham, følge hans vejledninger, ikke glemme at give ham ofre, og lytte med respekt til hans undervisning.

En lærer skal, på sin side, opføre sig rigtigt og tjene som et godt eksempel for eleverne. Han skal korrekt videregive det, han selv har lært, forberede eleven til at modtage ære, og huske at beskytte ham mod alt ondt. Hvis en lærer og hans elev følger disse regler, vil forholdet mellem dem altid være godt.

En mand må behandle sin kone med respekt og

venlighed, og være hende tro. Han skal lade hende tage sig af arbejdet i huset, og af og til give hende gaver. Konen må ikke forsømme pligterne i huset, hun må behandle tjenestefolkene godt, være sin mand tro, og ikke ødsle mandens indtægter bort. Hvis et ægtepar følger disse regler, vil det kunne leve lykkeligt og uden skænderier.

Reglerne for venskab siger, at vennerne altid skal føle sympati for hinanden, give det som den anden mangler, altid tale pænt til hinanden, og forsøge at hjælpe hinanden.

Man skal forsøge at forhindre, at ens ven kommer på afveje, beskytte hans ejendom, og hjælpe ham med gode råd når han får problemer, og hvis det bliver nødvendigt, endog forsørge hans familie. Gør venner således, vil de bevare venskabet, og leve lykkeligt i hinandens selskab.

En herre må gøre fem ting for sine tjenere. Han bør give dem arbejde i overensstemmelse med deres evner, give dem en god løn, tage sig af dem, når de er syge, dele gode ting med dem, og give dem tilstrækkelig fritid.

En tjener må gøre fem ting for sin herre. Han må stå

op før sin herre om morgenen, og gå i seng efter ham om aftenen. Han må altid være ærlig, bestræbe sig på at gøre sit arbejde så godt som muligt, og ikke kaste skam over sin herres navn. Hvis herren og tjeneren følger disse regler, vil de kunne leve fredeligt og uden stridigheder.

En troende bør få hele sin familie til at følge Buddhas lære. De bør alle respektere deres buddhistiske lærer, behandle ham høfligt, følge hans vejledninger, og huske at give ham offergaver.

En lærer som prædiker Buddhas lære, må forstå læren rigtigt, forkaste forkerte fortolkninger, fremhæve det gode, og forsøge at lede de troende ad den rette vej.

Følger en familie disse regler og lader den sande lære være midtpunktet i tilværelsen, vil familien trives.

Et menneske som bøjer sig i de seks retninger, gør det ikke for at beskytte sig mod udefra kommende ulykker, men for at hindre, at onde tanker opstår i dets eget sind.

2. Et menneske må selv kunne afgøre, hvem det ønsker at være venner med, og hvem det ønsker at undgå.

Dem som det bør undgå, er de griske, dem som taler for meget, dem som bruger falsk smiger, og dem som er ødsle.

Dem som det bør være venner med, er dem som er hjælpsomme, dem som vil tage del i ens sorger og lykke, dem som giver gode råd, og dem som kan føle sympati for andre.

En sand ven er én, som altid vil følge vejen, altid bekymre sig for sin vens velbefindende, trøste ham, hvis han rammes af ulykker, og ikke røbe hans hemmeligheder.

Det er ikke let at finde en sådan ven, og man bør derfor også selv forsøge at blive en sådan ven. Som solen skinner og opvarmer jorden, vil en sand ven med sine gode gerninger bringe lys og varme til samfundet.

3. Man vil ikke kunne gengælde sine forældres godhed, selv om man bar sin mor på sin højre skulder og sin far på sin venstre skulder i hundrede år.

Og selv om man badede sine forældre i velduftende vand hver dag i hundrede år, opfyldte alle forpligtelser

mod sine forældre, fik dem gjort til konge og dronning, og gav dem alle rigdomme i verden, ville det ikke være muligt at gengælde deres godhed.

Men hvis man kan lede sine forældre til Buddhas lære, og overtale dem til at forlade den forkerte vej og begæret, så vil man have gjort mere end at gengælde deres godhed.

Buddha vil altid være til stede i det hus, hvor forældrene bliver respekteret.

4. I et hjem kommer mennesker i nær kontakt med hinanden, og hvis sindene elsker hinanden, bliver hjemmet som en blomstrende have. Men hvis sindene har et uharmonisk forhold, vil det være som om en storm raser gennem haven.

Hvis der opstår uoverensstemmelser i ens familie, bør man ikke give andre skylden, men i stedet forsøge at kontrollere sit eget sind, og følge den rette vej.

5. Der var engang en mand, som var meget troende. Før han blev voksen, døde hans far, men han levede derefter med sin mor, og blev senere gift.

Først levede de tre lykkeligt sammen, men på grund af en mindre uoverensstemmelse begyndte konen og svigermoderen at hade hinanden. Deres forhold blev dårligere og dårligere, og til sidst rejste svigermoderen bort.

Nogen tid efter at svigermoderen var rejst, fik det unge par en søn. Svigermoderen hørte fra andre, at den unge kone skulle have sagt: „Min svigermore plagede mig altid, og mens vi boede sammen, skete der aldrig noget godt; men efter at hun forlod os, skete denne lykkelige begivenhed."

Svigermoderen blev da meget vred, og råbte: „Der findes ingen retfærdighed i denne verden, hvis der sker lykkelige begivenheder, fordi en mor drives fra sit hjem."

„Vi må begrave en sådan retfærdighed," råbte hun som en vanvittig, og gik til en gravplads for at holde en begravelsesceremoni.

En gud hørte om dette, og viste sig for hende for at tale hende hende til fornuft, men forgæves.

Da sagde guden til hende: „Skal jeg da lade din

svigerdatter og hendes barn brænde for at tilfredstille dig?"

Da svigermoderen hørte dette, forstod hun sin fejltagelse, og bad guden om i stedet at beskytte dem. Også hendes søn og svigerdatter indså, hvilken uret de havde gjort hende, og kom til gravpladsen for at bede om forladelse. Guden fik dem forsonet, og derefter levede de atter lykkeligt sammen.

Retfærdigheden forsvinder aldrig, medmindre man selv vender sig fra den. Den kan synes at forsvinde, men i virkeligheden eksisterer den altid. Hvis den synes at forsvinde, er det, fordi man mister den i sit eget sind.

Uoverensstemmelser kan ofte medføre uoverskuelige ulykker. En mindre misforståelse kan føre til en stor katastrofe. Man må især i det daglige liv med sin familie være på vagt overfor dette.

6. Alle i en familie må arbejde som flittige myrer og bier, og ingen må forvente, at deres arbejde bliver gjort af andre.

Man må heller ikke tænke, at alt hvad man har tjent, tilhører en selv. Noget af det må man dele med andre, noget må opspares til brug i nødssituationer, noget må

anvendes til at hjælpe landet og samfundet, og noget må gives til de religiøse lærere.

Man bør altid huske, at der findes ikke noget i denne verden som kan kaldes „mit". Det man kommer i besiddelse af, er betinget af årsagsforhold, og er kun noget man får til lån i en kortere periode. Derfor må man være omhyggelig med sine ting, og ikke bruge dem til selviske formål.

7. Kong Udayanas kone, dronning Syamavati, gav en gang Ananda fem hundrede stykker klæde. Ananda blev meget glad for denne gave.

Da kongen hørte dette, mistænkte han Ananda for at have modtaget klædestykkerne på grund af griskhed, og spurgte ham derfor, hvad han havde i sinde at bruge dem til.

Ananda svarede: „Deres majestæt, mange af munkene går i laset tøj. Jeg vil derfor give klæderne til dem."

„Hvad vil I gøre af de gamle klæder?"

„Vi vil lave sengetæpper af dem."

„Hvad vil I gøre med de gamle sengetæpper?"

„Vi vil lave pudebetræk af dem."

„Hvad vil I gøre med de gamle pudebetræk?"

„Vi vil lave gulvtæpper af dem."

„Hvad vil I gøre af de gamle gulvtæpper?"
„Vi vil bruge dem til at tørre fødderne i."
„Hvad vil I bruge de gamle tørreklude til?"
„Vi vil lave karklude af dem."
„Hvad vil I bruge karkludene til?"
„Deres majestæt, dem vil vi rive i små stykker, blande dem med mudder, og bruge dem til at lave vægge med."

Alt må bruges med omtanke. Alt må genbruges. For intet er „vores", alt hvad vi har, ejer vi kun midlertidigt.

II

KVINDENS LIV

1. Der findes fire typer kvinder: Den første type er de som let bliver vrede uden grund, som ofte skifter mening, som er griske, som bliver misundelige, når andre er lykkelige, og som ikke hjælper folk i nød.

Den anden type er kvinder, som også let bliver vrede over småting, ofte skifter mening, og som er griske, men som ikke er misundelige, når andre har medgang, og som hjælper folk i nød.

Den tredje type er de kvinder som er tolerante, og som ikke let bliver vrede. De skifter heller ikke let

mening, og kan kontrollere deres griskhed, men de er misundelige, når de ser andres lykke, og har ingen medfølelse med folk, der lider nød.

Den fjerde type er de kvinder, som er tolerante, ikke let bliver vrede, som kan kontrollere deres griskhed, og som føler med, og hjælper, de mennesker som lider nød.

2. Når en ung kvinde gifter sig, må hun huske følgende gode forsætter: „Jeg vil ærbødigt tjene min mands forældre. De har givet os alle de goder, vi har, og er vore beskyttere; derfor må jeg være taknemmelig mod dem, og hjælpe dem når som helst jeg har mulighed for det."

„Jeg må vise ærbødighed for min mands lærer, fordi han har givet min mand den hellige lære, uden hvilken vi ikke kan leve et rigtigt liv."

„Jeg må kultivere mit sind således at jeg er i stand til at forstå min mands arbejde, og jeg må aldrig vise ligegyldighed overfor hans arbejde."

„Jeg må kende hver enkelt tjeners mentalitet og evner, og finde ud af hvilke livretter han har, således at jeg kan tage mig godt af ham. Jeg vil være påpasselig med min mands indtægter og ikke kun bruge dem til mine

egne formål."

3. Forholdet mellem mand og kone blev ikke blot skabt for deres bekvemmeligheds skyld. Det har en dybere betydning end den at to kroppe bor sammen under samme tag. Mand og kone skal sammen bestræbe sig på at forbedre deres sind ved at følge anvisningerne i den hellige lære.

Et gammelt ægtepar, som blev omtalt som det ideele ægtepar, kom engang til Buddha og sagde: „Herre, vi har kendt hinanden siden barndommen, og har været gift i mange år, men der har aldrig været nogen overensstemmelser mellem os, og vi har altid været hinanden tro. Fortæl os nu, om vi også kan leve sammen som ægtepar i det næste liv."

Buddha svarede dem således: „Hvis I begge har den samme tro, modtog Læren på den samme måde, gør de samme gode gerninger, og har den samme visdom, så vil I leve med det samme sind efter genfødslen."

4. Sujata, den rige købmand Anathapindadas ældste søns kone, var overlegen, viste ingen respekt for andre, lyttede ikke til sin mands eller sine svigerforældres råd, og derfor opstod der uoverensstemmelser i familien.

En dag besøgte Buddha Anathapindada og så forholdene i hjemmet. Han kaldte på Sujata og sagde til hende:

„Sujata, der findes syv typer koner."

„Den første type er som en morder. Hun har et urent sind, ærer ikke sin mand, og til sidst vil hun give sit hjerte til en anden."

„Den anden type er som en tyv. Hun forstår ikke sin mands arbejde, og tænker kun på at tilfredstille sig selv, Hun bortøder sin mands formue for at kunne more sig selv, og stjæler derfor fra ham."

„Den tredje type er som en mand, hun forsømmer husholdningen, er doven og skælder sin mand ud."

„Den fjerde type er som en mor. Hun tager sig af sin mand, som var han hendes barn, elsker ham, og er påpasselig med hans indtægter."

„Den femte type er som en søster. Hun er oprigtig, og tjener sin mand som en ærbar og trofast søster."

„Den sjette type er som en ven. Hver gang hun ser sin mand, glædes hun, og hun behandler ham som en ven,

hun ikke har mødt i lang tid. Hun opfører sig korrekt og viser ærbødighed for sin mand."

„Endelig er der typen, der er som en tjenestepige. Hun hjælper manden godt og respekterer ham, og følger hans råd. Hun er hverken selvisk eller hadefuld, og prøver altid at gøre sin mand lykkelig."

Buddha spurgte den unge kone: „Sujata, hvilken type ønsker du at blive?"

Da Sujata hørte dette, skammede hun sig, og lovede, at hun ville blive som tjenestepigen, og tjene sin mand, så de sammen kunne finde den rette vej til Erkendelsen.

5. Amrapali var en af Vaisalis velhavende og berømte kurtisaner, som havde mange prostituerede i sin tjeneste. En dag besøgte hun Buddha og bad om hans vejledning.

Buddha sagde til hende:

„Amrapali, en kvinde bliver let vildledt, hun har et stærkt begær, og bliver let jaloux. På vejen mod Erkendelsen, vil hun derfor møde flere hindringer end manden."

„Det er derfor vanskeligere for en kvinde at følge den rette vej, især hvis hun er ung og smuk. Du må overvinde alle fristelser for at kunne finde vejen til Erkendelsen."

„Amrapali, du må huske, at fristelser som rigdom og elskov ikke er skatte, der varer evigt. Kun Erkendelsen er en evig skat. Sunde stærke mennesker bliver også syge, unge vil ældes, og alle som lever, må til sidst dø. Nogle må forlade den de elsker, og leve med en de hader; man kan ikke få alt hvad man ønsker sig. Sådan er livets lov."

„Det eneste som kan beskytte dig, er Erkendelsen. Du må derfor skynde dig at finde vejen til denne."

Hun fulgte hans råd, blev hans discipel, og skænkede en smuk park til Ordenen.

6. Mænd og kvinder har lige store muligheder for at finde vejen til Erkendelsen. Hvis en kvinde beslutter sig til at søge Erkendelsen, vil hun blive „en oprigtigt søgende

kvinde."

Kong Prasenajit og dronning Ayodhyas datter, Mallika, søgte Erkendelsen. Hun var stærk i troen og gav i Buddhas nærværelse følgende ti løfter:

„Herre, fra nu af og indtil jeg har opnået erkendelsen, vil jeg aldrig bryde de hellige bud, ikke være arrogant overfor nogen, som er ældre, ikke blive vred på nogen; ikke være misundelig på nogen; ikke ønske deres rigdom, ikke være nærig, men dele min rigdom og lykke med de fattige. Jeg vil være venlig mod alle mennesker, give almisser til de fattige, sætte mig i deres sted, og tænke på, hvad der kan gavne dem, og upartisk forsøge at hjælpe dem uden at tænke på mig selv. Hvis jeg møder folk, som er ensomme, som er kommet i fængsel, som lider af sygdomme, eller som har problemer, vil jeg forsøge at opmuntre dem ved at forklare Sandhedens Lov. Hvis jeg ser andre som fanger dyr og er onde ved dem, eller som bryder andre regler i Læren, vil jeg så godt jeg formår straffe dem, hvis de bør straffes, og vejlede dem, hvis de bør vejledes, og få dem til at holde op med sådanne handlinger. Jeg vil ikke glemme at modtage den sande lære, for de som glemmer den, fjerner sig snart fra

sandheden, der findes i alt, og er ikke i stand til at nå Erkendelsens bred."

„Jeg vil endvidere fremsige tre ønsker for at frelse alle ulykkelige mennesker: „Jeg ønsker at kunne give alle mennesker fred i sindet. Jeg tror, at dette ønske, lige meget hvilket liv, jeg herefter får, vil blive en godhedens rod, som vokser op til at blive den sande læres visdom."

„Jeg ønsker, at jeg utrætteligt må kunne prædike læren til andre, efter jeg selv har modtaget den sande læres visdom."

„Og endelig ønsker jeg, at jeg kan beskytte denne lære, selv om jeg må ofre både min ejendom, mit legeme, eller mit liv."

Familielivets sande mening er at kunne give hinanden støtte på vejen til Erkendelsen. Også en kvinde kan blive en af Buddhas store disciple, hvis hun bestemmer sig for at søge Erkendelsen og afgiver de samme løfter som Mallika.

III

LEVEREGLER FOR ALLE

1. Der er syv vigtige leveregler, som folk må følge for at gøre et land velstående.

For det første må man ofte mødes for at diskutere politiske forhold, og alle må bidrage til landets forsvar.

For det andet må folk fra alle samfundslag mødes for at diskutere landets problemer.

For det tredje bør folk respektere landets gamle traditioner, og ikke ændre dem uden grund, og alle bør bestræbe sig på at følge de vedtagne regler.

For det fjerde bør folk respektere forskellene i køn og alder, og forsøge at bevare samfundets og familiens renhed.

For det femte bør folk vise omsorg for deres forældre, og tjene deres lærere.

For det sjette bør folk ære deres forældres grave og holde mindeceremonier for dem.

For det syvende bør folk følge de dyder, der fører til den rette vej, rose gode handlinger, følge anvisninger fra

gode lærere, og give dem offergaver.

Et hvilket som helst land, som følger disse regler, vil uden tvivl øge sin rigdom, og blive respekteret af andre lande.

2. Der var engang en konge, som på grund af sin godhed blev kaldt „Det store lys' konge". Han forklarede sine principper på følgende måde:

For at kunne regere et land må man først være i stand til at kontrollere sig selv. En hersker bør vise folket, at han har medlidenhed, og må hjælpe alle med at få et rent sind, så de kan finde den største lykke af alle, lykken og freden man finder ved at modtage den sande lære.

Når fattige kommer til ham, må han åbne sit skatkammer, og lade dem tage så meget de vil, og bruge lejligheden til at belære dem om glæden ved at kunne frigøre sig fra alle onde tanker.

Folk opfatter ting forskelligt, afhäengigt af deres sindstilstand. Nogen synes, at deres by er smuk, men andre synes måske, at den er grim. Det er forskelle i menneskers sind og omgivelser, der får dem til at tænke forskelligt.

De som respekter læren og har et rent sind, vil i sten og træer se lys og farver fra ædelstene. Men griske mennesker som ikke kan kontrollere deres sind, er end ikke i stand til at se skønheden i det smukkeste slot.

Alt i menneskers daglige liv er således. Alt har sin rod i sindet, og derfor må en hersker først lære sine undersåtter hvordan de kan kontrollere deres sind."

3. Den vigtigste regel er, som de „Det store lys' konge" sagde, at lære folk hvordan de kan kontrollere deres eget sind.

At kontrollere sit sind betyder det samme som at søge Erkendelsen, og derfor må en hersker først og fremmest tro på Buddhas lære.

Hvis en hersker tror på Buddha og hans lære, og ærer dem som viser medfølelse og høj moral, vil han ikke få fjender eller møde had, og landet vil uden tvivl blive rigt.

Hvis et land er rigt, vil det ikke ønske at angribe andre lande, og det behøver ingen angrebsvåben.

Når alle er lykkelige og tilfredse, vil klasseforskelle forsvinde; der udføres flere gode gerninger, gode dyder fremelskes, og mennesker vil respektere hinanden.

Alle vil blive velstående, vejret vil blive normalt, sol, måne og stjerner vil skinne, regnen vil komme til rette tid, og alle naturkatastrofer vil undgås.

4. Det er en herskers pligt at beskytte folket. Han er folkets forældre, og må beskytte det med sine love. Han må sørge for sit folk, som forældre passer på deres børn. På samme måde som en mor skifter ble på sit barn, før det begynder at græde, må han fjerne folkets lidelser, og give det lykke, før der fremkommer klager. Folket er hans lands rigdom, og hans styre er ikke perfekt, før alle i landet lever i fred.

En hersker må derfor altid have sit folks velfærd i tankerne. Han må tænke på dets besværligheder og på dets lykke, og lægge planer for dets velstand. Han må derfor være informeret om mange ting: vand, vind, regn, afgrøder, høst og solen, samt om folkets sorger og glæder. For at kunne dømme retfærdigt, må han være informeret

om menneskers synder og dyder.

En viis hersker ved, at han må hjælpe folket, når det lider nød, og beskatte det, når det er velhavende. Han opkræver aldrig flere skatter end nødvendigt, således at folket ikke udplyndres.

En viis hersker beskytter folket med sin magt og værdighed. Kun en hersker, som leder sit land på denne måde, fortjener at blive kaldt en konge.

5. Sandhedens konge er kongen over alle konger. Hans slægt er ren og uplettet, han hersker ikke blot over hele verden, men er også Lærens beskytter.

Overalt hvor han færdes, forsvinder stridigheder og ondskab. Han hersker i overensstemmelse med Læren, og bringer fred til alle ved at uddrive alt had.

Sandhedens konge hverken dræber, stjæler eller bedriver hor. Han bedrager ikke, lyver ikke, og spilder

ikke tiden med intetsigende snak. I hans sind findes ikke griskhed, vrede og uforstandighed. Han fjerner disse onder, og erstatter dem med gode egenskaber.

Fordi hans styre er baseret på Læren, er han urørlig, og alle stridigheder og had mellem mennesker forsvinder. Derfor hersker der fred og harmoni i landet.

Han bringer lykke til alle, og kan derfor med rette kaldes „Kongen der beskytter Læren". Fordi sandhedens konge er konge over alle konger, vil alle glædes over hans dyder, og regere deres lande efter hans anvisninger.

6. En viis hersker vil også vise medlidenhed, når han må dømme mennesker. Han må undersøge alle sager grundigt, og derefter dømme i overensstemmelse med de fem følgende principper:

For det første må han undersøge om alle anklager er sande.

For det andet må han sikre sig, at han dømmer i sagen på det rigtige tidspunkt. Hvis han afsiger dom på et tidspunkt, hvor han har autoritet, er dommen effektiv, men hvis han afsiger dom på et tidspunkt, hvor han ingen autoritet har, er dommen uden værdi, og dette vil skabe forvirring. Han bør derfor vente med at afsige dom til det

rigtige tidspunkt.

For det tredje må han ikke lade sig lede af sine egne motiver, Han må forsøge at sætte sig i den anklagedes sted, og prøve at finde ud af, om denne handlede forsætligt eller uforsætligt. Hvis den anklagedes handling var utilsigtet, må han frikendes.

For det fjerde må han afsige domme med mildhed og ikke med strenghed. Det vil sige, at han skal afsige en retfærdig dom, og ikke en dom, der er hårdere end nødvendigt. En god hersker vejleder en forbryder med mildhed, og giver ham tid til at indse sine fejl.

For det femte må han afsige domme med medlidenhed, og ikke med vrede. Han må hade forbrydelsen, men ikke forbryderen, og give ham mulighed for at angre det skete.

7. Hvis én af et lands ministre forsømmer sine pligter; for eksempel kun arbejder på at skaffe sig selv fordele, og modtager bestikkelser, vil det medføre forringelse af folkets moral. Folk vil bedrage hinanden, de stærke vil angribe de svage, adelsmændene vil være ligeglade med almindelige menneskers forhold, de rige vil bedrage de fattige. Al retfærdighed vil derfor ophøre, og landets problemer vil øges.

Under sådanne omstændigheder, vil landets ærlige ministre tage deres afsked, vise mænd vil tie af frygt for repressalier, og kun folk som benytter smiger, vil besætte stillinger i regeringen. Disse mænd vil bruge deres magt til at berige sig selv, og tænker ikke på at hjælpe de fattige.

Under sådanne forhold er det ikke muligt at regere, og det politiske apparat bliver ødelagt.

Sådanne uduelige embedsmænd stjæler folkets lykke. De er værre end tyve, fordi de bedrager både herskeren og folket, og er årsagen til landets problemer. Kongen bør afskedige sådanne embedsmænd, og give dem den hårdeste straf.

Men selv om landet styres af en god konge, som følger anvisningerne i Læren, findes der en anden slags uhæderlighed. Det er uhæderligheden hos den, som kun tænker på sin kone og sine børn, men glemmer at tage sig af sine forældre. Mange sønner stjæler endog fra deres forældre, og glemmer alt hvad de har lært fra dem. Sådanne sønner hører til de værste mennesker i denne verden, fordi de lader hånt om forældrenes kærlighed, en kærlighed som ikke vil kunne gengældes selv om de ærer dem og tager sig af dem hele livet. De som er illoyale mod deres hersker, og de som ikke tager sig af deres forældre, bør straffes som de værste forbrydere.

Også en anden form for uhæderlighed kan findes selv i et land, som bliver styret af en konge som følger retfærdige love. Der er folk, som glemmer de tre skatte; Buddha, Dharma (Læren), og Sangha (Ordenen). Sådanne mennesker ødelægger landets templer, brænder hellige skrifter, gør de religiøse lærere til deres tjenere, og krænker derved Buddhas hellige lære. Sådanne mennesker hører også til de værste forbrydere.

Den slags mennesker ødelægger folkets åndelige tro, som er fundamentet for alle gode gerninger. Sådanne mennesker graver deres egne grave ved at fratage andre deres tro.

Disse tre synder er de værste af alle, og bør derfor straffes hårdt.

8. Det kan forekomme, at nogen foretager sammensværgelser mod en konge som styrer i overensstemmelse med Læren, eller at fremmede hære invaderer hans land. I sådanne tilfælde må kongen tænke på tre ting.

Først må han gøre sig klart, at disse oprørere eller fremmede hære ønsker at skade og undertrykke hans

folk. Derfor må han forsvare sit eget folk mod lidelser, endog med våben.

For det andet må han forsøge at finde måder at stoppe dem på uden anvendelse af våben.

For det tredje må han forsøge at fange dem levende, uden at dræbe dem, og fratage dem deres våben.

Ved at tænke således, vil han efter at have anbragt sine mænd i de rigtige positioner og givet dem instruktioner, kunne føre kampen på den rigtige måde.

Handler han således, vil alle soldaterne blive opmuntret af hans visdom og værdighed; de vil forstå grunden til krigen, og kæmpe modigt og loyalt for at forsvare kongens vise styre. En sådan krig bringer ikke blot sejr, men også gode dyder.

KAPITEL 3

ETABLERING AF ET BUDDHASAMFUND

I

FÆLLESSKABETS HARMONI

1. Lad os forestille os en bred mørk slette, som vrimler med dyr.

Fordi det er mørkt, vil de ikke kunne genkende hinanden, og løber forvildede og bange mellem hinanden. Det er i sandhed et sørgeligt syn.

Lad os nu forestille os, at der kommer en mand med en stor fakkel og oplyser hele sletten.

Dyrene som indtil da havde levet i mørke, vil nu kunne se hinanden, og opdage, at der er andre som de. De vil frydes og nyde at være sammen.

„En bred mørk slette", betyder her en verden, hvor mennesker lever i uvidenhedens mørke. De, hvis sind ikke er oplyste, vil gå omkring i ensomhed og frygt.

De fødes ensomme, og dør ensomme. De bevæger sig omkring uden formål, og føler sig naturligvis ulykkelige.

Med „en mand med en fakkel", menes Buddha, som åbenbarer sig som et menneske, og oplyser verden med visdommens lys.

I dette lys finder mennesker sig selv og andre, og glædes ved sammen at etablere et fredeligt samfund.

Selv om mange millioner mennesker bor sammen, udgør de ikke et samfund, medmindre de kender hinanden.

Et ægte samfund er oplyst af visdommens lys, og mennesker her kender hinanden og lever harmonisk sammen.

I sandhed, harmoni er selve livet og meningen med et ægte fællesskab eller en organisation.

2. Der findes tre forskellige organisationer. Den første type er baseret på ledernes magt og rigdom.

Den anden type er dannet blot af bekvemmelighedshensyn, og vil kun vare så længe, som medlemmerne er tilfredse og ikke strides.

Den tredje type er den der har Læren som fundament, og harmoni som sjæl.

Det er naturligves den sidste type som er den bedste organisation, for i dén lever medlemmerne med samme sind, og herfra opstår mange gode dyder. Her er harmoni, tilfredshed og lykke.

Erkendelsen er som regn der falder på et bjerg og løber ned som små bække, som løber sammen til åer, der bliver til store floder, som løber ud i havet.

Den hellige læres regn falder på alle mennesker uden hensyn til hvilke forhold de lever under. De som modtager læren, samler sig i små grupper, derefter i organisationer og samfund, og befinder sig til sidst i Erkendelsens åbne hav.

Disse menneskers sind forenes som mælk og vand, og danner sammen et harmonisk fællesskab.

Derfor er den sande lære det fundamentale krav for at etablere en perfekt organisation, og som nævnt ovenfor, er den det lys, som gør det muligt for mennesker at lære hinanden at kende. Den glatter deres sinds ujævnheder, og får dem til at leve i harmoni.

En sådan organistation som henter sin styrke fra Læren, kaldes et sandt fællesskab.

Alle mennesker bør leve efter lærens anvisninger, og træne deres sind i overensstemmelse hermed.

Buddhas fællesskab inkluderer teoretisk alle mennesker, men i virkeligheden er det kun de troende, som er medlemmer.

3. I dette sande fællesskab, er der to slags medlemmer: de som prædiker for lægfolket, og de som forsyner lærerne med mad og klæder. Sammen vil de udbrede og bevare Læren.

For at fuldende fællesskabet, må der være perfekt harmoni mellem medlemmerne. Harmonien sikres ved at lærerne prædiker for lægfolket, og lægfolket ærer lærerne.

Medlemmerne i Buddhas fællesskab bør bestræbe sig på at leve i fred og uden stridigheder, glæde sig over at kunne bo sammen med andre der har samme tro, og forsøge at blive som ét sind.

4. Der er seks leveregler som man må følge for at skabe harmoni i fællesskabet. De er: at tale oprigtigt, opføre sig hensynsfuldt, bevare sit medfølende sind, dele med andre, overholde samme bud, og have de rigtige synspunkter.

Blandt disse leveregler, er den sidste den vigtigste, og omslutter de fem andre.

Der er også to sæt leveregler medlemmerne bør følge for at fællesskabet kan blomstre.

Reglerne i den første gruppe er:

(1) De bør ofte mødes for at diskutere Læren.

(2) De bør omgås hinanden som ligestillede, og respektere hinanden.

(3) De bør ære Læren og ikke lave om på reglerne.

(4) Gamle og unge bør være høflige mod hinanden.

(5) De skal opføre sig oprigtigt og udvise ærbødighed.

(6) De skal mødes på et fredfyldt sted for at rense deres sind, og bestræbe sig på at vise tilbageholdenhed.

(7) De skal holde af alle mennesker, tage venligt imod alle gæster, og pleje de syge. Et fællesskab som følger disse regler, vil aldrig opløses.

Den anden gruppe regler som medlemmerne bør følge, er: (1) At bevare et rent sind, og ikke ønske sig for mange ting. (2) At slukke begæret og undertrykke griskheden. (3) At være tålmodig og ikke strides. (4) At være stille, og ikke spilde tiden med intetsigende snak. (5) At følge Læren, og ikke være arrogant. (6) At bevare læren, og ikke følge andre lærer. (7) At være sparsommelig, og ikke bortødsle for mange penge på mad og klæder.

Hvis medlemmerne følger disse leveregler, vil fællesskabet bevares, og aldrig ødelægges.

5. Som det er blevet forklaret tidligere, er harmoni grundlaget for fællesskabet, og man må derfor være på vagt overfor alt som kan skabe uoverensstemmelser, og

søge at fjerne årsagerne så snart de opstår.

Man kan ikke fjerne blodpletter med blod; bitterhed fjernes ikke med bitterhed. Bitterhed fjernes kun ved at glemme den.

6. Der var engang en konge, som blev kaldt „Kong Kalamitet". Hans land blev besat af en krigerisk nabokonge, som hed Brahmadatta. Kong Kalamitet skjulte sig i nogen tid med sin kone og søn, men til sidst blev de taget til fange af fjendens mænd. Dog lykkedes det sønnen, den unge prins, at undslippe.

Prinsen forsøgte at finde en måde hvorpå han kunne redde faderen fra døden på skafottet. Men han var kun i stand til at snige sig forklædt hen til henrettelsespladsen, og se sin far blive ført til skafottet.

Faderen genkendte sin søn, og sagde, som om han talte til sig selv: „Sørg ikke længe, forhast dig ikke, bitterhed kan kun fjernes ved at glemme den."

Herefter søgte prinsen længe en mulighed for at hævne faderens død. Til sidst lykkedes det ham at blive

ansat på Brahmadattas slot, og her vinde kongens tillid.

En dag da kongen var på jagt, tænkte prinsen, at nu var tidspunktet kommet, hvor han måtte hævne sin fars død. Det lykkedes ham at få ledt kongen væk fra soldaterne, og ride med ham til et afsides sted. Kongen blev til sidst træt, og han lagde sig ned og faldt i søvn med hovedet i prinsens skød; så stor var hans tillid til ham.

Prinsen trak da sin dolk frem og holdt den mod kongens strube, men pludselig kom han i tanker om hvad hans far havde sagt på vejen til skafottet, og han kunne ikke få sig selv til at dræbe kongen. Mens han tøvede, vågnede kongen med et sæt og sagde, at han havde drømt, at Kong Kalamitets søn forsøgte at dræbe ham.

Prinsen holdt da kongen fast, røbede sin identitet som Kong Kalamitets søn, og sagde, at nu var hævnens time kommet. Men igen kunne han ikke få sig selv til at dræbe kongen, og til sidst kastede han dolken bort og faldt på knæ foran kongen.

Kongen hørte prinsens beretning, og blev meget bevæget, han tilgav prinsen, og bad ham også tilgive mordet på faderen. Han gav det erobrede land tilbage til prinsen, og der blev derefter fred mellem de to lande.

Kong Kalamitets sidste ord: „Sørg ikke i land tid", betyder, at man ikke skal føle sig bitter længe. „Forhast dig ikke", vil sige, at man skal tænke sig godt om før man bryder et venskab.

Bitterhed fjernes ikke med bitterhed, men kun ved at blive glemt.

For at bevare fællelsskabets harmoni, er det nødvendigt, at alle dets medlemmer følger moralen i denne historie.

Ikke kun medlemmerne af fællesskabet, men også alle andre, bør i deres daglige liv leve i denne ånd.

II

BUDDHAS LAND

1. Hvis en munkeorden lever i harmoni, og ikke glemmer pligten til at udbrede Buddhas lære, vil ordenen gradvist vokse sig større, og Læren spredes.

Dette betyder, at flere og flere vil søge vejen til Erkendelsen, og at griskhedens, vredens og uforstandighedens hær, som ledes af uvidenhedens og begærets onde konge, vil trække sig tilbage, og visdommen, lyset,

og glæden vil få overtaget.

Djævlens styre er fyldt med griskhed, mørke, stridigheder, sværd, blod, jalousi, fordomme, had, bedrageri, smiger, sleskhed, hemmelighedskræmmeri, og bagtalelse.

Men hvis visdommens lys skinner her, og medlidenhedens regn falder, vil troens rødder få fodfæste, og glædens blomster folde sig ud; og djævlens land vil på et øjeblik forvandles til Buddhas land.

Og på samme måde som en sval brise og nogle få blomster bebuder forårets komme, så vil græs, træer, bjerge og floder blive fyldt med liv for et menneske som har opnået Erkendelsen.

For når et sind renses, vil også omgivelserne blive rene.

2. I et land, hvor der leves i overensstemmelse med Læren, vil alle mennesker have et rent sind. Lyset fra Buddhas store barmhjertighed skinner uophørligt på, og beskytter alle mennesker, og hans ånd uddriver alle urenheder fra deres sind.

Et rent sind bliver et dybt sind og et sind, som følger Vejen, et sind som giver almisser, et sind som overholder

reglerne, et tålmodigt sind, et utrætteligt sind, et roligt sind, et viist sind, et medfølende sind, og et sind som på alle mulige måder forsøger at lede andre mennesker til Erkendelsen, således at Buddhas storslåede land kan etableres.

Et hjem med ens kone og børn bliver forvandlet til et hjem hvor Buddha er til stede, Et land hvor der hersker sociale uretfærdigheder, bliver også forvandlet til et land styret af Buddhas retfærdige ånd.

Et kejserligt palads, der er bygget af begærlige mennesker, kan ikke gøres til Buddhas hjem. Men han kan tage bolig selv i en fattig hytte, hvor månens lys skinner igennem hullerne i taget, hvis hyttens ejer har et rent sind.

Når Buddhas land bliver bygget af et enkelt menneskes rene sind, vil dette sind blive samlingspunktet for mange andre der har samme tro. Troen på Buddha vil sprede sig fra det enkelte menneske til familien, fra familien til landsbyen, fra landsbyen til byer, til hovedstæder, lande, og til sidst til hele verden.

I sandhed, det at udbrede Læren vil sige at gøre Buddhas land større.

3. Det er sandt, at når man betragter denne verden med dens griskhed, uretfærdighed og blodsudgydelser, kan den synes at være djævlens værk. Men når folk begynder at tro på Buddha, vil blodet forvandles til mælk, griskhed til medlidenhed, og djævlens verden vil blive til Buddhas Rene Land.

Det kan synes at være en umulig opgave et tømme et hav med en øse, men beslutsomheden man viser ved at prøve på det, er den samme beslutsomhed man må have for at tro på Buddha.

Buddha venter på den modsatte bred. Her er Erkendelsens verden, hvor der ikke findes griskhed, vrede, uforstand lidelse eller bekymringer, men kun visdommens lys og medlidenhedens regn.

Det er et fredeligt land, hvor de lidende, de sørgende, og de, som er udmattede af anstrengelserne ved at prædike Buddhas lære, kan finde hvile.

I dette land er der grænseløst lys og evigt liv. De som kommer hertil, vil aldrig vende tilbage til forblindelsens verden.

Dette rene land er fyldt med Erkendelsens lykke, blomsterne her udsender visdommens dufte, og fuglene

synger om den hellige lære. Det er dette land alle mennesker må stræbe efter at nå.

4. Men selv om landet er et sted hvor man kan hvile sig, er det ikke et sted for dovenskab. De smukke blomsterbede skal ikke bruges som senge, hvor man kan sove så længe man ønsker; de er steder, hvor de som har arbejdet hårdt, kan hvile sig en stund, før de genoptager deres arbejde med at udbrede Buddhas lære.

Buddhas mission er endeløs. Den vil fortsætte så længe mennesker og andre levende skabninger lever på jorden, og så længe disses sind skaber nye verdener.

Buddhas børn, som ved hans styrke har kunnet komme til det rene land, vil ønske at vende tilbage til landet de kom fra, for der at hjælpe med at udbrede hans lære.

På samme måde som flammen fra et stearinlys kan antænde andre stearinlys, og alligevel brænde med samme styrke, vil også Buddhas lys uden at svækkes skinne på det ene sind efter det andet.

Buddhas børn vil også påtage sig hans mission, og

utrætteligt arbejde på at smykke hans Rene Land.

III

DE SOM HAR GJORT BUDDHA ÆRE, OG ER BLEVET OPTAGET I HANS HELLIGE LAND

1. Kong Udayanas kone, dronning Syamavati var fast i troen på Buddha.

Hun boede i paladsets inderste rum, og gik aldrig ud. Men hendes tjenestepige, den pukkelryggede Uttara, som havde en god hukommelse, gik altid ud for at høre Buddhas prædikener, og når hun kom tilbage, gentog hun alt, hvad hun havde hørt, for Syamavati, som således fik øget sin visdom og styrket sin tro.

Kongens anden kone, Magandeiya, var meget jaloux på Syamavati, og forsøgte at få hende dræbt. Hun bagtalte hende for kongen, som til sidst troede på løgnene, og besluttede at beordre Syamavati henrettet.

Men Syamavati stod roligt foran kongen med et udtryk der udstrålede så megen mildhed, at kongen ikke kunne få sig selv til at dræbe hende. I stedet bad han hende tilgive at han havde troet på løgnene om hende.

Magadeiya blev nu endnu mere vred, og en dag

kongen var ude, fik hun nogle onde mænd til at sætte ild på paladsets indereste rum. Syamavati bevarede roen, og beroligede de opskræmte tjenestepiger, og døde derefter uden frygt i ånden, hun havde lært fra Buddha. Den pukkelryggede Uttara indebrændte ligeledes.

Blandt Buddhas mange kvindelige disciple, er disse to de mest lovpriste: Dronning Syamavati som den mest medfølende, og Uttara som den gode lytter.

2. En af Buddhas fætre, Kong Mahanama fra Shakya-klanen, troede fast på Buddhas lære, og var en af hans mest hengivne disciple.

Nabolandets konge, den grusomme Virudaka, besatte på den tid Shakya-klanens land, og ville dræbe alle i klanen. Mahanama gik til Virudaka og bad ham skåne sit folk. Han vidste, at det ville være svært at overtale den onde Virudaka, og kom derfor med det forslag, at Virudaka skulle lade fangerne løbe så længe som han kunne holde sig under vandet i en dam i nærheden.

Virudaka tænkte, at et menneske ikke kunne holde sig under vandet i ret land tid, og gik med på forslaget.

Borgens porte blev åbnet mens Mahanama holdt sig under vandet, og folk løb for at komme i sikkerhed. Men han kom ikke op igen, for han havde ofret sit liv ved at binde sit hår fast til en rod under vandet.

3. Utpalavarna var en berømt nonne; hun blev anset for at være lige så viis som Maudgalyayana, en af Buddhas største disciple. Hun var leder af nonneordenen, og prædikede utrætteligt Læren til de andre nonner.

Devadatta var en meget ond mand, som forgiftede kong Ajatasatrus sind, og overtalte ham til at forkaste Buddhas lære. Men senere angrede Ajatasatru, og blev en af Buddhas ydmyge diciple.

Da Davadatta nogen tid senere kom til kongen, og bad om at få foretræde, blev han derfor afvist ved borgens port. Kort efter så han Utpalavarna komme ud fra borgen, og dette gjorde ham så rasende, at han trak sit sværd, og sårede hende alvorligt.

Hun gik trods store smerter tilbage til klostret, hvor disciplene blev meget forfærdede, da de så hende. Men hun trøstede dem og sagde: „Søstre, livet er uberegneligt, alt er forgængeligt og uden substans. Kun Erkendelsens verden er fredelig og sikker. I må fortsætte jeres

bestræbelser på at følge vejen." Efter således at have givet sine sidste instruktioner, døde hun med fred i sindet.

4. Angulimalya, en grusom bandit, som havde dræbt mange mennesker, blev frelst af Buddha, og blev en af hans disciple.

En dag, da han som tiggermunk kom til en landsby, blev han straffet for sine tidligere synder. Nogle folk, som genkendte ham, overfaldt ham og sårede ham. Men han gik blødende tilbage til klostret, hvor han faldt på knæ foran Buddha og takkede ham, fordi han havde fået lejlighed til at lide for sine tidligere synder.

„Herre, jeg havde egentligt en navn som betød „harmløs", men på grund af min uvidenhed dræbte jeg mange mennesker. Fra hver af disse tog jeg en finger, og derfor blev jeg kaldt Angulimalya, „fingersamleren"."

„Men siden har jeg forstået visdommen i de tre skatte. Når en mand ager med stude eller heste, bruger han en pisk eller et reb. Men De, herre, har renset mit sind uden at bruge hverken pisk, reb, eller krog."

„I dag har jeg fået den straf jeg har fortjent. Jeg ønsker ikke at leve eller at dø. Jeg venter bare roligt på det som måtte komme."

5. Maudgalyayana var, som Sariputra, en af Buddhas største disciple. Da andre religioners lærere så, hvorledes Buddhas lære spredtes som rindende vand, som folk begærligt drak; blev de misundelige og forsøgte at lægge den hindringer i vejen.

Men intet kunne forhindre Læren i at udbredes. De andre religioners lærere forsøgte da at dræbe Maudgalyayana.

To gange undslap han, men den tredje gang blev han omringet af en stor gruppe af sine fjender og slået ned.

Hjulpet af Erkendelsens styrke, modtog han uberørt deres slag, og selv om hans knogler blev knust, og hans kød blev sønderrevet, døde han med et roligt sind.

KILDEHENVISNINGER

Forkertelser: DN-Dīgha Nikāya
MN-Majjhima Nikāya
SN-Saṃyutta Nikāya
AN-Aṅguttara Nikāya

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
			BUDDHA
Kapitel 1			
1	2	1	Forskellige sutta
	5	1	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	12	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	24	Forskellige sutta
	7	1	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	7	6	Forskellige Sutta
	7	13	Sutta-nipāta 3-2, Padhāna-sutta
	7	20	Forskellige Sutta
	8	11	Vinaya, Mahāvagga 1
	9	12	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
2	10	15	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	11	9	Parinibbāna-sutta
	13	9	Parinibbāna-sutta
	13	14	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
Kapitel 2			
1			Amitāyur-dhyāna &
	15	1	Vimalakīrti-nirdeśa sūtra

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	15	5	Śūraṃgama-sūtra
	15	9	Vimalakīrti-nirdeśa Mahāparinirvāṇa sūtra
	16	6	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
	17	1	Mahāyāna-Jakata-cittabhūmiparīkśa sūtra
	17	8	Mahāparinirvāna-sūtra
2	19	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 3
	20	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 4
	21	15	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 5
3	22	18	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
Kapitel 3			
1	25	1	Avataṃsaka-sūtra 5
	26	5	Mahaparinirvāṇa-sūtra
	26	11	Avataṃsaka-sūtra
	26	19	Suvarṇaprabhāsottamarājasūtra 3
2	29	6	Avataṃsaka-sūtra
	29	12	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
	29	16	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra
	29	22	Avataṃsaka-sūtra
	30	5	SN 35-5
	30	9	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	32	10	MN 8-77, Mahāsakulūdayi-sutta
	33	5	Mahāparinirvāṇa-sūtra

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	33	15	Laṅkāvatāra-sūtra
	34	4	Avataṃsaka-sūtra 32
	34	17	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 25
	35	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	35	14	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2
	35	19	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2

DHARMA

Kapitel 1

1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6 & SN 56-11-12, Dhammacakra-pravartana-sutta
	39	13	Itivuttaka 103
	40	4	MN 2, Sabbāsava-sutta
	40	10	Toogfyrredeles sūtraen 18
	41	3	Śrīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
3	42	17	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśa-bhūmika

Kapitel 2

1	46	1	MN 4-35, Cūḷasaccaka-sutta
	48	7	AN 5-49, Rajah-muṇḍa-sutta
	48	15	AN 4-185, Samaṇa-sutta
	49	3	AN 3-134, Uppāda-sutta
2	49	10	Laṅkāvatāra-sūtra
	49	13	Avataṃsaka-sūtra 2
	50	1	Avataṃsaka-sūtra 16

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	50	14	Avataṃsaka-sūtra 22, Daśa-bhūmika
	51	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	51	6	AN 4-186, Ummagga-sutta
	51	9	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	52	1	SN 2-1-6, Kāmada-sutta
3	52	11	Avataṃsaka-sūtra 16
	52	18	Laṅkāvatāra-sūtra
	53	14	MN 3-22, Alagaddūpama-sutta
	54	9	Laṅkāvatāra-sūtra
	54	12	Laṅkāvatāra-sūtra
4	57	10	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	58	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	58	7	SN 35-200, Dārukkhandha-sutta
	58	13	Laṅkāvatāra-sūtra og andre
	59	5	MN 2-18, Madhupiṇḍika-sutta
	59	19	Laṅkāvatāra-sūtra
	60	11	Laṅkāvatāra-sūtra
	61	9	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	63	10	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
	63	17	Laṅkāvatāra-sūtra og andre
Kapitel 3			
1	65	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5 Vinaya, Cūḷavagga 5-21
	66	7	Śūraṃgama-sūtra

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
2	71	8	Śūraṃgama-sūtra
	73	3	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	73	10	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 7 & Sūraṃgama-sūtra
	74	3	Avataṃsaka-sūtra 32
	74	7	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	74	11	Brahmajāla-sūtra
	75	2	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	75	22	Mahāparinirvāṇa-sūtra
Kapitel 4			
1	81	1	Śrīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
	82	8	AN 2-11
	82	11	Itivuttaka 93
	82	17	Vinaya, Mahāvagga
	83	8	AN 3-68, Aññātiṭṭhika-sutta
	83	19	AN 3-34, Āḷavaka-sutta
	84	15	Vaipulya-sūtra
	84	21	Vinaya, Mahāvagga 1-6, Dhammacakrapravartana-sutta
	85	3	MN 2-14, Cūḷadukkhak-khanda-sutta
	85	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	86	18	Itivuttaka 24
2	88	10	MN 6-51, Kandaraka-suttanta
	89	5	AN 3-130
	89	19	AN 3-113

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
3	90	7	Itivuttaka 100
	90	19	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
	91	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	93	1	AN 3-62
	93	16	AN 3-35, Devadūtra-sutta
	94	16	Therīgāthā Aṭṭhakathā
4	95	19	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2

Kapitel 5

1	102	1	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 1
	105	14	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
	107	5	Amitāyur-dhyāna-sūtra
2	110	16	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra

PRAKTISERING AF LÆREN

Kapitel 1

1	116	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	117	18	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	118	11	SN 35-206, Chapāna-sutta
	119	10	Toogfyrredeles sūtraen 41-2
	121	18	MN 2-19, Dvedhāvitakka-sutta
	122	12	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	123	11	AN 3-117
	124	1	MN 3-21 Kakacūpama-sutta
	127	1	MN 3-23, Vammīka-sutta
	128	12	Jātaka IV-497, Mātaṅga-Jātaka
	132	3	Toogfyrredeles sūtraen 9

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	132	11	Toogfyrredeles sūtraen 11
	133	6	Toogfyrredeles sūtraen 13
	134	4	AN 2-4, Samacitta-sutta
3	134	19	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
	144	20	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	145	17	Saṃyuktaratnapiṭaka-sūtra
Kapitel 2			
1	150	1	MN 7-63, Cūḷamālunkya-suttanta
	152	6	MN 3-29, Mahāsāropama-sutta
	154	1	Mahāmāyā-sūtra
	154	9	Theragāthā Aṭṭhakathā
	156	8	MN 3-28, Mahāhatthípadoma-sutta
	156	20	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	157	11	Avadānaśataka-sūtra
	158	18	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	160	9	Pancaviṃśati-sāhasrikā-prajñāpāramitā-sūtra
	161	17	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
2	163	13	AN-3-88
	164	10	AN 3-81
	164	16	AN 3-82
	165	13	Parinibbāna-sutta vol. 2
	166	10	MN 14-141, Saccavibhanga-sutta

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	167	15	Parinibbāna-sutta vol. 2
	168	12	AN 5-16, Bala-sutta
	168	15	Avataṃsaka-sūtra 6
	169	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	170	5	Saṃyuktaranapiṭaka-sūtra
	171	1	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 26
	171	12	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	172	12	Theragāthā Aṭṭhakathā
	173	8	Jātaka 55, Pañcāvudha-Jātaka
	174	8	Itivuttaka 39 & 40
	174	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	174	16	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	174	21	AN 5-12
	175	6	Parinibbāna-sutta
	175	17	Śūraṃgama-sutra
3	176	22	SN 55-21 & 22, Mahānāma-sutta
	177	15	AN 5-32, Cundī-sutta
	177	21	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	178	12	Śūraṃgama-sūtra
	178	17	Sukhātīvyūha-sūtra vol. 2
	179	8	SN 1-4-6
	179	11	Avataṃsaka-sūtra 33
	180	7	Avataṃsaka-sūtra 24
	180	15	Suvarnaprabhāsa-sūtra 4
	181	6	Amitāyur-dhyāna-sūtra
	181	9	Sukhāvatīvyūha-sūtra

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	181	14	Mahāparinirvāna-sūtra
	182	11	MN 2-16, Cetokhila-sutta
	183	4	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
4	184	1	Dhammapada
	192	1	SN 1-4-6
	192	12	AN
	192	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra

ORDENEN

Kapitel 1			
1	194	1	Itivuttaka 100 & MN 1-3, Dhammadāyāda-sutta
	194	5	Itivuttaka 92
	195	1	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	195	15	MN 4-39, Mahā-assapura-sutta
	197	4	MN 4-40, Cūḷa-assapura-sutta
	198	3	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	198	8	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	199	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 14
2	200	10	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	1	AN 3-75
	201	6	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	11	SN 55-54, Gilāyanaṃ-sutta
	201	16	Avataṃsaka-sūtra 22
	203	6	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	206	5	Avataṃsaka-sūtra 7
	209	2	Mahāmāyā-sūtra

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	210	2	Avataṃsaka-sūtra 21
	210	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra
Kapitel 2			
1	212	1	DN 31, Singālovāda-sutta
	217	16	AN 2-4, Samacitta-sutta
	218	10	AN 3-31
	218	18	Jākata 417, Kaccāni-Jākata
	220	17	DN 31, Singālovāda-sutta
	221	3	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
2	222	13	AN 4-197
	223	7	AN 5-333 Uggaha-sutta
	224	2	(Burmanske Kommentarer)
	224	19	AN 7-59, Sujāta-sutta
	226	12	DN 16, Mahāparinibbāna-sutra
	227	15	Srīmālādevīsi ṃhanāda-sūtra
3	230	1	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	231	4	Avataṃsaka-sūtra 34, Gandav-yūha
	230	8	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 12
	233	7	Bodhissatva-gocaropaya-viṣa-yavikuravana-nirdeśa-sūtra
Kapitel 3			
1	240	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	241	16	AN 3-118, Soceyyan-sutta
	243	13	SN

Del	*Side*	*Linje*	*Kilde*
	244	5	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2
	244	13	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	245	20	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2
2	248	14	SN
	249	9	Chūin-kyō-sūtra
	249	15	Vimalakīri-nirdeśa-sūtra
	251	1	Mahāparinirvāna-sūtra
	251	18	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra
	252	3	Sukhāvatīvyūha-sūtra
	252	16	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
3	253	5	Dhammapada Atthakathā 1
	253	13	AN 34-2
	254	9	Dhammapada Atthakathā 1
	255	5	AN 5-1
	255	9	Sarvāstivāda-sanghavedaka-vastu 10
	256	3	MN 9-86, Aṅgulimāla-sutta
	257	4	AN 26

TILLÆG

BUDDHISMENS HISTORIE

1. INDIEN

En af de største og mest epokegørende begivenheder i menneskets åndshistorie fandt sted, da „Asiens lys" begyndte at skinne i den centrale del af Indien, eller udtrykt på en anden måde, da visdommens og barmhjertighedens kilde begyndte at springe; en kilde som i gennem mange århundreder, helt frem til i dag, har beriget asiaternes liv.

Buddha Gautama, som senere blev kendt blandt de troende som Shakyamuni, „Den vise fra Shakya-klanen", forlod sit hjem, og rejste som en tiggermunk mod syd til Magadha. Det menes, at han her i midten af det femte århundrede f.Kr. opnåede Erkendelsen, mediterende under et Bodhi-træ. Han fortsatte herefter utrætteligt sine bestræbelser på at udbrede visdommens og barmhjertighedens lære, indtil han femogtyve år senere døde „Den Store Død", hvor han indgik i Maha-pari-Nirvana. Som følge af hans prædikener, opstod der buddhistiske menigheder i kongedømmerne og stammesamfundene i Midtindien.

Under Kong Asoka (r. 268–232 f.Kr.), den tredje hersker i Maurya-kongeriget, spredte Buddha Gautamas lære sig over hele Indien, og endog ud over landets grænser.

Maurya var det første forenede kongedømme i Indien. Dets første konge, Chandragupta (r. 316–293), herskede over et område fra Himalaya-bjergkæden mod nord, til Bengalbugten mod øst, til Hindu Kush bjergkæden mod vest, og længere mod syd end Vindhya-bjergkæden. Kong Asoka udvidede rigets områder til Deccan-højsletten ved at erobre Kalinga mod syd.

Denne konge havde et meget hidsigt temperament og blev derfor kaldt Chandāsoka (den rasende Asoka). Men hans sind blev helt forandret, da han så hvor store ødelæggelser og lidelser krigen mod Kalinga forårsagede. Han blev derefter en oprigtig tilhænger af visdommens og barmhjertighedens lære, og gjorde som troende meget godt for læren. Især to af hans gode gerninger fik stor betydning for udbredelsen af læren.

Den første var de såkaldte „Asokas indmejslede edikter". Dette var administrative forordninger baseret på Buddhas lære, som han beordrede indmejslet på stensøjler og klippeflader forskellige steder i landet. Den anden gode gerning, var at han udsendte missionærer til andre lande, således at visdommens og barmhjertighedens lære blev kendt også uden for Indien. Nogle af hans missionærer nåede så langt som til Syrien, Ægypten, Kyrene, Makedonien og Eperos, og medvirkede til at gøre buddhismen kendt i vesten. Det lykkedes Makendra, som blev sendt til Tamraparni (Ceylon) at „etablere den storslåede lære på den storslåede Lankādvīpa" og dermed danne grundlag for udviklingen af den sydlige gren af buddhismen på denne ø.

2. MAHĀYANĀ BUDDHISMENS FREMKOMST

Tidligere buddhister har ofte talt om „buddhismens bevægelse mod øst", men i tiden før Kristus vendte buddhismen sit ansigt mod vest. Først omkring Kristi fødsel begyndte den at vende sig mod øst. Men før dette omtales, er det nødvendigt at beskrive en stor forandring som buddhismen undergik, nemlig overgangen til Mahāyanā-buddhismen, „Det Store Fartøj", den retning af buddhismen som har været den mest fremtrædende til i dag.

Hvornår, hvor, og af hvem blev denne „nye bølge" startet? Ingen har kunnet give definitive svar på disse spørgsmål. Det der vides er: For det første, må skiftet være blevet frembragt af den såkaldte tankegenealogiske fløj af Mahāsamghika-skolen, som rummede den tids mest progressive munke. For det andet ved man, at der fandtes en del skrifter indeholdende Mahayana-tekster fra det andet eller første århundrede f.Kr. frem til det første århundrede e.Kr. Og da Nāgārjunas tanker støttet af Mahāyanā-skrifterne begyndte at blive udbredt, udviklede Mahāyanā-buddhismen sig til at blive den mest fremtrædende på religionshistoriens scene.

Mahāyanā-buddhismen har spillet en meget vigtig rolle i buddhismens lange historie. Den har haft en meget stor indflydelse på historiens forløb i både Kina og Japan. Mahāyanā-buddhismens store fremgang skyldes dens udformning at et nyt ideal til frelse af masserne. Til at praktisere dette ideal forestillede man sig helgener i form af Bodhisattvaer, og der blev til støtte for disse af Mahāyanā-filosofferne udtænkt en række originale tankesæt på det metafysiske og psykologiske felt. Således blev der udviklet nye aspekter af Buddha Gautamas oprindelige lære om visdom og barmhjertighed. Med disse nye tilføjelser fik Buddhismen ny vitalitet, og berigede Østens lande som en stor flods nærende vande.

3. CENTRALASIEN

Buddhismen blev bragt til Kina gennem Centralasien ad silkevejen. Denne handelsrute gik gennem de uendeligt store områder i Centralasien, og forbandt Vesten med Østen. Den blev åbnet da kejser Wu herskede over Han-dynastiet (140–87 f.Kr.). På den tid udstrakte Han-dynastiets område sig langt mod vest, og i landene der grænsede op mod riget her, Ferghana, Sagdiana, Tukhara, og endog i Parthia, herskede stadig den merkantile ånd, som var blevet fremelsket af Alexander den Store. Det var først og fremmest silke, som blev fragtet ad denne handelsrute, som derfor fik navnet silkevejen. Fra tiden omkring Kristi fødsel begyndte der at foregå handel mellem Indien og Kina via denne vej. Det kan derfor siges, at silkevejen også var buddhismens vej.

4. KINA

Buddhismens historie i Kina begyndte, da kineserne modtog de buddhistiske skrifter, og begyndte at oversætte dem. Den ældste oversættelse siges at være „Ssu-shih-êr-châng-ching" (sutra i toogfyrre afsnit, prædiket af Buddha), oversat af Kāsyapamātanga og andre i Ying-p'ing-perioden (58–76) da kejser Ming herskede over det Senere Østlige Han-dynasti, men dette betragtes idag som en tvivlsom legende. Nu anses An-shih-kao, der oversatte i Lo-yang fra 148 til 171 e.Kr., for at være den første oversætter af buddhistiske skrifter. Herefter fortsatte oversættelsesarbejdet i de næste tusind år, helt frem til perioden med det Nordlige Sung-dynasti (960–1129).

I begyndelsen var det mest præster fra landene i Central-asien, som oversatte og introducerede buddhistiske skrifter i Kina. For eksempel var An-shih-kao, som blev nævnt tidligere, fra Parthia; K'ang-sêng-K'ai, der i det tredje århundrede kom til Lo-yang, og her oversatte „Sūkhāvatīvyūha" (Bogen om det evige liv), kom fra Samarkand; Chu-fa-hu eller Dharmaraksha, der er kendt som oversætter af „Saddharmapundarīka", kom fra Tukhāha, og boede i Lo-yang eller i Ch'ang-an fra den sidste halvdel af det tredje århundrede til begyndelsen af det fjerde. Mens Kumārajīva fra Kucha levede i begyndelsen af det femte århundrede, nåede oversættelsesarbejdet i Kina sit højdepunkt.

På denne tid begyndte kinesiske præster at rejse til Indien for at studere sanskrit. Pioneren blandt disse præster var Fa-Hsien (339–420?). Han tog fra Lo-yang til Indien i 399, og kom tilbage femten år senere. Den mest fremtrædende af dem, var Hsuan-chuang (600–644), som rejste til Indien i 627 og kom tilbage i 645. Endvidere var der I-ching (635–713), som i 671 rejste ad søvejen til Indien, og fulgte samme rute hjem 25 år senere.

Disse præster, som rejste til Indien for at lære sanskrit, valgte her selv de tekster som de ønskede at tage med tilbage, og ledede efter hjemkomsten oversættelsen af disse. Især var Hsuan-chuang's sprogfærdigheder imponerende, og med hans omfattende arbejder nåede oversættelsen af buddhistiske skrifter et nyt højdepunkt i Kina. Oversættelserne som Kumārajīva foretog, kaldes „de gamle oversættelser", og Hsuan-chuang og senere oversætteres arbejder kaldes „de nye oversættelser".

Med det efterhånden enorme antal værker, der var blevet oversat med sanskrit som grundlag, blev de lærde mænds tanker og religiøse aktivitet langsomt mere og mere „kinesisk". Deres folks natur, behov, og selvbevidsthed viste sig tydeligt. Dette ses blandt andet i det forhold, at præsterne her tidligt beskæftigede sig med „tomheds-begrebet", som især beskrives i sutraernes Prajñā. Senere forkastede de Hinayana-buddhismen „Det Lille Fartøj", for udelukkende at beskæftige sig med studiet af „Mahayana", „Det Store Fartøj". Denne tendens ses tydeligst i Tendai-sekten, og kan siges at nå sit højdepunkt med Zen-sekten.

Tendai-sekten fik i den sidste halvdel af det sjette århundrede sin store opblomstring under ledelse at Tendai Daishi, Chih-i (538–597). Han var en af de mest fremtrædende buddhistiske tænkere, og den inddeling af Buddhas lære i de fem perioder og de otte doktriner som han foretog, har haft stor indflydelse på buddhismens udvikling både i Kina og Japan.

De forskellige sutraer blev bragt til Kina uden hensyn til deres kronologiske rækkefølge, og oversat efterhånden som de kom frem. Da antallet af skrifter var meget stort, blev det meget vanskeligt at vurdere deres oprindelse og fortolke dem. Det var nødvendigt at forstå buddhismen som et hele, og derudfra danne sit eget standpunkt. Ved vurdering af sutraerne var det den kinesiske tankegang, som var fremtrædende. Chih-i var mest systematisk, og derfor den mest overbevisende. Men med fremkomsten af mere moderne buddhistiske forskningsmetoder ophørte denne retning.

Buddhismens sidst udviklede sekt i Kina var Zen-sekten. Den siges at være grundlagt af udlændingen Sramana, Bodhidarma (—528), men det frø han havde sået, blomstrede ikke før efter den sjette patriark Nui-Neng's tid (638—713). Efter det ottende århundrede var der i Kina mange fremragende Zen-præster, og Zen fik stor fremgang i flere århundreder.

Der opstod således en ny form for buddhisme, som havde sine rødder i kinesernes natur, en buddhisme farvet af kinesernes tankegang. Tilføjet denne kilde af ny aspekter, voksede strømmen fra Buddha Gautamas lære til en endnu større flod, som skulle berige landene i øst.

5. JAPAN

Buddhismens historie i Japan begyndte i det sjette århundrede. I 538 sendte kongen af Paikche (i Korea) en udsending medbringende en buddhastatue og en rulle med buddhistiske skrifter til kejser Kinmei's hof, og dette var starten på buddhismens indførelse i landet. Buddhismens historie i Japan er derfor nu over 1400 år gammel.

I denne lange periode findes der tre højdepunkter. Det første kan siges at være omkring det syvende og ottende århundrede, og er karakteriseret ved bygningen af storslåede templer som Hōryuji templet (607) og Tōdaiji (752). Når man betrager denne periode, vil man ikke kunne undgå at bemærke, at der på den tid i hele Asien var stor kulturel blomstring, mens det var en kulturelt formørket periode i Vesten. Østens lande udviklede på den tid en forbløffende aktiv og storslået kultur.

I Kina, Centralasien, Indien og Sydøstasien foregik der store kulturelle aktiviter på de intellektuelle, religiøse og kunstneriske felter. Buddhismen var knyttet til disses strømninger, og oversvømmede hele Østen med sin store flod af humanisme. Og den ny kulturelle udvikling i Japan, som de storslåede templer Hōryuji og Tōdaiji vidner om, samt de farverige kunstneriske og religiøse aktiviteter som opstod i forbindelse hermed, viser, at den kulturelle strømning som dækkede hele Asien, nu også var nået helt mod øst til Japan.

Folk i dette land, som længe havde været uciviliserede, blev nu udsat for påvirkningen af en storslået kultur, og civilisationens blomst foldede sig ud. Bæreren af denne kultur som begunstigede Japan i disse århundreder, var buddhismen; templerne blev vigtige kulturelle centre, og præsterne blev ledere af den nye lærdom. Der var ikke blot tale om dannelsen af en ny religion, men om en omfattende og højttudviklet ny kultur. Dette var buddhismens stilling i begyndelsen af dens historie i Japan.

I det niende århundrede etablerede to store præster, Saichō (Dengyō Daishi) (762–822) og Kūkai (Kōbō Daishi) (774–835) to vigtige sekter som kan betegnes under ét som Heian-buddhismen. De søgte tilbage til buddhismens oprindelige tekster og praksis, og dannede hermed en japansk form for buddhisme. Deres to sekter Tendai og Shingon, hvis hovedtempler lå på Hiei-bjerget og Koya-bjerget, var esoteriske sekter, som i de næste tre hundrede år fik fremgang især ved kejserhoffet og blandt de adelige.

Det andet højdepunkt opstod i det tolvte og trettende århundrede. På den tid levede de berømte præster Hōnen (1133–1212), Shinran (1173–1262), Dōgen (1200–1253), og Nichiren (1222–1262); navne som altid må nævnes ved en gennemgang af japansk buddhisme.

Hvorfor frembragte kun disse århundreder så store præster? Skyldtes det, at de på den tid havde et stort fælles problem, og i så fald, hvad var problemet? Det var sandsynligvis problemet med, hvorledes buddhismen skulle omformes, for at den kunne blive accepteret af det japanske folk.

Her vil nogen måske spørge: „Hvorfor?. Var buddhismen da ikke blevet introduceret i Japan længe før den tid?" Dettere rigtigt historisk set. Men det er også et faktum, at det tog japanerne flere hundrede år at omforme den indførte religion, således at den blev deres egen. Bestræbelserne på at få buddhismen accepteret i Japan begyndte i det syvende og ottende århundrede, men buddhismen i Japan fik sin egentlige blomstring i det tolvte og trettende århundrede, takket være disse præster.

Senere har buddhismen i Japan, på grundlaget dannet af disse fremragende præster, fortsat sin udvikling frem til i dag. Siden tiden, hvor disse mænd levede, har buddhismen i Japan ikke haft en tilsvarende opblomstring. Men der skete alligevel en vigtig udvikling, som kan kaldes det tredje højdepunkt i buddhismens udvikling i Japan, og dette var resultatet af den moderne forskning i den oprindelige buddhisme.

Buddhismen i Japan har, lige siden den blev introduceret, været påvirket af kinesisk buddhisme, og har hovedsagelig været Mahayana-buddhisme. Især efter de store præsters tid i det tolvte og trettende århundrede, har Mahayana-buddhismen været dominerende, og dette er også tilfældet i dag.

Forskningen i den oprindelige buddhisme begyndte i Japan i slutningen af forrige århundrede. Gautama Buddhas skikkelse viste sig da tydeligt for dem som havde glemt, at foruden grundlæggerne af de forskellige sekter var der også en grundlægger af den oprindelige buddhisme. Og det blev klart for dem som troede på Mahayana-buddhismen, at der også var den ortodokse, systematiske tro. Disse nye faser i buddhismens udvikling i Japan foregår stadig kun indenfor den skolastiske sfære, og er ikke stærk nok til at vække massernes religiøse entusiasme. Men folkets viden om buddhismen er i denne periode blevet stærkt øget, og den kan derfor kaldes det tredje højdepunkt i buddhismens historie i Japan.

OVERLEVERINGEN AF BUDDHAS LÆRE

Buddhismen er en religion, som er baseret på læren Shakyamuni prædikede i femogfyrre år. Hans ord har derfor absolut autoritet i denne religion, og til trods for, at der findes 84000 dharma-porte, og et stort antal forskellige sekter, er de alle baseret på Shakyamunis skrifter. Disse bøger, som indeholder Buddhas lære, kaldes „Issaikyō" eller „Daizōkyō". d.v.s. dem komplette samling af de hellige skrifter.

Shakyamuni fremhævede menneskets gode egenskaber, og prædikede sin lære i dagligdags vendinger, således at alle kunne forstå dem. Han fortsatte lige til sin død, 80 år gammel, utrætteligt med at prædike læren for at gøre den bekendt for så mange som muligt.

Efter Shakyamunis død, forsatte hans disciple med at prædike Læren, som de havde hørt den. Da Læren blev overleveret og genfortalt, blev den ikke altid gengivet helt korrekt. Men Shakyamunis ord må videregives korrekt og på samme måde for alle mennesker. Derfor samledes mange ældre præster med det formål at korrigere eller bekræfte ordene i Læren, ved at gentage for hinanden hvad de mente at have hørt. Dette arbejde tog flere måneder, og resultatet kaldes på japansk Kesshū (den redigerede udgave af Gautama Buddhas værker). Dette viser, hvor omhyggeligt de forsøgte at overlevere ordene fra deres store lærer.

Den således korrigerede lære blev derefter nedskrevet, og senere tiders lærde præster tilføjede deres egne kommentarer of fortolkninger, som kaldes „Ron", eller kommentarer.

Selve Buddhas lære, de senere tilføjede kommentarer, og de buddhistiske regler, kaldes til sammen „Sanzōkyō" (De buddhistiske skrifters tre dele) eller Tripitaka på sanskrit.

Sanzōkyō, eller tripitaka, inkluderer Kyōzō, Ritsuzō og Ronzō; ordet Zō betyder beholder, Kyō betegner de buddhistiske skrifter, Ritsu er munkeordenens regler, og Ron er kommentarerne skrevet af de ledende præster.

Buddhismen siges at være blevet introduceret i Kina i år 67 e.Kr., da kejser Ming herskede over det Senere Han-dynasti (25–220). Det var i virkeligheden først 84 år senere (i år 151), de buddhistiske skrifter blev introduceret og oversat i Kina af kejser Huan fra samme dynasti. Oversættelsesarbejdet fortsattes i en periode, som strækker sig over 1700 år, og antallet af værker er 1440 i 5586 bind. Der blev gjort forsøg på at bevare disse skrifter allerede i Wei-dynastiet, men det var først i tiden under det nordlige Sung-dynasti bøgerne blev trykt. Fra omkring denne tid blev præsternes egne kommentarer tilføjet værkerne, og disse bøger kan derfor ikke betragtes som Tripitaka. I Sui-perioden blev de derfor betegnet som Issaikyō, den komplette samling af værker, og i Tang-perioden, blev de kaldt Daizōkyo, en samling af alle buddhistiske skrifter, regler og kommentarer.

Buddhismen blev introduceret i Tibet i det syvende århundrede, og i en periode på 150 år – fra det niende til det ellevte århundrede – blev næsten alle skrifter oversat til tibetansk.

Da skrifterne desuden senere blev oversat ikke bare til japansk, ceylonesisk, cambodiansk, tyrkisk, og de fleste andre orientalske sprog, men også til latin, fransk, engelsk, tysk og tibetansk, kan man sige, at Buddhas lære er blevet spredt til alle dele af verden.

Men når man tænker på det lange tidsrum, der er gaet, næsten 2000 år, siden religionens oprindelse, og på udviklingen der er foregået med de næsten ti tusind oversættelser, kan det synes næsten umuligt at forstå den sande betydning af Shakyamuni's ord, selv ved hjælp af „Daizōkyō". Det er derfor vigtigt at fremdrage det vigtigste fra „Daizōkyō", og gøre dette til grundlaget for ens tro.

Ordene som blev talt af Shakyamuni, er den højeste autoritet i buddhismen. Den buddhistiske lære må derfor være den lære som fortrinsvis angår vores daglige liv. Er dette ikke tilfældet, vil den ikke kunne være en inspirationskilde for menneskene og få dem til at tro. For at gøre læren til ens egen er det derfor nødvendigt, at den gøres let forståelig, blot tilstrækkelig omfattende til at give et indtryk af helheden, og alligevel præcis og beskrevet i dagligdags vendinger.

Denne bog er fremstillet i overensstemmelse med sådanne betragtninger. Den er baseret på de vigtigste elementer af „Daizōkyō", hvis historie er over 2000 år gammel. Bogens indhold er naturligvis ikke en perfekt gengivelse af Buddhas tanker; Buddhas ord har en så dyb mening, og hans dyder er så gräenseløse, at det næsten er umuligt at fatte dem. Det er vort oprigtige ønske, at bogen vil blive forbedret til en stadig mere sandfærdig og værdifuld bog, efterhånden som de reviderede udgaver vil udkomme i fremtiden.

BOGENS HISTORIE

Denne buddhistiske tekst er baseret på en revideret japansk udgave af „En ny oversættelse af buddhistiske tekster", som blev udgivet i luji, 1925 af „Foreningen for udbredelsen af „En ny oversættelse af buddhistiske tekster", ledet af Muan Kizu.

Den første japanske udgave blev udarbejdet af professor Shūgaku Yamabe og professor Chizen Akanuma i samarbejde med mange buddhistiske forskere, og forberedelsen til udgivelsen tog næsten fem år.

I Shōwa-perioden (1926–) udgav foreningen også „En samling af populære buddhistiske skrifter" på japansk, og denne bog blev distribueret over hele Japan.

I juli 1934, da Pan-Pacific Buddhist Youths holdt kongres i Japan, blev „The Teaching of Buddha", den engelske oversættelse af ovennævnte bog, udgivet af All Japan Buddhist Youth's Federation, i samarbejde med P. Goddard.

I 1962, da der blev afholdt en 70 års jubilæumsfest for buddhismens introduktion i Amerika, udgav Yehan Numata, grundlæggeren af Mitutoyo-firmaet, selv en udgave af „The Teaching of Buddha". I 1965, da Numata grundlagde „Organisationen for Buddhismens udbredelse", blev der lagt planer for udbredelsen af den engelske tekst.

For at virkeliggøre disse planer, blev der i 1966 nedsat en komité for revidering af „The Teaching of Buddha". Medlemmerne i komiteen var professorerne Kazuyoshi Kino, Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shinkō Sayeki, Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō, og Takemi Takase. Også dr. Fumio Matsutani, hr. N.A. Waddell, og hr. Toshisuke Shimizu, assisterede ved revideringen. Det blev således muligt at udgive en forbedret engelsk-japansk udgave.

I 1972 korrigerede professorerne Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shōyū Hanayama, Kansen Tamura, og Takemi Takase nogle typografiske fejl, og foretog en nyopsætning af teksten.

I 1973, blev teksten revideret igen for at rette urigtige og unøjagtige udtryk i den engelske tekst, som hr. Richard R. Steiner havde gjort opmærksom på. Professorne Shōjun Bandō, Kōdō Matsunami, Shikō Sayeki, Kansei Tamura, Dōyū Tokunaga, og Shōyū Hanayama (hovedredaktør) foretog dette arbejde efter hr. Steiners anvisninger. I 1978 og i 1980 samledes de ovennævnte og professorerne Shigeo Kamata og Yasuaki Nara for at diskutere nogle forslag til rettelser fremsagt af hr. Shinroku Inoue; og i fællesskab reviderede de teksten endnu en gang, hvorefter der blev udgivet en ny udgave af den engelsk-japanske tekst.

I 1980, blev det besluttet, at tiden var kommet til at oversætte teksten til flere sprog end de fire, som den allerede var blevet oversat til (engelsk, fransk, portugisisk og spansk) Organisationen bad da hr. Steiner om at revidere teksten, hvorfra den tyske, italienske, græske, kinesiske, hollandske og nepalesiske udgave skulle fremstilles.

For at gøre bogen mere letlæselig, bad vi i 1981 flere gymnasiaster, både japanske og amerikanske, om at læse den. Efter at redaktøren havde haft et møde med disse studenter for at diskutere eventuelle ændringer, blev bogen revideret igen.

Denne bog blev oversat till dansk fra japansk af Folke bové, lektor ved Tokai Universitet. Professor Susumu Okazaki ved samme universitet gennemlæste og kontrollerede oversættelsen.

April 1984

INDEKS

Menneskets liv	Side	Linje
Livets mening	5	12
Den nuværende verden	96	18
Rigtige levemåder	249	15
Forkerte livanskuelser	44	20
Rigtige livsanskuelser	41	10
Et ensidigt liv	57	10
For dem som er vildledt (lignelse)	127	1
Et menneskes liv (lignelse)	90	19
Hvis man lader sit liv styre af begæret (lignelse)	90	7
Hvad de gamle, de syge, og de døde kan lære os (fortælling)	93	16
Døden er uundgåelig	14	16
De fem ting i denne verden ingen kan undgå	48	7
De fire sandheder i denne verden	48	15
Både forblindelsen og Erkendelsen har deres oprindelse i sindet	49	10
De tyve ting som er vanskelige at overkomme, men som er af stor værdi	133	6
Tro		
Troen er ilden	179	8

	Side	Linje
Troen har tre vigtige aspekter	180	15
Troen er et mirakel	182	1
Troen er oprigtigheden	181	6
At finde sandheden er lige så vanskeligt, som det er for blinde at beskrive en elefant ved at berøre den (lignelse)	75	2
Buddhismens sande lære viser hvor buddha-naturen ligger skjult (lignelse)	77	16
Buddha-naturen skjules af begæret (lignelse)	73	10
Tvivlen svækker troen	182	11
Buddha er hele verdens far, og menneskene er hans børn	35	19
Buddhas visdom er dyb og uendelig som havet	34	8
Buddhas ånd er fuld af medlidenhed	15	1
Buddhas medlidenhed er evig	16	6
Buddha har intet fysisk legeme	13	21
Buddha prædikede hele sit liv	23	16
Buddha brugte begreberne liv og død for at frelse menneskene (lignelse)	23	16
Buddha brugte lignelser for at frelse mennesker fra lidelsen	19	5
”	20	1
Erkendelsens verden	251	11
At tro på Buddha, Dharma og Sangha	177	21
At erhverve sig de tre egenskaber disciplin, koncentration, og visdom	163	13

	Side	Linje
Den Ædle Ottefoldige Vej	166	14
De seks veje til Erkendelsen	168	15
De fire rigtige fremgangsmåder	168	7
De fire rigtige synspunkter	167	15
De fem kræfter hvormed man kan opnå Erkendelsen	168	12
De fire store sindstilstande	171	12
De som kan forstå de Fire Ædle Sandheder.	39	14
Menneskets død og livets forgængelighed	12	20
De som reciterer Amida Buddhas navn, vil blive genfødt i det Rene Land	112	17
Gør jer selv til et lys, stol på jer selv	10	15

Træning af sindet

Man må erkende hvad der er vigtigst for en selv (lignelse)	150	7
Vær forsigtig, når de første skridt tages	133	1
Glem ikke, hvad det er du søger (lignelse)	152	6
Man må være udholdende for at kunne finde Vejen (fortælling)	158	18
Vis tålmodighed, selv om du møder mange forhindringer (fortælling)	173	8
Hold sindet rent og roligt, selv under ubehagelige omstændigheder (fortælling)	124	1
At følge den rette vej er som at gå ind i et mørkt værelse med et lys	40	11

	Side	Linje
Man kan lære noget af alt hvad man møder (fortælling)	161	17
Mennesker har en tendens til at lade sig styre af deres sind	121	18
Det vigtigste i Læren er, at man skal kontrollere sit eget sind	11	12
Kontrol af sindet	212	1
Undgå at tankerne går i de forkerte retninger	121	22
Sindets opbygning (lignelse)	118	11
Sindet er ikke et „Jeg"	46	12
Lad ikke sindet være herre over dig	10	18
Kontroller sindet	154	9
Vær dit sinds herre	11	18
Alle onder har deres oprindelse i legemet, talen og sindet	87	4
Forholdet mellem ord og sindet	125	9
Legemet er kun noget vi har lånt (fortælling)	143	6
Legemet er fuld af urenheder	130	20
Begær ikke noget	10	18
Rens legemet, talen, og sindet	127	11
Bestræb dig på at være upartisk (fortælling)	172	12
Lidelse		
Lidelsen har sin oprindelse i længslen efter at knytte sig til noget	42	17

	Side	Linje
Hvordan man kan undgå lidelsen	13	9
Forblindelsen danner indgangen til Erkendelsen	59	15
Vejen væk fra forblindelsen	116	1
Når begærets ild slukkes, opnås Erkendelsens kølighed	141	24
Begæret er forblindelsens oprindelse	85	15
Tænk på begæret som en slange, der ligger skjult blandt blomster	85	20
Vær ikke knyttet til et brændende hus (lignelse)	19	16
Begæret er oprindelsen til alle onder	118	5
Denne verden står i brand	82	17
At hige efter ære og berømmelse er som at brænde sig selv	119	10
En mand som stræber efter velstand og nydelser, vil ødelægge sig selv	119	16
Vise mænd og uforstandige mænd har forskellig karakter (lignelse)	134	4
Uforstandige mennesker kan ikke indse deres fejl (lignelse)	141	3
Uforstandige mennesker er kun interesseret i resultatet, og er misundelige på andre mennesker (lignelse)	141	7
Hvordan uforstandige mennesker opfører sig (lignelse)	147	1

	Side	Linje
Det daglige liv		
At give et offer og glemme, at man har givet det	169	17
Syv slags ofre, som også fattige mennesker kan give	170	5
Hvordan man bliver velstående (fortælling).	145	17
Hvordan man bliver lykkelig	132	15
Glem ikke andre menneskers venlighed (fortælling)	139	1
Menneskers karakter	89	5
Ønsket om hævn er oprindelsen til ulykker.	132	3
Hvordan man dæmper sin vrede (fortælling)	246	5
Lad ikke andres kritik forstyrre din sindsro (fortælling)	122	12
Man lever ikke for klæderne, maden, eller husets skyld	205	9
Mad og klæder er ikke til for fornøjelsens skyld	117	1
Hvad man må tænke på når man spiser	208	6
Hvad man må tænke på når man tager klæder på	207	8
Hvad man må tænke på når man går til ro	208	18
Hvad man må tænke på når det er varmt eller koldt	208	10
Hvad man må tænke på i det daglige liv	206	12

	Side	Linje
Regering		
Hvordan man gør et land velstående	230	1
Herskernes pligter	233	15
En hersker må først og fremmest kunne kontrollere sit eget sind	231	8
Den idelle måde at regere på er at lære folk, hvordan de kan kontrollere deres eget sind	232	8
Ministres og embedsmænds pligter	236	16
Måden at dømme en forbryder på	235	11
Lærens indflydelse på et lands folk	232	1
Hvordan man undgår stridigheder i samfundet	238	15
Økonomi		
Alt må anvendes rigtigt (fortælling)	221	9
Ingen ejer noget evigt	220	20
Man må ikke samle sig ting for sin egen skyld	228	8
Hvordan man bliver velstående (fortælling)	145	17
Familieliv		
I et hjem kommer menneskers sind i nær kontakt med hinanden	218	10
Ting, som vil skade familien	213	6
Hvordan man kan gengælde sine forældres		

	Side	Linje
godhed	218	4
Hvordan en søn bør opføre sig overfor sine forældre	214	1
Hvordan et ægtepar bør opføre sig	214	20
Mand og kone bør have samme tro	224	8
Kvinders liv		
De fire typer kvinder	222	13
Forskellige typer koner	225	4
En lære for unge koner (fortælling)	224	19
For kvinder som gifter sig	223	7
For unge og smukke kvinder	227	1
Hvordan mænd bør opføre sig overfor kvinder	130	11
Ægteparrets vej	224	2
En ideel kones forsætter	228	5
Hvem er en dårlig kone?	225	5
Den hjemløse discipels vej		
Man bliver ikke en hjemløs discipel, blot fordi man tager munkeklæder på og kan recitere en sutra	197	7
Munkene er ikke arvinger til templet og dets værdier	194	1
Griske mænd kan ikke blive sande munke	194	5
Livet, som en tiggermunk bør leve	196	4

	Side	Linje
Samfundet		
Samfundets betydning	241	11
De faktiske forhold i samfundet	96	18
Tre typer organisationer	241	16
Det gode samfund	242	6
Det stærke lys, som oplyser den mørke slette	240	6
Harmoni mellem mennesker	242	18
Ting som fører til harmoni i en organisation.	244	5
Munkeordenens idealer	243	6
De sociale idealer hos buddhismens tilhængere	251	1
De som bryder reglerne vil blive udslettet (lignelse)	140	4
De som er misundelige og strides med andre, vil blive udslettet (lignelse)	140	4
Respektér de ældre (fortælling)	134	19
Hvordan elever og lærere bør opføre sig overfor hinanden	214	11
Reglerne for venskab	215	7
Hvordan man vælger gode venner	216	19
Hvordan en herre og hans tjenere bør opføre sig overfor hinanden	215	16
Holdningen over for forbrydere	228	13
Ting, som de der prædiker læren, må indprente sig	199	1

SANSKRIT GLOSAR

ANĀTMAN (Ikke-jeg)

Dette er et af de vigtigste emner i buddhismen. Alle fænomener og eksistenser er i den sidste instans uden substans. Det er meget naturligt for buddhismen, som hævder at alle ting er forgængelige, også at slutte, at fordi alle ting er forgængelige, er de også uden substans. Anātman kan også oversættes som „ikke-bevidsthed".

ANITYA (forgængelighed)

Dette er et andet vigtigt begreb i buddhismen. Alle ting og fænomener i denne verden forandrer sig stadig; og forbliver ikke i samme tilstand, end ikke i et kort øjeblik. Alt skal dø eller forgå en dag, og dette er lidelsens årsag. Dette begreb bør imidlertid ikke give anledning til pessimisme eller nihilisme, for denne stadige forandring indebærer også fremgang og fornyelse.

BODHISATTVA (den som søger Erkendelsen)

Oprindelig blev dette udtryk brugt om Gautama Siddhārthā før han fandt Erkendelsen. Efter fremkomsten af Mahāyāna-buddhismen, er det blevet en betegnelse for alle som søger Erkendelsen. Det er også blevet brugt om dem som med stor medfølelse prøver at lede andre til Erkendelsen, samtidig med at de stræber efter at nå samme mål. Avalokiteśvara (Kwannon), Kṣitigarbha (Jizō), og Mañjuśri (Mon-ju), er nogle af de kendteste.

BUDDHA (Den oplyste)

Oprindelig blev dette navn brugt om Gautama Siddhārtha (Śākyamuni), buddhismens grundlægger, fordi han nåede den fulde erkendelse, 35 år gammel, for ca. 2500 år siden i Indien. Opnåelsen af denne sindstilstand er det endelige mål for alle buddhister, uanset hvilken sekt de tilhører. Fordi der findes

forskellige opfattelser af, hvordan dette mål kan nås, er der opstået mange forskellige skoler og sekter indenfor Buddhismen. I Mahāyāna-buddhismen bliver, foruden den historiske Buddha Śākyamuni, også mange andre Buddhaer, for eksempel Amitābha (Amida) Mahāvariocana (Dainichi), Vaiṣajyaguru (Yakushi) osv. betragtet som den buddhistiske læres symboler. I Japan har påvirkningen af Det Rene Land buddhismen (i følge hvilken man bliver en Buddha efter genfødslen i det Rene Land) medført, at også afdøde kaldes „Buddhaer" eller HOTOKE på Japansk.

DHARMA (Den sande lære)

Dette er læren prædiket af den oplyste, dvs. Buddha. Læren indeholder tre forskellige slags skrifter: Sūtraer (Buddhas prædiken-et), Vinayeer (regler foreskrevet af Buddha) og Abhidharmaer (kommentarer og fortolkninger af sūtraer og Vinaya'er. Disse tre kaldes tilsammen Tripiṭaka. Dharma er en af buddhismens tre skatte.

KARMAN (Gerninger)

Oprindelig betød dette ord blot „gerninger", men det er i forbindelse med teorien om årsagsforhold kommet til at betyde en slags kraft som man kan erhverve som et resultat af ens tidligere gerninger. Det vil sige, at alle ens gerninger påvirker ens fremtid og afhængigt af gerningens art, resulterer i noget godt eller dårligt, i lykke eller lidelse. Det antages, at hvis man gentager gode handlinger, vil der ske en akkumulering af godhed, og dette vil have en positiv indflydelse på ens fremtid. Der findes i dette begreb tre slags handlinger: fysiske, mundtlige og mentale.

MAHĀYANĀ (det støre fartøj)

Der opstod to hovedstrømninger i Buddhismens historie: Mahāyāna og Theravāda (eller Hīnayāna). Mahāyāna buddhismen spredtes til Tibet, Kina, Korea, Japan, etc, mens Theravāda-buddhismen blev udbredt i Burma, Śrī Lanka (Ceylon), Thailand, etc. Betegnelsen Mahāyāna, betyder et „Stort Fartøj", som kan medtage alle lidende væsner i denne verden med fødsel og død, og føre alle, uden diskriminering, til Erkendelsen.

NIRVĀṆA (Fuldkommen fred)

Ordret betyder det „udslukning". Det er tilstanden hvor alt menneskeligt begær er blevet udslukt, ved at følge den bestemte praksis og de former for meditation, som er beskrevet i den sande lære. De som opnår denne tilstand, kaldes Buddhaer. Gautama Siddhārtha indgik i Nirvana og blev en Buddha 35 år gammel. Det menes imidlerid, at det først var efter sin død han opnåede tilstanden med den fuldkomne fred, fordi der stadig ville findes en rest af menneskelige urenheder, så længe hans legeme eksisterede.

PĀLI (Sprog)

Dette er sproget som anvendes i Theravāda-buddhismen. De ældste buddhistiske skrifter menes at være skrevet på dette sprog. Da det er en variation af prakrit, en sanskrit-dialekt, er der ikke stor forskel på pāli og sanskrit; Dharma på sanskrit; Dhamma på pāli, Nirvāṇa på sanskrit er Nirvāṇa på pāli. Se: sanskrit.

PĀRAMITĀ (At nå den anden bred)

„At nå den anden bred", vil sige at komme til Buddhas land ved at følge forskellige buddhistiske forskrifter. Sædvanligvis bliver de seks følgende øvelser betragtet som dem, der bedst hjælper én til at kunne komme fra denne verden med fødsel og død til Erkendelsen: ofringer, god moral, tålmodighed, stræben, koncentration, og ret handlemåde (eller visdom). Den traditionelle japanske HIGAN-uge om foråret og efteråret stammer fra dette buddhistiske begreb.

PRAJÑĀ (Visdom)

En af de seks Pāramitāer. Dette er den mentale funktion, som gør én i stand til at forstå livet rigtigt, og at skelne mellem sandt og falskt. Den som har erhvervet denne egenskab, kaldes en Buddha. Dette er derfor den højeste og mest forfinede visdom, forskellig fra almindelig menneskelig intelligens.

SAṀGHA (Den buddhistiske Orden)

Denne består af munke, nonner, og lægfolket. I begyndelsen bestod den blot af munke og nonner, men med fremkomsten af Mahāyāna-buddhismen, blev alle, som forsøger at blive Bodhisattva'er, både lægfolk og munke, betegnet som hørende til ordenen. Sangha er en af buddhismens tre skatte.

SANSKRIT (Sprog)

Sanskrit var det klassiske sprog i oldtidens Indien, og tilhører den indoeuropæiske sproggruppe. Sproget deles i den vediske og klassiske sanskrit. Skrifterne i Mahāyāna-buddhismen blev skrevet på dette sprog, hvis stil kaldes buddhistisk hybrid sanskrit.

SAṀSĀRA (Reinkarnation)

Evig gentagelse af fødsel og død gennem seks illusoriske riger: helvede, sultne djævle, dyr, Aśura eller kæmpende ånder, mennesker og himlen. Kun ved at nå Erkendelsen, kan man frigøre sig fra disse evige genfødsler. De som når dette stade, kan kaldes Buddhaer.

ŚŪNYATĀ (Ingen substans)

Dette er et af de mest centrale begreber i buddhismen, og betegner, at alt er uden substans. Da alt opstår som følge af en årsag, kan jeg'et ikke have substans. Men man skal ikke tænke for meget på, om ting har substans eller ej. Alle levende væsner er forbundet med hinanden, og det er derfor uforstandigt at fastholde, at en bestemt idé, opfattelse eller ideologi er den eneste sande. Dette er den fundamentale understrøm i Mahāyāna-buddhismens Prajñā-skrifter.

SŪTRA (Skrifter)

Skrifterne om Buddhas lære. Ordet betyder oprindeligt „tråd" og betegner den tråd, som går igennem og holder sammen på de omfattende religiøse og videnskabelige studier. Er en af delene i tripiṭaka.

THERAVĀDA (De ældres råd, eller HĪNAYĀNA)

Dette er filosofien i den sydlige gren af buddhismen. „Thera" betyder „de ældre"; dette var betegnelsen på en gruppe ældre munke, som var fortalere for en streng overholdelse af reglerne, i modsætning til en gruppe af mere progressive munke, hvis tanker senere udvikledes til Mahāyāna, den nordlige gren af buddhismen.

Denne splittelse siges at havde fundet sted tidligt i buddhismens historie, få århundeder efter Buddhas død, da en progressiv munk, Mahādeva, var fortaler for en friere fortolkning af de buddhistiske regler under de fem kategorier. Dette medførte splittelsen mellem Theravāda og Mahāsāṁghika, som blev til den senere Mahāyāna.

TRIPIṬAKA (De tre kurve)

Dette er de tre dele af Dharma, de buddhistiske skrifter. Det er Sūtraer, som indeholder Buddas prædikener; Vinayeer, regler foreskrevet af Buddha; Abhidharmaer, som indholder forskellige kommentarer og fortolkninger af buddhistiske regler. Senere blev også kinesiske og japanske præsters buddhistiske skrifter inkluderet. Se: Dharma.

Munke! Der findes en person som fødes ind i denne verden for at bringe folk lykke og velstand, en person som fødes af medlidenhed for verden, for at bringe lykke til himmel og jord. Hvem er denne person? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person hvis manifestation er svær at finde i denne verden. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der en en person som det er vanskeligt at finde i denne verden. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person hvis død vi begræder mere end andres. Hvilken person er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person, som fødes ind i denne verden, som er enestående og uforlignelig. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person, der åbenbarer sig som et stort øje et stærkt lys, og en stærk udstråling. Hvem er denne person? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person. (*Aṅguttara Nikāya* 1-13)

OM BUKKYŌ DENDŌ KYŌKAI („ORGANISATIONEN FOR UDBREDELSEN AF BUDDHISMEN")

Ved en beskrivelse af „Organisationen for udbredelsen af buddhismen" må først og fremmest en forretningsmand, hr. Yehan Numata, grundlæggeren af Mitsutoyo-firmaet, omtales.

Han grundlagde for mere end 40 år siden et firma til fremstilling af præcisionsmåleinstrumenter. Det er hans faste overbevisning, at et firmas succes er afhængig af, om himmel, jord og mennesker er i indbyrdes harmoni, og at det menneskelige sind kun bliver fuldkomment ved at der opstår en koordinering af de tre vigtige egenskaber: visdom, medfølelse og mod.

Det er også hans overbevisning, at det er muligt at skabe fred i verden, hvis menneskers sind bliver fuldkomne, og at denne fuldkommenhed bedst opnås ved at følge Buddhas lære. Derfor har han i mere end 40 år, samtidig med at han har ledet sit firma, arbejdet energisk på at udbrede kendskabet til buddhistisk musik og billedkunst, samt den buddhistiske lære.

I december 1965 etablerede han med egne midler en organisation, som skulle arbejde for udbredelsen af buddhismen, og samtidig bidrage til at skabe fred i verden.

Hvad kan der gøres for at udbrede buddhismen, således at alle mennesker kan glædes ved og modtage Lyset fra Buddhas store visdom og barmhjertighed? Det er denne organisations mål at løse dette problem, og dermed opfylde grundlæggerens ønske.

Organisationen vil derfor på menge forskellige måder forsøge at udbrede kundskabet til Buddhas lære.

Denne bog er resultatet af vore betragtninger over vort lands religionshistorie. Det viste sig, at der praktisk talt ikke fandtes nogen bøger, som forklarer buddhismen, som den blev fortolket i Japan, til trods for, at vi altid har været stolte af vor buddhistiske kultur.

Denne bog vil tjene som åndelig føde for alle, som læser den. Den er fremstillet i et format som gør, at den kan tages med overalt, og således altid berige ens sind.

Selv om denne bog ikke er fuldkommen, føler vi, at vi ved mange personers hjælp, er nået et stykke ad vejen til fremstillingen af en bog som kan tilfredsstille behovet for en korrekt, letfattelig og kompetent introduktion til buddhismen, og vi håber, at bogen vil kunne give praktisk vejledning og være en daglig kilde til inspiration og sandhed.

Det er organisationens ønske, at denne bog vil finde vej til mange hjem, og at så mange mennesker som muligt vil kunne glæde sig over lyset fra Den Store Lærers visdom.

Læsernes kommentarer er altid velkomne. Skriv til „Organisationen for udbredelsen af buddhismen."